

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 61 / IV legislatura / Quart període

Dimecres, 29 de setembre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 35

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

Presa en consideració de la Proposició no de llei sobre les seleccions esportives nacionals de Catalunya (Reg. 1576) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Morera (ERC) (p. 2978).

Posició dels grups: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 2981), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2982), Sr. Terradel·las (S) (p. 2983) i Sr. Aymerich (CiU) (p. 2984).

Votació: *rebutjada per 14 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció* (p. 2986).

Presa en consideració de la Proposició no de llei sobre la creació del Fons de Garantia per a l'accés social a la propietat de l'habitatge (Reg. 11313) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Oliart (S) (p. 2986).

Posició dels grups: Sra. Montserrat (P) (p. 2987), Sr. Farrés (IC) (p. 2988), Sr. Puigcercós (ERC) (p. 2989) i Sr. Capdeferro (CiU) (p. 2990).

Votació: *rebutjada per 28 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 2991).

Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Votació: són elegits el Sr. Campuzano (CiU) per 65 vots, la Sra. Oranich (IC) per 13 vots i el Sr. Pujol i Folcrà (P) per 5 vots (p. 2991).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre quins són els propòsits de captement del Consell Executiu en relació amb la millora del sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya (Reg. 12662) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Saura (IC) (p. 2991).

Resposta: conseller d'Economia i Finances (p. 2993).

Rèplica: Sr. Saura (IC) (p. 2996).

Contrarèplica: conseller (p. 2997).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de finançament del transport de viatgers a Catalunya (Reg. 8895) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Corbacho (S) (p. 2998).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3000).

Rèplica: Sr. Corbacho (S) (p. 3002).

Contrarèplica: conseller (p. 3003).

El Sr. Armet (S) intervé per afusions (p. 3004).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'estructuració de l'ensenyament universitari (Reg. 9855) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Bargalló (ERC) (p. 3004).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 3006).

Rèplica: Sr. Bargalló (ERC) (p. 3008).

Contrarèplica: conseller (p. 3009).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de la xarxa viària de Catalunya (Reg. 11379) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sra. Martí i Conill (S) (p. 3010).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3011).

Rèplica: Sra. Martí i Conill (S) (p. 3015).

Contrarèplica: conseller (p. 3016).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment de les iniciatives econòmiques endògenes a les comarques de Catalunya (Reg. 11576) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 3018).

El Sr. Riera i Olivé (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 3021).

Resposta: conseller d'Indústria i Energia (p. 3022).

Rèplica: Sr. Piella (S) (p. 3023).

Contrarèplica: conseller (p. 3024).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'industrialització de les zones en recessió (Reg. 9125) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3025).

Resposta: conseller d'Indústria i Energia (p. 3027).

Rèplica: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3029).

Contrarèplica: conseller (p. 3030).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment de la reactivació i la dinamització econòmiques i la creació d'ocupació (Reg. 9364) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Rañé (S) (p. 3031).

Resposta: conseller de Treball (p. 3032).

Rèplica: Sr. Rañé (S) (p. 3034).

Contrarèplica: conseller (p. 3035).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pla integral de la gent gran (Reg. 10022) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Soto (S) (p. 3036).

SUMARI (3)

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 3038).

Rèplica: *Sr. Soto (S)* (p. 3039).

Contrarèplica: *conseller* (p. 3041).

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i dotze minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper 100% reciclat, en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 35.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Presa en consideració de la Proposició de llei de les seleccions esportives nacionals de Catalunya.

2. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació del Fons de Garantia per a l'accés social a la propietat de l'habitatge.

3. Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres.

4. Interpel·lacions a tramitar pel procediment d'urgència, si s'escau.

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de finançament del transport de viatgers a Catalunya.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'estructuració de l'ensenyament universitari.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de la xarxa viària de Catalunya.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment de les iniciatives econòmiques endògenes a les comarques de Catalunya.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'industrialització de les zones en recessió.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment de la reactivació i la dinamització econòmiques i la creació d'ocupació.

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pla integral de la gent gran.

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la prestació social substitutòria.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de subministrament elèctric.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'abocadors de residus sòlids.

15. Control del compliment del punt II de la Moció 3/IV del Parlament de Catalunya, sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya.

16. Preguntes amb resposta oral.

17. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Abans d'entrar a l'ordre del dia, dirigeixo una salutació a la nova diputada del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Montserrat Raurell i Jané, que substitueix l'honorable senyor Antoni Subirà i Claus. I també al nou diputat del Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre senyor Julio Ariza Irigoyen, que substitueix l'il·lustre senyor Pere Barceló i Garcia.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista d'ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, i també els noms de les diputades i senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs d'aquesta sessió a les senyores diputades i als senyors diputats, per la qual cosa prega aquesta presidència que se l'eximeixi de la seva lectura.

Moltes gràcies.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les 10 hores de demà, del dia 30 de setembre.

Els haig de comunicar que el punt quart de l'ordre del dia, que són interpel·lacions a tramitar el procediment d'urgència, és una sola interpel·lació, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, que es refereix a quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la millora del sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya. És l'única interpel·lació que ha entrat pel procediment d'urgència.

Presa en consideració de la Proposició de llei de les seleccions esportives nacionals de Catalunya

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de les seleccions esportives nacionals de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat.

Per un torn a favor, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Morera. Té quinze minuts, màxim.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats, després del partit amistós de bàsquet entre Catalunya i Croàcia, el president de la Generalitat deia: «Aquest és un exemple que els catalans volem ser representats internacionalment com el que som.» He de dir que l'esperit que es desprèn d'aquesta manifestació és en síntesi el mateix que anima aquesta iniciativa que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

La Proposició de llei de les seleccions esportives nacionals de Catalunya respon a dos criteris, un de caire estrictament legal i un altre pròpiament polític. El primer correspon a la culminació legislativa del desplegament competencial de la Generalitat respecte a l'esport, i el segon entronca directament amb l'anhel històricament reclamat de l'accés directe a competicions esportives rellevants. Aquest anhel és

conseqüència de la gran tradició esportiva de Catalunya. Aquesta tradició es plasma actualment en la gran quantitat de llicències esportives –concretament, a hores d'ara en són 700.000–, en la gran proliferació de clubs, associacions i federacions que pràcticament copen la totalitat de modalitats possibles, en el prestigi i fama d'alguns d'aquests clubs, en l'aportació a l'esport estatal i europeu de grans esportistes, a l'impuls del moviment olímpic, en l'organització de les millors olimpíades de la història i, en definitiva, en una estimació molt particular de l'esport de base i de formació.

Tot això ha fet que Catalunya sigui considerada arreu no en la seva estricta condició de comunitat autònoma del regne d'Espanya, sinó com una potència esportiva i cultural a tenir molt en compte. Per exemple, la majoria de membres de federacions internacionals no poden presentar un currículum tan extens ni tan rellevant com moltes federacions catalanes.

Nosaltres disposem, per tant, d'un actiu esportiu envejable, però patim d'una falla estructural remarcable: el no-reconeixement oficial en tornejos i fòrums internacionals. Aquesta greu anomalia ha provocat que el sentiment esportiu que genera el nostre país és canalitzés, sobretot, cap a dues sortides. D'una banda, el trasllat de molts catalans a càrrecs d'alta responsabilitat, tant administrativa com tècnica, a l'administració federativa espanyola, on –aquí si– no hi troben en absolut cap entrebanc en el seu treball; i el segon és la traslació del sentiment patriòtic en el terreny esportiu a un club.

El Futbol Club Barcelona, el Barça, ha cobert el buit de no disposar de seleccions esportives catalanes. El fet que el Barça sigui més que un club no s'explica només per la seva gran afecció, ni pel seu prestigi, ni per simbolitzar l'opositor a l'equip de l'anterior règim, ni tan sols per la seva força integradora de persones de diferents procedències i, fins i tot, d'aglutinar opcions polítiques diferents. Allò que explica que aquesta entitat sigui quelcom més que un club no és res més que la seva representativitat indirecta i *de facto* per la representativitat, en definitiva, d'aquest país; i curiosament que avui s'enfronta a un equip, el Dínamo de Kíev, que durant molt de temps va representar exactament el mateix per a Ucraïna.

He comentat anteriorment que el marc competitiu internacional difereix –sortosament– dels plantejaments legals d'un estat extremadament centralista com l'espanyol en el camp esportiu. Les possibilitats que les competicions, tornejos, encontres, trobades i fins i tot certàmens esportius són immenses, n'existeixen des d'oficials amb participació exclusiva d'estats –més aviat pocs–; n'existeixen d'oficials –la majoria– on participen indistintament estats i nacions sense estat; també n'hi ha d'oficiosos en diferents versions; d'altres senzillament amistosos, i d'altres, fins i tot, com a complementaris, o que són complementaris a reunions de caire internacional.

Aquesta variada gamma de participació reclama la regulació legal, ni que sigui mínima, per part d'aquest Parlament sempre que hi hagi possibilitats de representació esportiva de Catalunya.

D'acord amb la nostra tradició i el potencial esportiu, atenent la possibilitat de les competicions internacionals, però també la continuada experiència de confrontacions esportives dins l'Estat i, sobretot, per l'esforç d'algunes federacions que d'una forma obstinada i a voltes temerària concorren en encontres internacionals representant Catalunya, presentem aquesta Proposició de Llei, que vol ser un nou impuls a la projecció exterior de l'esport català i alhora l'habilitació jurídica suficient, salvant les potestats estatals.

I aquí, senyores i senyors diputats, ve la gran qüestió: les potestats estatals i la competència exclusiva de la Generalitat. La fonamentació jurídica d'aquesta Proposició de Llei es basa en la competència exclusiva de la Generalitat que li atorga l'article 9.29 de l'Estatut d'autonomia, però com passa amb la majoria de competències dites exclusives no és ni tan exclusiva com pot semblar, ni molt menys abasta la totalitat de la competència. Això ja ho va arreglar –en tot cas ho va corregir, malauradament– la Sentència del Tribunal Constitucional 1/86, en què recollint el principi de les relacions internacionals que pertocarien a l'Estat va entendre que aquestes relacions internacionals, que en qualsevol estat modern s'hauria d'entendre que n'haurien de formar part, bàsicament, els ministeris d'Assumptes Exteriors, consolats, ambaixades, etcètera, però a l'Estat espanyol, amb aquesta interpretació tan exageradament àmplia que en fa el Tribunal Constitucional, també s'entenen les competicions esportives internacionals. Doncs bé, amb aquesta sentència que va permetre la continuïtat, la vigència de la legislació estatal anterior, bàsicament representada en el Reial decret 2075/82, de actividades y representaciones deportivas internacionales, i amb la més genèrica Ley general de cultura física y del deporte, doncs, com he dit, va ser el principi de la fi de les competències en política esportiva exterior per part de la Generalitat.

Aquest procés legal de restricció de competències de la Generalitat, pel que fa a l'esport, va culminar, finalment, amb la Llei 10/90, anomenada «del deporte», que establia un marc legal a partir de dos articles, els articles 8 i 32, que els puc ben assegurar que no passarà a la història dels estats ni federals ni federalitzants, entre d'altres coses perquè és la rèplica més exageradament centralista que en el món de l'esport es pot trobar. Bàsicament aquests dos articles fan referència a la competència exclusiva pel que fa a competicions oficials esportives a favor de l'Estat i de les seves seleccions, d'una banda, i per l'altra banda estableix un règim d'autoritacions, de plàcets que marcaria l'Administració esportiva de l'Estat en connivència, evidentment, segons el tarannà de l'Estat espanyol, amb el Ministeri d'Afers Exteriors, en competicions fins i tot amistoses i, el que és més important de tot, en possibles inscripcions en federacions internacionals. És evident que aquest marc legal, sense cap mena de dubte, és el gran problema que arrossega l'esport català en el seu vessant de projecció exterior, i un altre problema, evidentment, també és, al nostre entendre, l'exagerada neutralitat que fins ara ha mantingut el Govern de la Generalitat.

En qualsevol cas, nosaltres entenem que és possible i és necessari legislar en aquesta matèria per diferents raons. Primer: perquè la paraula «oficial», és a dir «competició oficial», és un terme –com he pogut, en tot cas recordar, anteriorment–, és un terme exageradament ambigu i que permet moltíssimes possibilitats. Segon, perquè en la vida real continuament, diàriament es produeixen moltíssims encontres amistosos, en els quals Catalunya, malgrat no tenir una base legal de la Generalitat que ho recolzi, hi participa d'una manera força continuada.

És per tot això que creiem necessària aquesta regulació legal que establiria aquesta legislació que presenta Esquerra Republicana, independentment dels passos per modificar la legislació estatal, que ens consta que en el programa electoral de Convergència i Unió hi és, però també ens consta que en el seu moment, quan es va aprovar la Ley del deporte, no es va presentar absolutament cap recurs d'inconstitucionalitat, i no només això, sinó que, fins i tot amb paraules del màxim responsable de la Secretaria General de l'Esport, marcava que la possible inconstitucionalitat d'aquesta Llei no era per la vulneració de competències de la Generalitat, sinó per la regulació un pèl estricta que es feia de les noves societats anònimes esportives.

Algú, a hores d'ara, encara es pot demanar si és necessària una llei d'aquest tipus. Els intentaré exposar ràpidament set motius pels quals creiem, des del nostre punt de vista, que és absolutament necessari tirar endavant una llei d'aquest caràcter.

Primer, que és necessari regular una situació de fet que s'està produint a hores d'ara. Com he explicat abans, moltes federacions catalanes, per la via *de facto* i per la via dels fets consumats, participen, jo no diria ni diàriament ni setmanalment, però en moltíssimes ocasions, en competicions internacionals, malgrat el marc legal estatal.

Segon, perquè entre la competència exclusiva de la Generalitat, que no és, com he dit, tan exclusiva, i la potència concurrent de l'Estat, encara queda molt marge de manobra.

Tercer, perquè segueixen havent-hi, com he explicat, molts partits amistosos internacionals i també moltes competicions a l'Estat, en les quals Catalunya, en les diferents categories esportives, participa.

Quart, perquè d'aquesta manera es culminaria la competència exclusiva de la Generalitat amb el seu desenvolupament legislatiu des de Catalunya, que sembla que és intenció per part del Govern, que culmina amb la Llei de l'esport de Catalunya, i nosaltres entenem que l'esport català, per la seva tradició, pel seu gran potencial necessita una altra llei, la Llei aquesta que es presenta, que, com he explicat, culminaria i en tot cas intentaria tancar tota la competència de la Generalitat pel que fa a matèria esportiva.

Cinquè, perquè aquest no és un tema –com pot semblar a algunes senyores diputades i a alguns diputats–, no és un tema intranscendent. Nosaltres entenem que l'esforç que fa la Generalitat en matèria esportiva, i altres administracions, sobretot l'Administració local, que a vegades no es recorda,

no té massa sentit –no té massa sentit– si no existeix una llei d'aquest tipus. M'explico: tenim, per exemple, instal·lacions internacionalment reconegudes, des de l'estadi olímpic a tota l'anella olímpica, el mateix edifici de l'INEFC, en què l'altre dia el conseller ens va anunciar que probablement s'hi instal·laria la Xarxa Europea d'Institucions de Ciències de l'Esport, o fins i tot una futura universitat europea de l'esport; tenim –com va reconèixer l'altre dia el responsable de la Secretaria General de l'Esport, en una entrevista en un mitjà de comunicació– dues mil quatre-cents noves instal·lacions esportives a Catalunya; hem organitzat uns grans Jocs Olímpics, com he explicat abans; la Generalitat ha organitzat també una exposició de l'esport català que ha rebut totes les lloances; fins i tot tenim un centre d'alt rendiment, en el qual l'altre dia aquest mateix responsable deia, en tot cas volent constatar el relleu d'aquest Centre d'Alt Rendiment, que per exemple els èxits de la selecció boliviana, que va entrenar en aquest Centre d'Alt Rendiment, es deuen precisament a aquestes grans instal·lacions, o per exemple que també serveixen per a entrenar els àrbitres espanyols de futbol, etcètera, i també serveixen –també cal dir-ho– per a alguns esportistes catalans, evidentment, però que en tot cas, com que aquest país, com que el nostre país no disposa de seleccions esportives nacionals, resulta que les nostres instal·lacions de vegades han de servir per entrenar altres seleccions d'altres continents. Doncs tot això que els he explicat no té massa sentit..., tot aquest esforç no té sentit si no existeix una legislació, si no s'instaura, en definitiva, una normativa que permeti les seleccions esportives nacionals.

Un altre motiu és perquè en diferents enquestes realitzades es detecta que la majoria de la població catalana estaria a favor de la constitució d'aquestes seleccions esportives. Una, que és prou coneguda i que es va fer a partir d'unes entrevistes que finalment van culminar en l'edició d'un llibre que es diu *Catalunya independent*, mostra que, d'un total de població enquestada de 2.100 persones, el 52,1% en cas d'un encontre internacional donaria suport a la selecció de Catalunya.

També referma aquesta postura que manifestem nosaltres el fet que hi hagi moltes nacions o força nacions del món que no tenen estat i, en canvi, participen, tenen dret a participar en competicions importants. No cal fer aquí, en tot cas, el recompte, vostès en són prou conscients de totes, per exemple, les britàniques, Escòcia, País de Galles, etcètera, o per exemple, i també és bo recordar-ho, en el cas de Dinamarca, que té una autonomia a molts quilòmetres de distància, les illes Fèroes, que finalment van ser admeses en la Federació Europea de Futbol i que, curiosament, el primer partit que van jugar, el van jugar contra Dinamarca i a més a més el van guanyar, i em sembla recordar que això no va significar ni un trencament de l'Estat danès ni tan sols va provocar problemes greus de caire polític. I finalment, aquesta Llei permetria fer una política esportiva quasi integral, que és el que interessa a pràcticament tothom.

I finalment, senyores i senyors diputats –perquè veig que ja se m'encén el llum vermell–, dir en tot cas o recordar que

aquesta, com he dit anteriorment, és una competència que no podem deixar passar; és hora que en tot cas ara hi comencem a posar remei, a partir d'aquesta Llei que es presenta. El redreçament nacional de Catalunya passa indefectiblement per normalitzar tots aquells àmbits socials al nostre país. El primer estadi d'aquesta normalització ha de consistir a exercir les competències que ens són pròpies, tant aquelles on jurídicament la competència no planteja dubtes, com per exemple ensenyament, malgrat les intrusions de demagogs impenitents, com en aquelles on fins i tot es posa en dubte aquesta potestat, com és el cas que avui ens porta.

Segurament que després de la meua intervenció se sentiran opinions que aquesta és una iniciativa amb bona voluntat, però que és un clar exemple de ficció legislativa, o que és una proposta interessant, però que és millor esperar la celebració del primer congrés de l'esport català, o aquella altra que advoca per la no-intervenció política en l'esport, quan tots els obstacles de l'esport català són originaris d'una paternitat política ben determinada. Sigui com sigui, nosaltres entenem que és millor legislar i fer-ho ara i que després s'estableixin o s'estableixi la legalitat política que pertoqui, que mantenir-se impassible amb una clara vocació de neutralitat que molts no comprenen i, evidentment, no comparteixen.

Avui no es posa a debat la part de política esportiva que duu a terme la Generalitat, i que en bona part podríem fins i tot estar-hi d'acord. Avui simplement es proposa fer un pas endavant a favor de l'esport català i que de passada ha de servir de reconeixement i estímul a tots aquells que defensen en l'esport allò que molts defensem en la política, que no és res més que ser representats simplement com el que som.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre senyor diputat.

Un torn en contra? *(Pausa.)* No havent-hi torn en contra, procedeix el posicionament dels diferents grups. Per fer-ho en nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, probablement i per tal de fer una mica d'història, en lo sentit més positiu de l'expressió, probablement va ser a l'octubre de 1982 quan lo Parlament de Catalunya per mediació d'una proposició no de llei presentada pel llavors Grup Parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, va prendre lo Parlament les primeres iniciatives amb l'objecte d'assumir per part de la Generalitat la competència exclusiva en matèria esportiva, tenint en compte naturalment les excepcions que corresponien al conjunt de l'Estat. Tres anys més tard del 1982, concretament lo 20 de març de 1985, Esquerra Republicana de Catalunya defensava en comissió una proposició no de llei sobre la

creació de seleccions catalanes en los diversos esports de competició per equips, que llavors va ser desestimada. I per últim, com tots los membres d'esta cambra ja saben, ja coneixen, per últim, lo 25 de març de 1988, lo Parlament de Catalunya aprova la Llei de l'esport i, d'esta manera, assumeix de manera efectiva, la competència exclusiva prevista a l'article 9.29 de l'Estatut d'autonomia.

Avui, la presa en consideració de la Proposició de llei no ofereix cap dubte respecte del criteri que sempre i obertament ha proclamat Esquerra Republicana de Catalunya i que en est cas, més enllà de fomentar, d'implantar, divulgar, planificar, executar, coordinar i assessorar, filosofia esta aparentment concreta de la Llei catalana de l'esport, més enllà, deia, d'estos principis rectors, lo text articulat expressa decididament una Catalunya esportiva independent, els esportistes –segons se desprèn del text articulat–, federacions, uniforme, escut i condició de la qual quedaran representats en el moment decisiu, en el moment culminant d'uns jocs olímpics pel futur Comitè Olímpic Català, segons se desprèn –com he dit– del capítol quart de l'exposició de motius i de l'article 15 de la mateixa Proposició de llei, l'execució reglamentària de la qual diu: «correspondria al Consell Executiu de la Generalitat».

En tot cas, és innegable que Catalunya, a més de comptar i de mantenir una llarga tradició esportiva, iniciada el 1876, reforçada el 1888 amb la creació dels clubs esportius i consolidada, probablement, el 1933, a través de les federacions catalanes, a més d'esta tradició, Catalunya sempre ha tingut una participació activa en les competicions estatals i internacionals, i pel seu prestigi, capacitat i solvència, d'alguna forma promotora i impulsora Catalunya d'este tipus de competicions, fa uns anys, sota la denominació de competicions espanyoles de seleccions regionals, avui sota la denominació de competicions estatals de seleccions autonòmiques: el 1983 Catalunya havia ja concorregut en més de cent oportunitats com a selecció catalana en competicions de natació, bàsquet, hoquei, atletisme i patinatge; el 1984 a Reus van participar amb les seleccions de natació de Cuba i de Llenquadoc; el 1985 la selecció catalana de natació se va desplaçar a Cuba per competir amb les seleccions nacionals de Veneçuela, Cuba i Mèxic, i també el 1984, en atletisme, Catalunya i Irlanda del Nord van celebrar una competició internacional.

Amb tots estos antecedents vull significar que les federacions catalanes han sigut especialment curoses a promoure i difondre lo deport català més enllà dels nostres àmbits territorials, i amb raó, també, a les legítimes aspiracions individuals i col·lectives dels nostres deportistes, dels deportistes catalans. I en lo mateix ordre de comentaris, se m'ha de permetre que digui que, precisament, est diputat que els parla, i a falta d'altres mèrits, vaig tenir la meua millor recompensa esportiva i la meua millor satisfacció personal quan el 1964 i 1965, als disset i als divuit anys, vaig formar part de la selecció catalana en lo campionat d'Espanya de seleccions regionals de futbol juvenil. *(Remor de veus i rialles.)* Per això, avui encara... No, no, és cert, no valen rialles, és cert: cami-

sa blanca i pantalon blau. Per això avui encara i a pesar de la motivació de la seua Proposició de llei (*remor de veus*)..., per això avui encara, i a pesar de la motivació de la seua Proposició de llei, molt extensa i completa, nosaltres diem que depassar los límits dels amistosos internacionals ens sembla una situació prou difícil i complexa, tant des del punt de vista jurídic com des de la conveniència deportiva, i molt més difícil encara si prenguéssim rang de llei lo seu article sisè, que parla dels impediments legals dels deportistes a seleccionar per a representar Catalunya. I si partim, com ha fet referència el senyor Morera, i si partim del nostre punt d'origen, lo nostre punt de referència que determina la Llei catalana de l'esport, ni en definició d'objectius ni en los principis rectoris, ni en l'ordenació del règim jurídic, ni en l'organització institucional, podem resoldre, al marge de criteris polítics i ideològics, podem resoldre lo fet de proclamar la independència deportiva de Catalunya, d'acord amb la seua Proposició de llei.

Des de qualsevol opinió jurídica imparcial, lo fet que la Llei de l'esport, al seu article tercer, observi que la planificació i la promoció de l'esport es practica d'acord amb els principis del moviment olímpic, ja sigui en los àmbits estatal o internacional, mai és motiu suficient, des d'un punt de vista jurídic, com per afrontar una presa en consideració d'esta naturalesa, independentment de la relació que el Grup proponent estableix entre l'article tercer de la Llei de l'esport i el capítol segon de la seua exposició de motius. I que ningú s'enganyi i no ens enganyéssim a nosaltres mateixos: amb l'actual Llei de l'esport no es poden constituir –no es podrien constituir– les seleccions nacionals de Catalunya en los termes que proclama i reclama Esquerra Republicana.

En estos moments no recordo si en lo tràmit parlamentari de la Llei de l'esport, si a finals de 1987 o a principis de 1988, no recordo si el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va tractar o no d'incorporar, via esmena, la possibilitat de regular les seleccions deportives catalanes, objecte de l'actual Proposició de llei; en tot cas, lo que sí és cert –i que mai s'entengui com una crítica ni contra Esquerra Republicana ni contra els seus diputats de la segona legislatura, tot lo més lluny de la meua intenció–, lo que sí és cert –deia– és que en aquell temps ni van participar en la sollicitud de dictamen al Consell Consultiu ni van presentar esmena a la totalitat al Projecte de llei; era una oportunitat extraordinària per a introduir est fet, encara que, probablement, sis anys enrere, tots junts difícilment podríem preveure els canvis notables i les transformacions profundes que contínuament experimenta la nostra societat.

Lo Grup Popular, exactament igual que tots los grups de l'oposició, sempre que s'han substanciat preses en consideració ha volgut donar suport al treball, al rigor i a la serietat que implica l'elaboració i presentació d'un text articulat, sobretot considerant la falta de mitjans que ens recolzen als grups que no pertanyem a un govern. Avui, desestimant la dinàmica tradicional, votarem en contra d'est punt de l'ordre del dia, perquè, de la mateixa manera que nosaltres reconeixem la posició coherent del Grup Parlamentari

d'Esquerra Republicana de Catalunya, ells també sabran entendre la mateixa coherència quan se tracta de principis i de conviccions, en este cas, principis i conviccions partidistes polítiques i ideològiques; estic convençut que ho sabran entendre.

Est és, senyor president, lo sentit del posicionament del Grup Popular en anunciar el vot en contra a la presa en consideració que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Jo començaria una mica com ha acabat el senyor Curto: és tradició del nostre Grup votar favorablement la presa en consideració d'iniciatives parlamentàries del grup de l'oposició i, tot i que en l'explicació del nostre vot introduiré un seguit de crítiques i d'elements negatius, votarem favorablement aquesta presa en consideració de la Proposició de llei de les seleccions esportives nacionals de Catalunya, que presenta Esquerra Republicana de Catalunya.

I ho farem, entre altres raons, per coherència amb una resolució votada a partir d'una transaccional en comissió el 9 de març de 1989, transaccional amb una esmena que havia plantejat Iniciativa per Catalunya, resolució en la qual «el Parlament de Catalunya» –dèiem– «manifesta el seu suport als esportistes i a les federacions esportives catalanes perquè, fent ús del seu dret com a persones i entitats privades que són, s'organitzin de la manera que considerin més pertinent per a la representació i la promoció de l'esport de Catalunya, d'acord amb la normativa vigent i la Carta Olímpica.»

El tema que se'ns planteja avui és diferent pel gruix, per l'entitat que té, però, en definitiva, recolza en aquesta possibilitat de representació esportiva a partir del desig i de l'acord de cada una de les federacions.

He dit, tot amb tot, que, si la llei és presa en consideració, a partir del treball d'esmenes, de ponència, etcètera, esmenarem molts dels articles i, fins i tot, capítols sencers d'aquesta Proposició no de llei. Per dir-ho en concret i per no parlar en abstracte, no tindríem cap problema amb els articles primer i segon, per exemple, però ja ens començaria a plantejar problemes, diguem-ho clar, un article tercer reglamentari que determina els colors que hauran de lluir els jugadors o els esportistes que representin les federacions catalanes, i si han de ser preferentment groc i vermell i per a l'uniforme suplent blanc i blau, que ens sona, també, a colors d'altres –justament– seleccions. Ens sembla que són qüestions que no poden formar part d'una llei. O l'article quart, sobre la no-possibilitat d'exhibició de publicitat comercial: no sé si va massa a favor dels signes dels temps.

Quant a l'article cinquè, es dona una petita paradoxa: «Hi podran ser seleccionats tots els esportistes que gaudeixin de la condició política i civil de catalans.» Això vol dir

que, d'acord amb l'actual Estatut, serà una selecció de ciutadans espanyols (*remor de veus*), perquè si no es modifica l'article sisè de l'Estatut, recordem que gaudeixen de la condició política de catalans els ciutadans espanyols que, d'acord amb les lleis generals de l'Estat, tinguin veïnatge administratiu a qualsevol dels municipis de Catalunya. Per tant, ens sembla prematura l'aprovació d'una llei de representació de federacions que no deixarà de ser una federació de ciutadans espanyols —ho repeteixo—, si abans no hi ha hagut una modificació de l'Estatut.

Tindríem també dubtes seriosos amb tot el capítol quart, per les objeccions ja manifestades, no a l'existència del COC sinó al seu funcionament, a la seva politització des de les persones que l'han representat d'una manera més clara, i amb la nostra voluntat, justament, d'evitar aquesta politització de l'esport, tema que sembla ja, en aquests moments, una utopia gairebé impossible.

Finalment, hi hauria un altre seguit d'esmenes que, justament, tractarien de dir que aquesta representació de Catalunya ho fos de la Catalunya Gran, com deia Joan Oliver, Pere Quart, és a dir, que fos dels Països Catalans, no per raons sentimentals, que ens agradaria que en aquesta selecció, en el cas del futbol Miquel Àngel Nadal i Guillem Amor també poguessin formar part d'aquesta selecció, sinó per recordar, també, el que ens diu la disposició addicional cinquena de l'Estatut, quan, després de parlar que: «Atesa la vocació cultural de Catalunya, l'Estat i la Generalitat hi consideraran el servei de la cultura com un deure i atribució essencial», ens diu: «En el marc d'aquesta col·laboració es facilitarà la comunicació cultural amb altres comunitats autònomes i províncies, prestant especial atenció a totes aquelles amb les quals Catalunya hagués tingut particulars vincles històrics, culturals o comercials.»

He dit, per tant, senyor president, que Iniciativa per Catalunya votarà a favor a la proposta de presa en consideració de la Llei de seleccions esportives nacionals de Catalunya, que presenta Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, ressuscita, quinze mesos després d'haver-se presentat, una proposició de llei que intenta regular les seleccions esportives catalanes, que fixa el criteri de la seva participació en les proves estatals i internacionals i, a més, pretén emmarcar el Comitè Olímpic de Catalunya com a ens que ens representa en l'esport del nostre país davant dels Jocs Olímpics.

Tots coincidirem —se n'ha parlat abans— que això ha estat tractat a bastament en aquesta cambra; els grups ja s'hi han pronunciat; què pot haver canviat en aquest temps per poder produir algun canvi dels grups en aquesta posició ja reiterada? Al nostre entendre, poca cosa a favor de la proposta. Tot al contrari: entenem que els fets demostrin que la situació actual és bona, per als esportistes catalans ho és, per a

les federacions catalanes i, per tant, per a l'esport de Catalunya. Per tant, també per al nostre país.

El nivell de relació entre els esportistes catalans amb els de l'Estat, de les federacions, de les instal·lacions, dels mitjans tècnics, del tractament dels mitjans de comunicació, dels suports econòmics privats, de la relació administrativa institucional, tot això ha estat esforç enfocat cap a una suma d'esforços que els resultats han estat excel·lents i són reconeguts per tothom. Enfocar l'esport cap a una direcció contrària, sobretot l'esport d'elit, al nostre entendre, és restar i promoure que es tiri enrere en un camp com l'esport, on, precisament, s'intenten rebutjar les ingerències partidistes, perquè es basa en l'esforç personal i en la voluntat de les entitats que la fomenten.

Vostès reclamen als grups parlamentaris apostar per un model de l'esport català que, com a dirigents polítics, sabem les conseqüències que pot induir. Per això ens hi pronunciem institucionalment, cadascú amb el seu ideari polític, però, a més, la gent de l'esport, els afectats directament com a entitat, ja veuen vostès que tampoc en són entusiastes, de les vostres propostes; bàsicament, perquè coneixen i preveuen els efectes, que poden ser més perjudicials que positius. I saben per què? Senzillament perquè anirien pitjor, i això ho sap la gent de l'esport, i per aquesta raó deixen de banda propostes que generen exclusions. Què passa a la pràctica? Doncs que les seleccions catalanes, com s'ha dit anteriorment, competeixen tranquil·lament, que els esportistes catalans demostrin ser dels millors aquí, a l'Estat i arreu del món, que comparteixen centres d'alt rendiment amb esportistes d'elit de l'Estat i a nivell internacional, i tot això, senyores i senyors diputats, tot això suma.

Les millors instal·lacions, després dels Jocs Olímpics, les tenim a casa, per a nosaltres i per a qui pugui optimitzar el seu funcionament. Els recursos per mantenir-les també són compartits, i també es fan necessàries aportacions privades per complementar les públiques. Hi insisteixo: per sumar. Nombrosos dirigents de l'esport català fan un gran servei al nostre país assumint àmplies parcel·les de l'esport federat i d'elit arreu de l'Estat i a nivell internacional, i això també és esport català, i cal reconèixer-ho.

Anem al contingut de la Proposició de llei, i veiem que en l'articulat podem deixar de banda l'article tercer, que fa referència, tal com s'ha dit anteriorment, als colors de l'uniforme, perquè, al nostre entendre, ja és un fidel reflex de l'autonomia que el Grup proponent dona a les federacions, i ens sembla no pas digne d'un debat al Parlament de Catalunya.

Els articles cinquè i sisè són els que tenen, al costat de la vessant esportiva, una implicació política i constitucional que cal remarcar. Segons vostès, ja no és seleccionable tot esportista català. Hi insisteixo: segons vostès, aquesta condició ha de ser política i civil. Segons el que proposen, cal afegir condicions al simple reconeixement que és esportista català o que senzillament és català i és esportista.

Després segueixen imposant que és causa d'impediment tota una sèrie d'actuacions que el que farà, a la pràctica, és

que un esportista català que participi en una selecció catalana ja no pot jugar en cap altra, o a l'inrevés. Aquí s'exigeix, per part de vostès, fidelitat total: o amb els catalans o contra els catalans. Els canvis de residències per fitxatges, les altres circumstàncies, no són contemplades. Comparin, senyores i senyors diputats, el funcionament de la realitat esportiva dels clubs i dels equips i veuran que lluny que estem de la realitat de l'esport català d'elit.

Tampoc podria participar en una selecció catalana que prengui part en una competició internacional aquell esportista català o catalana que ho faci amb una selecció estatal diferent a la catalana o la francesa. Pel mateix raonament, tanquem les portes als qui, gràcies a la seva vàlua esportiva, poden participar o haver participat en altres seleccions estatals. Això sí: vostès no s'atreveixen a excloure els qui en són de les seleccions espanyoles, perquè quedarien massa malparats, però insisteixen a posar al nivell de la selecció estatal la catalana.

Llegint l'articulat, un hom es fa la pregunta: què hi fa aquí l'exempció a l'exclusió als seleccionats que participin en la francesa? Potser és el concepte de Països Catalans, com s'ha dit anteriorment? Al meu entendre, no s'hi escau gaire, perquè això contradiu el que hem esmentat anteriorment de les seleccions autonòmiques. És la manifestació de l'equiparació de l'esport francès i l'espanyol respecte a l'esport català? Si va per aquí, senyors d'Esquerra Republicana, al nostre entendre, estem ben arreglats.

Com aquell per a qui apostar per la independència esportiva catalana fos bufar i fer ampolles, tenen la pretensió que tot es pugui fer –llegeixo textualment– «sense perjudici de les normes i reglaments de les respectives federacions estatals internacionals o de les competicions en particular».

No volem entrar, no vull entrar amb més detall sobre l'articulat d'aquesta Proposició de llei, però sí que convé remarcar que vulnera la Llei de l'esport, aprovada amb un ampli consens en aquesta Cambra. Les federacions catalanes, ho diu ben clar, són part de les federacions espanyoles, i l'esport olímpic correspon al Comitè Olímpic Espanyol, amb catalans al davant.

Entenc que la seva pretensió independentista els faci insistir en les seves propostes. L'esport, com vostès diuen, és important i dóna imatge, però fer servir l'esport com a mecanisme és criticable, precisament en un sector que reclama una autonomia partidista i, en canvi, reclama el suport de les institucions en la seva lloable tasca.

Quan venia cap a aquesta Cambra sentia per la ràdio un comentarista radiofònic que, d'una manera, jo crec, brillant, il·lustrava el que estem dient: un esportista és un jugador, no és un pal de bandera. Preferim, per tant, deixar de tractar temes com el que he dit: el color de la samarreta o els criteris que proposen per seleccionar els membres de les seleccions. És el fons el que nosaltres rebutgem i, per tant, hi votarem en contra.

Per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, l'esperit olímpic de l'any passat, a Barcelona, va ser un exemple que cal refermar, perquè no és gratuït: és l'esforç

de sumar i cadascú optimitzar els èxits. Aquest estil obert, positiu, respectuós, és el que sempre hem defensat els socialistes, també en l'àmbit esportiu, on ho hem pogut demostrar com a practicants, com a dirigents de clubs, des de les administracions públiques, de l'Estat, l'Ajuntament... En l'esport, al nostre entendre, es va pel bon camí; per això rebutgem aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Aymerich.

El Sr. AYMERICH: Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, jo no he sentit cap comentarista quan venia, però celebros que els comentaristes, fins i tot, ja es facin ressò del que dirà el Parlament al cap d'una estona, i fins i tot si se'n fan ressò, doncs, de la forma que ha expressat el senyor Terradellas.

Bé, jo començaria, òbviament, pel que la Proposició de llei d'Esquerra Republicana ens presenta, i diria, d'entrada, que les seleccions catalanes de diferents esports, modalitats o disciplines esportives ja participen des de fa molts anys –i això, em sembla que ho han dit tots els que m'han precedit en l'ús de la paraula– mitjançant els clubs i federacions esportives catalanes, en moltes competicions i activitats de caire internacional. L'organització interna de l'esport a tots els nivells –internacional, estatal i autonòmic–, basat en la lliure iniciativa, tal com també aquí s'ha expressat que ha de ser, es fonamenta en una estructura ben coordinada d'entitats esportives privades, la qual és la competent per programar, ordenar i regular qualsevol competició esportiva.

El senyor Curto ha fet unes referències, fins i tot, a activitats esportives internacionals de diverses disciplines esportives, i jo no és que els vulgui cansar, però en tenia alguna de marcada que és prou interessant: per exemple, en l'atletisme, l'encontre internacional Irlanda Nord-Israel-Catalunya; en bàsquet i beisbol..., o sigui, per exemple, en beisbol, el torneig d'Holanda, Iugoslàvia i Catalunya –això devia ser una altra època, perquè era Iugoslàvia–; en esgrima, el torneig internacional Catalunya-França-Portugal; en gimnàstica, diversos encontres internacionals, tant masculins com femenins, per a Catalunya i Sud de França; en polo, concretament, un trofeu de la Generalitat de Catalunya, que hi participaven Catalunya i Argentina; en natació, el Grand Prix Internacional dels Girondins de Bordeus: selecció catalana, França, Alemanya, Holanda, Bèlgica, URSS, Itàlia, Gran Bretanya... Bé, com que veig que els canso, no continuo, però n'hi han molts d'altres.

A partir d'aquí, òbviament, entrant a la Proposició de llei que ens presenten, i entrant en aquest punt, concretament, de l'exposició de motius, jo trobo fins i tot d'una certa incoherència que, en el primer punt de l'Exposició de motius, Esquerra Republicana ens presenta –i llegeixo textualment–, que diu: «L'absència d'iniciativa institucional en pro de les seleccions esportives nacionals ha estat substituïda en la

pràctica, sobretot en competicions amistoses, per les mateixes federacions catalanes, que ja tenen una llarga experiència en alguns casos.» Això queda reflectit en el que acabem de dir, no?

En el punt tercer de l'exposició de motius, Esquerra Republicana diu: «Aquesta Llei és totalment respectuosa amb la naturalesa privada de les federacions esportives catalanes, que l'ordenament reconeix com a entitats privades amb plena capacitat jurídica d'obrar.» Continua, i acaba dient: «D'aquesta manera, el paper que s'atribueix a l'administració esportiva de la Generalitat de Catalunya és merament accessori al paper de les federacions.» Per tant, hi ha —per a mi, almenys— una contradicció important quant al primer i el tercer punt de la mateixa exposició de motius.

Aquest Parlament, com també s'ha dit aquí, va aprovar —i a més a més, cal recordar que ho va aprovar, segons l'Estatut, en l'article 9.29, que així ho podríem fer—, vam aprovar la Llei de l'esport abans, fins i tot, que el Govern central l'aprovés. O sigui, que això, fins i tot, penso que ha estat una voluntat del Govern de la Generalitat, de presentar una llei abans, fins i tot, que el Govern central de l'Estat espanyol ho fes.

Aquesta llei, que, a més, va ser aprovada per aquesta cambra, que és la Llei 8/88, com ja es recorda en la mateixa exposició de motius de la llei aprovada i en l'exposició de motius que vostès han presentat, tracta de l'esport d'alt nivell i de la difusió de l'esport català en els àmbits estatal i internacional, en els punts h i r, concretament, de l'article tercer, que estableix els principis rectors de la política esportiva de la Generalitat. Bé, jo, aquests punts h i r de l'article 3, com que són molt curts, em permetré llegir el que diuen. El punt h, concretament, diu: «Promoure i planificar l'esport de competició d'alt nivell, en col·laboració amb les federacions esportives i altres autoritats competents en la matèria, vetllant perquè es practiqui d'acord amb els principis del moviment olímpic». Això, el punt h. I el punt r diu: «Promoure i difondre l'esport català en els àmbits estatals i internacionals». En aquesta llarga llista, que jo només n'he fet quatre, molt breu, i que li puc passar si és que vostè no la té, doncs, òbviament veurà que això ja s'està fent.

Però, a més a més, cal afegir també que els articles 25 i 46 de la mateixa Llei amplien i despleguen, en part, aquestes previsions. L'article 25, concretament, diu: «Les federacions esportives catalanes han d'informar l'òrgan esportiu de la Generalitat de llurs programes i activitats, tant en els àmbits estatal com internacional.» I continua en el punt segon: «Pertoca a l'Administració esportiva de la Generalitat de promoure, de comú acord amb les federacions esportives catalanes, el foment i l'organització d'activitats esportives entre les comunitats autònomes i en l'àmbit internacional, d'acord amb les normes que són d'aplicació general.» I també l'article 46, que és més llarg però que els estalviaré de llegir-lo, en el primer paràgraf diu, concretament: «L'Administració esportiva de la Generalitat té per objectiu, en el camp de l'esport d'elit i d'alt nivell, d'impulsar, planificar i controlar la formació integral i el millorament esportiu con-

tinuat dels esportistes seleccionats.» Això només és una part d'aquest article 46, que, òbviament, és molt més ampli.

A més a més, la nostra Llei de l'esport, l'aprovada per aquest Parlament, en el títol primer, que parla de les entitats esportives a Catalunya, li haig de recordar —que, a més, suposo que vostè la coneix i se l'ha llegit bé abans de fer aquesta Proposició de llei— que, dels articles 5 al 34, precisament, parla o regula tots els aspectes que a vostè el preocupen en la Proposició de llei. Per exemple, la secció primera parla dels clubs i de les associacions esportives; la secció segona, de les agrupacions esportives; la tercera, de les federacions esportives catalanes, i la quarta, del registre i altres disposicions comunes.

Per exemple, vostès, a l'article 14 de la seva Proposició de llei, parlen de disciplina esportiva, quan la Llei aprovada per aquest Parlament, doncs, el títol quart, tot el títol quart, concretament dels articles 63 al 73 —per tant, onze articles—, doncs, parlen de la disciplina esportiva, òbviament molt més en profunditat que no pas l'article 14 de la seva Proposició de llei.

Dit això, nosaltres creiem que amb la Llei de l'esport aprovada, amb el que disposa la disposició final, que, òbviament, és el Consell Executiu qui ha de fer aquest desplegament de la mateixa llei..., cal assenyalar, en això, que la Secretaria General de l'Esport està desplegant reglamentàriament, mitjançant els oportuns decrets, ordres i resolucions diverses, les previsions que contempla la Llei de l'esport de l'any 88.

I també li haig de dir —perquè això segurament és important i és el que, en fi..., o sigui, no és que hagi decantat el nostre vot, òbviament, però sí que condiciona molt que estiguem tots tranquils amb el tema de les eleccions catalanes—, li haig d'avançar que en aquests moments la Secretaria General de l'Esport està en un procés molt avançat de projecte de decret, al qual hi ha un capítol dedicat exclusivament a les activitats internacionals, que contempla, òbviament, les competències que té l'UFEC en aquest aspecte; que s'ha negociat o consensuat també amb totes les federacions catalanes sobre el mateix, ja ha passat pel gabinet jurídic central i en aquests moments està només pendent de la comissió jurídica assessora.

Jo, òbviament, no vull entrar en l'articulat de la Proposició de llei; òbviament, hi han coses que m'agradaria entrar-hi, però ja hi han entrat altres companys. Jo, fins i tot, el senyor Curto, doncs, ell, quan va competir, als seus disset i divuit anys, amb camisa blanca i pantaló blau, doncs ara resulta que aquí hi ha un article que..., eh?, vull dir, el color ja queda determinat, i fins i tot el suplent, el color suplent s'assembla bastant al que vostè esmentava, que també pot semblar, doncs, allò..., altres seleccions, com ha dit vostè molt bé, com l'Argentina.

Bé, jo, per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, sense entrar ja en més detalls de la Proposició de llei, anunciant, òbviament, el nostre vot en contra..., és per això que s'estima que la iniciativa i el contingut bàsic que representa la Proposició de llei presentada per Esquerra Re-

publicana ja s'està aconduint, pel que deia abans d'aquest desplegament i d'aquest avantprojecte que acabo d'anunciar de decret, s'està..., desplegament normal de la Llei de l'esport de Catalunya que va aprovar aquest Parlament, significat-se que precisament dins del text de l'avantprojecte de decret de regulació de les federacions esportives catalanes ja s'inclouen les previsions de la Llei de l'esport que seria la base, precisament, de la Proposició de llei que avui ens presentava Esquerra Republicana.

Per tant, per acabar, anunciar el nostre vot en contra de la mateixa Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aymerich.

Es passa seguidament a la votació de la presa en consideració.

Senyores diputades, senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Els i les que s'abstinguin?

La presa en consideració d'aquesta Proposició de llei ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció.

Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació del Fons de Garantia per a l'accés social a la propietat de l'habitatge

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació del Fons de Garantia per a l'accés social a la propietat de l'habitatge, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Senyor president, senyores i senyors diputats, la Proposició de llei que presentem avui a la consideració de les senyores i els senyors diputats per a la seva tramitació parlamentària es proposa aconseguir que tots els beneficiaris del Pla d'habitatge 1992-1995, sigui quina sigui la modalitat d'habitatge a la qual s'acullin, tinguin assegurada la concessió del crèdit hipotecari a què tenen dret. Aquest fet o aquesta circumstància avui no es dóna; nombrosos sol·licitants no poden accedir als crèdits per no tenir la solvència econòmica exigida per les entitats financeres, bancs i caixes, malgrat que la màxima garantia d'un crèdit hipotecari és el mateix pis en què s'entraria en la seva propietat.

Com vostès saben, senyores i senyors diputats, el Pla d'habitatge 1992-1995 és un marc normatiu i financer dirigit a fomentar la construcció de determinats tipus d'habitatge i facilitar-ne l'accés a les famílies amb ingressos baixos i mitjans. El Pla contempla diverses modalitats d'habitatge, «vivendes» de protecció oficial, de règim especial i de règim general, actuacions en rehabilitació i actuacions en sòl residencial. Estableix també el Pla ajuts en forma de sub-

vencions a fons perdut i «subsidiació» d'interessos, les característiques dels quals es determinen en funció de la modalitat escollida i del nivell de rendes familiars.

El mecanisme de funcionament és el següent: els sol·licitants s'adrecen a l'Administració corresponent, en aquest cas a l'Administració de la Generalitat, que és la competent, a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, la qual els atorga la corresponent qualificació, que inclou el tipus de crèdit a què tenen dret -6, 7, 8, 9%, segons. Amb aquesta sol·licitud qualificada, el beneficiari pot adreçar-se a una entitat de crèdit per sol·licitar el corresponent crèdit hipotecari en les condicions oficials que s'han concedit. I aquí, senyores i senyors diputats, ve el problema, perquè entra el paper dels bancs i de les caixes. Els bancs i les caixes són els que finalment han de concedir el crèdit, però poden no fer-ho; poden no fer-ho si consideren que determinats sol·licitants no presenten determinades garanties o avals suficients, independentment -ho repeteixo- del pis en què entrarien en propietat.

A la pràctica, senyores i senyors diputats, el problema és enorme, és molt gros, perquè una bona part de les qualificacions atorgades per l'Administració es queden sense finançament i, lògicament, es queden sense habitatge els seus sol·licitants. El problema és general a tot l'Estat, però el tenim també aquí, a Catalunya, i aquí, a Catalunya, és on l'hem de solucionar; per això som al Parlament de Catalunya.

A Catalunya, fins ara -i són dades de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge del mes de setembre, de fa deu dies-, de 18.000 qualificacions atorgades, sols 12.000 tenen crèdit concedit; el que significa que 6.000 s'han quedat, doncs, sense aquest crèdit. Podríem descomptar d'aquí algunes persones que potser encara estan en tràmit i estan esperant la concessió d'aquest crèdit, altres persones o famílies que potser han anat a buscar els recursos a les seves famílies. Però ens quedaria, com a mínim, un 30% dels sol·licitants que es queden sense crèdit i -ho repeteixo- es queden sense habitatge.

Els sol·licitants que es queden sense finançament es concentren sobretot -i és lògic- en aquelles modalitats més socials: la «vivenda» de protecció oficial, la rehabilitació i les actuacions en sòl residencial per habitatge social. Seguint aquesta lògica, lògicament, són els possibles adquirents de rendes més baixes els més perjudicats.

L'objectiu social del Pla, doncs, queda en perill, i s'introdueix una contradicció molt important, perquè si el Pla neix amb la vocació d'afavorir un segment social molt determinat resultaria que en la seva finalitat aquesta finalitat o aquest propòsit seria fallit. Necessitat, doncs, d'una solució urgent. I aquesta, senyores i senyors diputats, com vostès ja hauran entès, és la motivació essencial que ens duu a presentar aquesta Proposició de llei. I partim de la base que, primer, no es pot obligar a les entitats financeres a córrer riscos que no volen, lògicament. Segon, que l'Administració està obligada a crear els mecanismes adequats per resoldre els problemes i corregir totes aquelles disfuncions que es

vagin produint en l'aplicació del Pla. Tercer –i molt important–, la Generalitat és l'Administració responsable a Catalunya de l'execució del Pla, d'acord amb les competències estatutàries i del fet que estem parlant d'un pla propi a Catalunya, presentat en el seu moment en aquest Parlament i debatut àmpliament en aquest Parlament. És veritat que el Pla està basat en el conveni que en el seu moment es va signar en l'Administració central, però, naturalment, això no exclou totes les aportacions i correccions i modificacions que calguin per al seu bon fi.

La Proposició de llei proposa, senyores i senyors diputats, la creació d'un fons de garantia per a l'accés social a la propietat de l'habitatge; aquest és el seu nom. Té com a finalitat facilitar l'accés al crèdit hipotecari dels promotors socials i dels adquirents d'habitatge acollits al Pla quadriennal 1992-1995 a Catalunya. El Fons, lògicament, es destinarà a cobrir la possible morositat, o una part d'aquesta morositat, que es produeixi en el procés d'amortització dels crèdits; en qualsevol cas, això ja quedaria determinat per un posterior reglament, i jo crec que seria més aviat la funció del Consell Executiu que no introduir-ho a la Llei, que no li és propi.

El Fons es nodriria inicialment –i en la llei no es pot dir una altra cosa, de moment– dels recursos del pressupost de la Generalitat. No precisem quina quantia, perquè considerem que això també és un problema de política executiva i no és propi de la llei incloure-ho, però queda obert a altres aportacions. Nosaltres creiem que les altres aportacions podrien provenir dels corresponents convenis que la Generalitat signés amb les entitats de crèdit –hi ha precedents que després m'hi referiré, en bancs i caixes, naturalment– i també recursos que poden provenir de l'Administració central, perquè en el seu moment, suposo –i em sembla que en aquest moment, doncs, també s'està estudiant a nivell estatal aquest problema, perquè, com he dit abans, és un problema general de tot l'Estat–..., doncs, les possibles aportacions que poguessin venir en el seu moment amb càrrec als pressupostos generals de l'Estat. Considerant, però, que el desenvolupament de tot això correspon al Consell Executiu, i així s'autoritza en la disposició final primera... Però si en el tràmit parlamentari subsegüent es volgués entrar en altres aspectes no contemplats i més particulars, res no ho impedeix, naturalment, senyores i senyors diputats.

Consideracions finals. Aquest és un problema que amenaça l'essència fonamental del Pla, el seu objectiu social, i requereix una solució urgent. És –ho torno a repetir– una situació generalitzada a tot l'Estat, però nosaltres no hem d'esperar que les solucions ens vinguin de fora; tenim les competències suficients per solucionar-ho des d'aquí. En podem ser els pioners, i estic segur que, si aconseguim trobar una solució apropiada, altres comunitats autònomes immediatament, doncs, faran iniciatives en el mateix sentit. La Generalitat ho pot fer –repeteixo que estem parlant del Pla a Catalunya. Té competències en habitatge, exclusives; l'Estatut d'Autonomia així ho diu. També té competències en certs aspectes importants de finances, de finançament; vull

recordar la creació de l'Institut Català de Finances, vull recordar també, com a precedent, el Pla Pujol, d'efímera vida però que en el seu moment, doncs, es va basar en uns convenis amb les caixes. Per tant, hi ha un precedent i, a més a més, un precedent en la mateixa matèria que estem tractant avui, en matèria d'habitatge. La Generalitat té recursos; encara no s'han presentat els pressupostos de l'Estat per a 1994, però suposem que, com els de l'any 1993, se n'aniran al voltant del bilió i mig de pessetes. La Generalitat avala altres activitats, activitats comercials i activitats industrials; què menys que garanteixi també la bona execució d'un pla social.

Hi ha també una altra consideració, que és d'oportunitat; és solucionar un problema real i sentit pel ciutadà, i quan es parla que les institucions s'allunyen dels interessos reals dels ciutadans, doncs, aquesta és una oportunitat per demostrar que el Parlament sí que se'n preocupa i el Govern sí que se'n preocupa, d'aquests problemes reals de la societat. Anar també cap aquest model d'Administració autònoma exemplar, que tots nosaltres volem i que és la nostra ocasió.

Una altra consideració és d'interès comú; és a dir, és un problema social, d'àmbit molt general, sentit per tota la societat –per tant, la societat està d'acord que es resolgui aquest problema–, i és també un interès polític, perquè és la satisfacció d'una necessitat, que és l'objectiu màxim de tota política. I a més a més, hi convergeixen aquí interessos de totes les administracions; totes les administracions estan interessades en el bon fi del Pla.

I per últim jo els voldria recordar, senyores i senyors diputats, que es tracta d'una presa en consideració. Simplement d'això. Vol dir que el Grup de la majoria té totes les oportunitats, en el curs del debat parlamentari subsegüent, de donar la forma que cregui més convenient a la llei resultant; vol dir, en conseqüència, que els ciutadans no entendrien que el Parlament i el Govern de Catalunya es desinteressessin d'un problema tant real i tan important.

Per tots aquests motius els demano el seu vot favorable, senyores i senyors diputats, amb la confiança que l'obtinrem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Hi ha algun Grup que vulgui fer torn en contra? *(Pausa.)* Passem, doncs, a la fixació de posició, per ordre de menor a major. Pel Grup Parlamentari Popular, la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, acabem d'escoltar l'exposició de motius que l'il·lustre diputat senyor Oliart, en nom del seu Grup Parlamentari, acaba de fer en defensa de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació del Fons de Garantia per a l'accés social a la propietat de l'habitatge.

L'objectiu bàsic del Pla de l'habitatge del 92 al 95, i com molt bé tots recordaran, és facilitar l'accés a l'habitatge mitjançant mesures a l'ajut a les persones, en comptes de l'ajut

a la pedra o, millor dit, a l'edifici; mesures per l'ajut al comprador i no al promotor. Doncs, queda clar en el Pla que la problemàtica recent és una problemàtica de feblesa de la demanda.

Els compradors d'aquests habitatges tenen dret, segons aquest Pla, a rebre segons els seus nivells d'ingressos crèdits en subsidiació i subvencions a fons perdut, fins el 10% del preu de la venda. A partir del 1992, el finançament a l'accés d'aquests habitatges ha estat millorat en la mesura que els préstecs hipotecaris poden arribar a ser el 95% del mòdul. Però, com molt bé ha dit el senyor diputat, les entitats de crèdit que han de concedir els crèdits hipotecaris consideren que existeix un gran risc de morositat en determinades modalitats dels ajuts contemplats en el Pla de l'habitatge, en especial als destinats a famílies amb ingressos inferiors a dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, i més encara avui dia, davant la crisi econòmica galopant i la incertesa de les persones de preservar el seu lloc de treball.

Per tant, aquest risc crea una cautela per part de les entitats creditícies, bancs i caixes, que comporta un retard a l'accés a la «vivenda» contemplat en aquest Pla del 92 al 96, i principalment pel que fa referència aquest any 1993, i, evidentment, també això comportarà un retard per al proper any 1994.

Tenint en compte que aquest Pla vol afavorir les persones, les famílies amb necessitat de cercar un habitatge digne i davant la inquietud de poder tirar endavant els objectius del Pla, objectius eminentment i evidentment socials, tal com molt bé ha explicat l'illustre diputat senyor Oliart, el Grup Popular donarem suport a aquesta presa en consideració de la Proposició de Llei sobre la creació de Fons de Garantia per a l'accés social a la propietat de l'habitatge.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya donarà suport a aquesta Proposició de Llei, perquè, efectivament, el problema existeix, i el problema existeix —jo diria o nosaltres diríem— sobre una de les tres pors fonamentals que tenen molts ciutadans de Catalunya i la resta de l'Estat. Tres pors fonamentals són: la continuïtat a la feina, l'accés a l'habitatge, el futur de les pensions. Per tant, una d'aquestes tres gran pors o d'aquestes tres gran incertituds, que és l'habitatge, es converteix en un objectiu primordial de l'acció política.

Efectivament, en les promocions de règim especial les entitats financeres consideren que el risc de morositat que existeix fa que demanin garanties suplementàries i, per tant, exigeixen o bé al promotor..., en moltes ocasions promotors públics que fan també un esforç —fins i tot, algunes d'aquestes promocions són amb pèrdues netes per part de les promocions que patrocinen—, però també s'han donat alguns casos que es demanen ajuts a l'Administració, i concreta-

ment als ajuntaments, on el cas de promotors públics d'empreses que siguin d'ajuntaments demanen també l'aval de l'ajuntament i, per tant, com a conseqüència d'això, comprometen càrrega financera i, per tant, comprometen possibles disponibilitats de les corporacions locals per altres actuacions d'inversió.

Tant és així que la mateixa Direcció General para la Vivienda y Arquitectura, en informe de 27 de gener d'enguany, deia en un document al voltant precisament d'aquesta problemàtica, afirmava que les actuacions d'habitatges en règim especial tenen... —i afegia també les altres modalitats, que són la de compra i la d'urbanització de sòl—, aquestes tres modalitats —deia— resulten de difícil finançament, com demostren els resultats del primer any de vigència de l'actual Pla de l'habitatge.

Per tant, en primer lloc, una necessitat social que fa impossible que els habitatges de règim especial puguin construir-se amb els percentatges que estava previst en el Pla de l'habitatge i, per una altra banda, unes dificultats, podríem dir, de fer efectius, de fer eficaços els propòsits o els objectius que es plantejaven el Plan de la vivienda i el Pla de l'habitatge de Catalunya.

Aquesta és la situació, i davant d'aquesta situació diferents agents, organitzacions o administracions s'estan plantejant la necessitat de donar-hi una solució, precisament en la línia que apunta la Proposició de Llei. Així, l'Asociación Española de Promotores Públicos fa temps que està gestionant davant del MOP la possibilitat que es creï un fons de solidaritat, precisament, en la mateixa línia que apuntava fa uns moments i en nom del Grup proposant el senyor Oliart. D'aquesta manera s'està reflexionant amb la possibilitat de constituir un fons de solidaritat a nivell espanyol que, en aquests moments, s'està en la hipòtesi —en la hipòtesi— de treballar o que aquest fons pogués ser finançat, per una banda, amb una aportació a tots els beneficiaris del Pla d'habitatge, per una aportació del MOP, que tindria un pes majoritari, però —atenció, atenció— amb una aportació de cada una de les comunitats autònomes proporcional al seu pes en els objectius dels habitatges de protecció oficial, de règim especial i de sòl.

Per tant —per tant—, si s'accepta o si es vota favorablement aquesta Proposició de Llei podríem, des de Catalunya, avançar-nos, crear el nostre propi fons, buscar les nostres pròpies fonts de finançament i, per tant, en tot cas..., i no és un problema d'insolidaritat, sinó d'assegurar la viabilitat del Pla de l'habitatge 92-95, que té Catalunya, i, per tant, d'aquesta manera contribuir al Plan de la vivienda a nivell del conjunt de l'Estat.

I és en aquest mateix sentit —en aquest mateix sentit— que altres comunitats autònomes, concretament, per exemple, l'EPSA, que és l'equivalent al nostre INCASOL, però d'Andalusia, també en aquests moments està treballant amb la hipòtesi per a la *creación de un fondo para la gestión y garantías de las viviendas de protección oficial*. Per tant, Andalusia, en aquest sentit, està en aquesta línia de reflexió; ho està el Govern de l'Estat i, si em permeten una referència

a nivell d'altres països, dir-los que precisament la Llei de pressupostos per a 1993 que varen aprovar a França va crear, precisament, un fons de garantia per a l'accés social a la propietat de l'habitatge i, per tant, voldria dir que una iniciativa d'aquest tipus estaria en la línia de les reflexions que s'estan fent, tant dintre de l'Estat espanyol com altres països de la Comunitat.

Nosaltres entenem que els objectius del Pla d'habitatge de Catalunya, que per una banda era donar resposta a unes necessitats socials, que, a més a més... I aquest era un element de crítica quan en vàrem parlar en Comissió amb motiu de la seva presentació, però també amb motiu de la discussió dels pressupostos d'enguany a Catalunya, que dèiem: «Atenció, que les franges més necessitades econòmicament, d'entrada ja pel tipus de distribució de les diferents modalitats, en sortiran perjudicades.» Si a això hi afegim aquestes dificultats de finançament que a la seva vegada creen dificultats a les entitats financeres, estem, precisament, en un moment molt delicat en què està fent..., és a dir, serà el ser o no ser del Pla de l'habitatge de Catalunya.

Per tant, nosaltres entenem..., i a més, amb una situació econòmica com la que hi ha, en què el sector de la construcció ha d'actuar de màquina de tren per arrossegar, junt amb altres mesures, la represa de l'activitat econòmica, nosaltres no solament compartim, sinó que desitgem que, a més a més, fos aprovada aquesta Proposició de llei per estar i donar resposta i ser capdavanters, des de Catalunya, enfront de les diferents iniciatives que en aquests moments s'estan treballant a nivell de l'Estat i d'altres comunitats autònomes, ser davanters i poder donar la resposta a aquestes necessitats dels sectors més necessitats de la població de Catalunya amb dificultats per accedir a l'habitatge i, per una altra banda no carregar, ni la responsabilitat, ni el pes d'haver d'avaluar corporacions locals —que els altres punts de l'ordre del dia tindrem per discutir la delicada situació en què estan—, carregar-les amb avals que, a la seva vegada, comprometen la seva càrrega financera i, per tant, la seva capacitat d'endeutament i de poder invertir en altres infraestructures que puguin ser d'interès social i públic.

És per això —hi insisteixo— que el Grup d'Iniciativa per Catalunya donarà suport a la present Proposició.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la creació del Fons de Garantia per a l'accés social a la propietat d'habitatge, que ens ocupa avui és bàsicament l'intent de solucionar una paradoxa, com ja s'ha dit abans, una paradoxa que ens està ocupant en aquests moments: que un fons social dedicat a l'accés a l'habitatge per als sectors menys afavorits i amb menys capacitat adquisitiva s'està convertint, no precisament per a aquests sectors, sinó que s'està convertint per a sectors amb més capacitat i que, a la llarga, doncs, perverteix l'inici o l'origen o la voluntat o l'objectiu d'aquest Pla.

Dels tres sistemes d'ajut d'accés social a l'habitatge —evidentment, a partir del nivell de renda—, règim especial, protecció oficial de règim general i preu taxat, en aquests moments ens trobem, com s'ha dit molt bé aquí, les entitats creditícies no cobreixen el tant per cent total de la majoria d'aquests casos —del 70 o el 80% els casos més generosos— i provoca, en aquest cas, que moltes de les famílies que podrien haver accedit a aquest pla quadriennal no hi poden accedir. El préstec subsidiat, doncs, que cobreix aquest percentatge no total, repercuteix tant en els de protecció oficial com els de preu taxat i obliga, moltes vegades, que els constructors —en aquest cas, els que porten a terme la construcció— no puguin, en definitiva, crear els de règim especial, que són els que, en teoria, tenen més sentit redistributiu.

El que passa, doncs, és que en aquest cas el crèdit hipotecari no es pot cobrir totalment i aquelles famílies han d'anar a buscar —a vegades amb èxit, però la majoria sense—, han d'anar a buscar suport allà on realment..., com s'ha dit aquí —aquests casos dels ajuntaments—, o s'ha d'anar a buscar suport, realment, no se sap ben bé on. Sabem i som conscients que les entitats de crèdit no són precisament la beneficiència —en aquest cas, allò de l'obra social, a vegades, no és res més que un miratge— i que, en aquest cas, cal buscar solucions per evitar aquesta paradoxa.

Per tant, si considerem que la mitjana d'habitatges, que en aquest cas poden oscil·lar, la mitjana, als 12 milions, i considerem aquest 70 o 80%, podem considerar que normalment de tres a quatre milions cal anar a cercar-los, i aquests tres o quatre milions, en la situació que es dona en aquest moment per a aquestes famílies amb poca capacitat adquisitiva, realment, és un mur infranquejable.

Per tant —ho repeteixo—, la solució és aquesta solució de la paradoxa. La capacitat de la morositat o aquesta potencialitat de la morositat que es dona en el cas dels compradors, en el cas dels que van a accedir a règim de protecció oficial, és un fet, doncs, que les entitats de crèdit no volen jugar i que obliga —ho repeteixo— que els promotors moltes vegades es limiten a la protecció oficial o —en aquest cas, també— al preu taxat.

L'altre problema que ens trobem també, seriosament, és tant la cessió de sòl, que, realment, també ens ocupa el mateix cas. Els crèdits que hi ha són amb menys anys que en una financera habitual, i també entrem al mateix camp.

Però no és només un problema que afecti el Govern de la Generalitat. En aquest cas, el Ministeri d'Obres Públiques també entra en aquesta dinàmica; és a dir, la morositat també per part de l'Administració a l'hora de cobrir els fons. I també ocupa el cas de la rehabilitació. En el cas de rehabilitació de l'habitatge, la valoració que es fa inicialment es baixa, i això provoca que les ajudes que siguin mínimes i que moltes vegades també ens trobem amb paradoxes —en aquest cas, també, reals— que no hi ha prou fons o no s'acaben de complimentar els fons a l'hora de donar suport a la rehabilitació.

És, doncs —i ho dic en conclusió—, és una solució per resoldre aquesta paradoxa. El nostre vot afirmatiu, el nostre

suport a aquesta proposta, però també dir que és un sí una mica crític, en el sentit que el Grup que ens ho presenta –que, ho repeteixo, tindrà el nostre suport– també ha de ser conscient –i de fet ja ho ha dit– que no és només l'Administració de la Generalitat a qui ens ocupa; és competència exclusiva, és veritat, però, en aquest cas, l'Administració de l'Estat, competent també en aquest àmbit..., és un cas que també la seva morositat i la seva incapacitat també hi fa referència. Esperem que en els pressupostos generals de l'Estat, que estan a punt de caure, també es pugui contemplar aquesta capacitat.

Per tant, solució d'aquesta paradoxa, solució que l'habitatge social tingui una política, en definitiva, d'objectiu, redistributiva, i que sigui a l'accés dels menys afavorits.

S'ha dit aquí que hi ha tres problemes importants: el de les pensions, que és aquests dies tema de debat en les converses que hi han amb els agensts socials i el Govern; el tema, evidentment, del manteniment del lloc de treball –important, i avui en dia, precisament, veiem que la destrucció d'ocupació és important–, però, sobretot, és també el de l'habitatge.

El nostre país té un nivell, en definitiva, avui en dia, d'habitatge social baix, amb dificultats; hi ha un règim massa elevat d'habitatge de propietat; l'habitatge de lloguer –i sabem que les paradoxes que es van donar en el seu moment, quan es va presentar la LAU..., un tema que encara està pendent– dona una dificultat important dels sectors més populars a l'accés a l'habitatge. Amb la destrucció dels llocs de treball, amb la precarietat avui en dia dels contractes laborals, a l'hora d'anar a accedir a les entitats creditícies el tema es dificulta cada cop més. Si no hi ha garanties per part de l'Administració, en primer lloc, no hi haurà l'objectiu social que té en aquest cas el Pla quadriennal, i, en segon lloc, allò més important: també estarem ralentitzant un sector important per accelerar altres sectors productius, com és el de la construcció.

Per tot això mateix, doncs, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya donarà suport a aquesta proposta del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Capdeferro.

El Sr. CAPDEFERRO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no recolzarem la Proposició de llei presentada pel Grup Socialista, de creació del Fons de Garantia per a l'accés social a la propietat de l'habitatge, per tres motius. En primer lloc, per una qüestió de racionalitat de mitjans. La idea de creació d'un fons de garantia per facilitar l'accés a l'habitatge va ser plantejada inicialment en el si de la comissió de directors generals de l'Habitatge de l'Estat espanyol, perquè fos el MOPT l'organisme que el creés, amb l'objectiu de garantir davant les institucions financeres la solvència de les operacions de promoció de tots els règims, però en especial del règim especial –valgui la redundància. Aquest Fons s'hauria de nodrir de les aporta-

cions del mateix Ministeri, de les comunitats autònomes, de les entitats financeres i dels mateixos beneficiaris dels ajuts. Evidentment, no té cap sentit, en el marc d'un pla estatal de l'habitatge protegit, proposar mesures que afectin àmbits territorials parcials, tant per les disfuncions que podrien crear-se entre unes i altres comunitats autònomes com per la «deseconomia» de mitjans que això suposaria. És molt clar que l'ampliació de l'àmbit redueix notablement el risc.

En segon lloc, perquè des del nostre punt de vista –i caldria valorar-ho adequadament–, el risc que existeix que una mala interpretació del concepte de fons de garantia acabés fomentant la morositat dels adjudicataris dels habitatges.

I en tercer lloc, i fent referència a allò que el senyor Oliart deia de l'oportunitat, i per consideracions d'ordre social i econòmic, convé promoure el desbloqueig de l'habitatge de lloguer, que s'ha convertit en la *rara avis* del mercat de l'habitatge al nostre país, degut a una legislació absolutament inadequada. L'habitatge de lloguer comporta diversos avantatges des del punt de vista social, econòmic i fins i tot urbanístic. En primer lloc, no obliga a vincular percentatges elevadíssims de rendes personals o familiars a l'adquisició d'un habitatge, moltes vegades triat només en funció de la necessitat del moment i que pot convertir-se en inadequat o insuficient abans d'acabar de pagar-ne les hipoteques. En segon lloc, no obstaculitza la mobilitat laboral, que cada vegada és més important en les economies modernes, i permet canvis de domicili relativament poc traumàtics. En tercer lloc, abonaria la rehabilitació dels edificis de barris centrals –ja s'ha dit ara aquí fa poca estona– de les nostres ciutats i evitaria la seva degradació.

Per tot això, considerem molt més urgent i positiva la modificació sempre ajornada de la LAU, que és una de les assignatures pendents més importants que té el Govern de Madrid en la qüestió, entre altres, de la política de l'habitatge social. Evidentment, aquesta mesura hauria d'anar acompanyada d'una millor incentivació d'aquelles entitats que promoguin aquest tipus d'actuacions.

A més d'aquests tres motius bàsics, voldria fer notar que la llei que se'ns proposa sembla més encaminada a resoldre els problemes de subrogació d'hipoteques d'algunes promotores anomenades «socials» que han embarcat els seus socis en una aventura que no han portat a bon terme, que a solucionar problemes d'habitatge pròpiament dits.

És per tot això que el nostre Grup votarà en contra de l'aprovació d'aquesta Proposició de llei pel Parlament de Catalunya, però deixem constància –això sí– que el Govern de la Generalitat seguirà a la taula de negociacions al respecte amb l'Administració central, en el supòsit que s'acabi concretant la proposta llançada, com hem dit abans, pel Ministeri d'Obres Públiques i Transports.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Capdeferro.

Passem a la votació d'aquesta presa en consideració.

Senyores diputades, senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres

El tercer punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/84, de 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres.

La presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 140.3 del Reglament, prèviament el Ple haurà de determinar, per majoria absoluta, el nombre de diputats que s'han de designar. La proposta dels grups parlamentaris que ha arribat a aquesta presidència és que el nombre de diputats sigui tres. Aquesta proposta, si no suscita cap objecció per part dels grups, pot ser aprovada per assentiment, que és el que en aquest moment els demano. *(Pausa i remor de veus.)*

Doncs, queda aprovada per assentiment la designació del número de tres, dels diputats que han de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de llei.

Ara s'ha de procedir a la designació dels diputats. La votació serà secreta mitjançant paperetes, segons estableix l'article 81 del Reglament. Es recorda als senyors diputats i senyores diputades que solament han d'escriure un sol nom en la papereta corresponent, segons prescriu l'article 140.3 del Reglament. D'acord amb el costum parlamentari, els diputats seran cridats per ordre alfabètic; els membres del Consell Executiu que són diputats i la Mesa votaran al final.

Es procedeix a anomenar els diputats per ordre alfabètic perquè dipositin en l'urna llur vot.

(La secretària primera i el secretari quart criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

Hi ha alguna senyora diputada o algun senyor diputat que no hagi estat cridat? *(Pausa.)*

Doncs, es procedeix a fer el recompte de vots.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El resultat de la votació ha estat: senyor Carles Campuzano, 65 vots; senyora Magda Oranich, 13 vots; senyor Simon Pujol, 5 vots; en blanc, 27. De manera que queden designats aquests tres diputats per defensar la Proposició de llei davant del Congrés dels Diputats.

Aquesta presidència ha de comunicar al Ple que abans, en aprovar per assentiment el nombre de diputats que s'havien de designar, que han estat tres, doncs, la Mesa ha com-

provat prèviament que hi havia quòrum més que suficient en el plenari.

Interpellació al Consell Executiu sobre quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la millora del sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya

El quart punt de l'ordre del dia és: interpellació sobre quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la millora del sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, tramitat pel procediment d'urgència.

Té la paraula el diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, substanciem aquesta interpellació per demanar els propòsits de capteniment del Govern català en relació amb el nou sistema de finançament i en concret a l'estat actual de les negociacions pel que fa a la cessió del 15% de l'IRPF.

Ho fem des de la preocupació compartida que la reforma del sistema de finançament acabi deixant-ho tot gairebé allà on estava; és a dir, que no sigui de veritat una reforma important o significativa; ho fem també conscients que en un procés de negociació complex i confús com aquest la resposta del conseller no pot ser, no li demanem que sigui excessivament ni concreta, ni exacta. Entenem —hi insisteixo— que calen cauteles en un procés de negociació com aquest i que és normal que el Govern i el conseller mantinguin aquestes cauteles.

En tot cas, el que sí que demanem és: quina és la valoració global que el Govern fa en l'actual moment de la negociació i quins són els possibles escenaris finals que el Govern de Catalunya preveu que serien acceptables en el nou sistema de finançament? I fem aquesta interpellació reiterant quines han estat les nostres posicions en relació amb aquest tema en els darrers anys.

L'any 92, el representant d'Iniciativa per Catalunya a la Comissió Mixta votà en contra del nou sistema de finançament perquè, a parer del nostre Grup, no es van complir, no es complien, no es compleixen els tres grans objectius que havien de ser objecte de revisió del sistema; el primer era un volum de recursos econòmics necessaris del Govern central a les comunitats autònomes, el famós *quantum*, que el senyor conseller fa un any i mig, o dos anys, ens explicava a la Comissió d'Economia i Finances; aquest *quantum* era insignificant; en segon lloc, en cap cas ens apropàvem al principi d'igualtat; és a dir, al sistema de finançament actual, com vostès saben, hi ha una gran desigualtat entre les forals i les comunes; dintre les comunes, entre les del 143 i les del 151; i dintre de les del 151, Catalunya és de les pitjor tractades.

El segon gran principi que la part catalana, que la Comissió d'Economia i Finances, que el mateix Govern havia rei-

terat era la necessitat que el nou sistema de finançament signifiqués, si més no, un apropament de Catalunya en relació amb la mitjana. Això en el nou sistema de finançament tampoc es complia, i, en tot cas, quedava oberta la porta de com s'obtenien els recursos; una porta que havia de significar, segons es va discutir en aquells moments, la possibilitat de corresponsabilització fiscal de Catalunya. Tot —hi insisteixo— i que el nostre vot global, vot particular per escrit que vam formular a la Comissió, va ser negatiu, dèiem —dèiem— que podia ser positiu i que érem favorables a la cessió del 15%; depèn en quines condicions es fes. El mateix senyor conseller —si no ho recordo malament— va condicionar la signatura definitiva, també, a com quedés el tema de la corresponsabilització fiscal. El sentit d'aquest vot polític ha mogut la nostra orientació política i el nostre posicionament polític en aquest any i mig. No hem posat pals a les rodes; hem estat, fins i tot, excessivament prudents, amb la voluntat que, si s'obria una porta de veritable corresponsabilització fiscal, això era bo per a Catalunya. I aquesta ha estat la nostra posició en aquest any i mig.

Ha passat força temps i hi han dues grans novetats polítiques: una —que no és tan novetat—, que el Govern del PSOE ha incomplert els compromisos que havia adoptat, i segona, que, producte de les eleccions generals, hi ha un nou mapa polític, que torna situar en el centre del debat polític la possible cessió del 15% de l'IRPF. On som, avui? Nosaltres creiem que, del resultat de la informació, del coneixement, de les últimes setmanes en relació amb el tema de la cessió del 15%, la porta oberta en relació amb el tema de la corresponsabilització fiscal està tancada. És a dir que el Govern del PSOE o les negociacions que s'estan donant avui han tancat la porta de la corresponsabilització fiscal; que avui som —i especialment el Govern—, estem discutint 2.000, 3.000, 4.500 milions i, com a molt, estem discutint no el premi de l'esforç fiscal —jo, quan llegeixo «premi», no dic «premi»; és «reconeixement» de l'esforç fiscal, no és un premi que donin 2.000, 3.000, 4.000 o 10.000 milions de pessetes—, però que en tot cas —que en tot cas— estem en un marc de negociació actual que fa, en el millor dels casos —i voldria que el conseller em corregís—, que l'acord sigui molt insatisfactori. És a dir, aquella porta oberta de corresponsabilització se'ns ha tancat; estem situats..., se'ns reconeix una part de l'esforç fiscal, però, en tot cas, aquesta no era —i així ho vam entendre nosaltres— la voluntat política de l'acord que es va prendre l'any passat, i estem —perdonin l'expressió— intentant esgarrapar alguns milions d'allò que hauria de ser una millor justícia fiscal per a Catalunya.

Tot això, agreujat per la sensació que tenen molts ciutadans de l'Estat que Catalunya és insolidària i, fins i tot, que ens estem emportant el gat a l'aigua. He tingut l'oportunitat, fa tres setmanes, d'estar a tres o quatre ciutats de l'Estat, i l'opinió de molta gent, i fins i tot l'opinió d'alguns mitjans de comunicació, era una opinió que a Catalunya estàvem negociant i que ens ho emportàvem tot per a Catalunya.

I he de dir, i hem de dir que creiem que vostès, senyors del Govern, s'han equivocat en la negociació. I ho diem

sense treure cap responsabilitat del Govern central, que és qui la té màxima. És a dir, tot i dir que el Govern central en aquest tema té la màxima responsabilitat en l'actual situació, creiem que vostès s'han equivocat. I els ho volem dir, i els volem dir per què s'han equivocat i els volem dir que rectifiquin. S'han equivocat perquè creiem que vostès no han administrat correctament, des del punt de vista polític, una situació d'injustícia financera de Catalunya; no han administrat bé. I no ho han administrat bé per dues raons.

Primera: han anat portant la negociació a un cul-de-sac on fins i tot creiem que, si vostès avui volguessin sortir, ho tenen difícil de sortir; hem anat portant una negociació que ara estem en una situació que fins i tot pensem que vostès es poden sentir atrapats per aquesta negociació. I aquesta és una primera reflexió que els volem fer: aquesta negociació no s'ha portat bé.

Segona raó. Dic que no s'ha portat bé —i encara estic a la primera raó— sobretot perquè dels grans principis —hi insisteixo: suficiència, igualtat i corresponsabilitat fiscal— en l'actual negociació no en queda gairebé cap. I no estem plantejant que ho haguéssim aconseguit tot. No, no, petits avenços. Fins i tot podríem entendre que en el moment actual econòmic difícil de Catalunya —de Catalunya i de l'Estat—, el primer punt fos molt petit, però que alguns principis quedessin clars; que no passi com la setmana passada, que el ministre d'Economia de l'Estat, el senyor Solves, en una interpellació deia que el tema de la igualtat no s'havia de tractar aquí, que s'havia de tractar en el Fons de compensació interterritorial. I quan el ministre d'Economia, la setmana passada, en una interpellació al senyor Ribó diu això, se't posen els pèls de punta. És a dir, perquè encara no ha entès que un principi del finançament ha de ser que a igualtat de serveis, igualtat de pessetes per habitant. A Galícia, a Extremadura, a Andalusia o a Catalunya.

Per tant, hem perdut els principis pel camí —hi insisteixo: no grans principis, aconseguir-ho tot; no, no: no hem avançat en aquests grans principis. I la segona raó per la qual creiem que vostès han negociat malament és que vostès han fet una negociació partidista d'aquest tema. I s'han equivocat..., jo no sé si des del punt de vista de la seva coalició; possiblement, no. És possible que el tipus de negociació que vostès han fet, des del punt de vista de la seva coalició, els sigui rendible electoralment, però no crec que des de Catalunya sigui bo això. És a dir, una negociació per un tema de finançament de l'Estat que apareix lligada com a moneda de canvi entre un acord entre dues forces polítiques, això no és bo per a ningú; excepte, possiblement, per a alguna força política.

I, per tant, per aquestes dues raons, per on està la negociació, per on han situat vostès la negociació i per la confusió de no negociar fonamentalment com a Govern, amb el suport de totes les forces, sinó continuament repetir que aquesta negociació és una moneda de canvi del recolzament de Convergència a una majoria no absoluta del Partit Socialista Obrer Espanyol, han situat la negociació —hi insisteixo— en molt mal terreny. I, per tant —hi insistim—, s'han equivocat.

Creiem que cal treure la negociació d'aquest espai insatisfactori, que cal treure-la. Perquè –hi insisteixo– estem convençuts que a l'actual espai de negociació, en el millor dels casos –en el millor–, dona un finançament *fatal*, per a Catalunya i per a l'Estat.

I vull acabar dient dues qüestions. Què creiem que s'hauria de fer? Primera, separin la negociació o el suport seu al Govern del PSOE del finançament de l'Estat i de Catalunya, per bé de tothom; separin-ho. Arribin a acords, no arribin a acords, votin a favor, facin un govern de coalició..., el que vostès vulguin. Però no agafem presses per arribar a un acord dolent perquè hi han unes dates als pressupostos de l'Estat. Tothom es pot veure atrapat; els primers, vostès. Per tant, separin-ho; utilitzin a fons els mecanismes institucionals i de govern per negociar això. Tindran..., han tingut el suport de tothom, fins i tot –hi insisteixo– des de discrepàncies globals, han tingut el suport de tothom.

Segona, són importants els recursos econòmics; ara, per 10.000, per 5.000, per 6.000 milions de pessetes, no hipotequem el futur durant tres o quatre anys o cinc de l'autonomia financera i política de Catalunya. Per tant, recuperem aquells principis que tots teníem, que els vam explicar, i expliquem, d'aquests principis, quins petits avenços donem; petits, però que els puguem explicar, si no –hi insisteixo– farem una mala negociació.

Res més, senyor president. Senyor conseller, estic convençut que de la seva explicació traurem una reflexió més positiva.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, he respost diverses interpellacions en el curs d'aquests últims mesos sobre el tema del finançament, i em sembla que aquesta interpellació d'avui és absolutament oportuna perquè, evidentment, estic immers, en nom del Govern de Catalunya, en la negociació d'aquest tema, en una reunió que va ser bastant important, que tinguérem el dia d'ahir, i això em permetrà d'explicar, amb totes les mesures de cautela que el mateix senyor Saura em recomana, com va avançant la negociació.

Jo, en primer lloc, voldria dir que, sobre l'acord de finançament del 20 de gener del 92, del qual es desprèn, a través del mecanisme de la variant d'esforç fiscal de l'1,82, aquest 15%, un dia en voldré fer una valoració global, perquè, és clar, com que jo mateix –com recordava el senyor Saura– vaig donar un vot condicionat que s'avancés en el tema de la corresponsabilitat fiscal, mai hem fet una valoració d'un tema que representa un augment de recursos, que representa la incorporació a la fórmula de la normalització lingüística, que representa l'acord també en matèria de finançament de la policia autonòmica, que representa uns automatismes majors en sanitats, que encara no són els desitjables, i que representa, doncs, una sèrie d'incorporacions del Fons de compensació interterritorial i de la subvenció de gratuïtat de

l'ensenyament en el que és la fórmula del finançament. Però jo crec que avui no és el moment de fer això; ja tindrem temps de fer-ho, perquè, si tot això es complementés amb una fórmula acceptable de corresponsabilitat fiscal, nosaltres en podríem fer una valoració relativament positiva, però com que ara estem en la decisió del tema de la corresponsabilitat fiscal, entenc que l'interès del diputat interpellant i l'interès de la cambra va en el sentit d'explicar com està evolucionant la negociació sobre la corresponsabilitat fiscal.

Bé, l'acord de finançament, com he dit abans, comportava implícita la cessió d'una participació de les comunitats autònomes en l'IRPF, i en virtut de la variable d'esforç fiscal, que era de l'1,82 –ho dic de memòria, però em sembla que no m'equivoco–, es transformava matemàticament, amb una fórmula complexa, en el 15% de l'IRPF. L'antic secretari d'Estat d'Hisenda va intentar portar a terme aquest automatisme de participació de les comunitats autònomes en l'IRPF, i, com vostès recordaran, en un procés llarg de negociació, abans de les eleccions van sorgir problemes seriosos en el si del mateix Partit Socialista, que en aquell moment tenia majoria absoluta i, per tant, no tenia els problemes que té avui, però problemes interns d'enfrontament entre comunitats autònomes i la posició de determinades comunitats autònomes, que estan en el record i en la memòria de tothom, van fer que el Partit Socialista decidís que no podia tirar endavant aquesta cessió abans de les eleccions.

Nosaltres, des del Govern i des de la coalició de Convergència i Unió, vam dir que això era un error, que s'havia de fer abans de les eleccions, perquè, després de les eleccions, com que tothom preveia que el Partit Socialista no tindria majoria i nosaltres prevèiem que potser els nostres vots serien condicionants d'una determinada majoria, això s'interpretaria com una moneda de canvi. I com que això era un tema per a totes les autonomies, era un tema tècnic i era un tema que es podia resoldre, enteníem que s'havia de fer abans de les eleccions. Fins i tot, en la nostra campanya electoral aquest va ser un *leitmotiv*, de dir: «No han fet això», en denunciàvem l'incompliment i dèiem: «i després serà més difícil». I efectivament, malauradament, això és una mica el que ha passat. En aquests moments, aquesta cessió de l'IRPF, que és per a tothom i que pot afavorir a altres comunitats autònomes, fins i tot més que a Catalunya –després ho veurem–, s'interpreta com una moneda de canvi del suport dels pressupostos. Vostè diu: «Treguin això d'aquest clima», i té raó, i nosaltres ho intentem. Potser alguna vegada ho hem posat en la moneda de canvi, però jo en aquest aspecte crec que el fet que la reunió sigui el 7 d'octubre, després que el Govern ha aprovat els pressupostos, desvincula una mica aquest tema de l'aprovació dels pressupostos, que em sembla que és una cosa que ens interessa a tots.

De totes maneres, li vull dir, senyor Saura, que no ens fem il·lusions. Hi ha motivacions partidistes en el posicionament de molta gent en aquest tema, i el posicionament de determinats mitjans de comunicació, també, de la capital de l'Estat; és a dir, determinats articulistes, si en un sol article poden fer una sèrie de consideracions que els permeti carre-

gar-se el Govern socialista i al mateix temps Catalunya, o «aquest afany de Catalunya d'obtenir més recursos», aquests articulistes es queden enormement satisfets amb un sol article de picar o de tirar cap a dos pardals, i, per tant, això és exactament el que ha passat. I a més a més, tota aquesta tempesta política exagerada al voltant del 15%, primer hi ha les motivacions partidistes, les motivacions d'intentar fer impossible una possible col·laboració entre el Govern socialista i Convergència i Unió i, després, hi ha també el fet que malauradament qualsevol proposta que surti de Catalunya es veu amb un recel enorme, i amb una sèrie de precaucions increïbles.

Miri, ahir vaig parlar amb el conseller d'Economia d'Andalusia i em va dir que estava preocupat perquè havia de respondre a una petició d'Izquierda Unida en el Parlament espanyol..., i no li trec Izquierda Unida perquè pugui tenir qualsevol relació amb vostè, que vostè aquí fa la política d'Iniciativa per Catalunya i Izquierda Unida fa la política que creu que ha de fer en el Parlament d'Andalusia; ho dono com un exemple perquè és del dia d'avui. La proposta d'Izquierda Unida sobre responsabilitat fiscal en el Parlament andalús, que es va veure ahir a la tarda o es veu avui, diu que com que el 15% a Catalunya representa en pessetes molt més que el 15% a Andalusia —i això és obvi, perquè Catalunya paga més per IRPF i, per tant, el 15% aquí són molt més diners que el 15% a Andalusia—, diu que s'ha de fer de tal manera que aquest 15% de Catalunya representi les mateixes pessetes per càpita per a cada comunitat autònoma i en funció, també, del nivell de competència, i que, per tant, el tant per cent de l'IRPF ha de ser diferent per a cada comunitat autònoma. I fan una proposta, en la qual, partint del 15% a Catalunya, que es veu que és el patró, el patró de tot l'Estat en responsabilitat fiscal, doncs fan una proposta en què diuen que Catalunya ha de tenir el tram del 15, Andalusia ha de tenir el tram del 46'90 —sobre l'IRPF—, Canàries, el 37'65; València, el 24; Galícia, el 45'95..., etcètera. (*Remor de veus.*) A vostè això l'il·lustra d'on està el nivell, on està la discussió; és a dir, la discussió està en funció del que pugui obtenir Catalunya, i, per tant, la tempesta política ha estat a nivell partidista, per part de determinats partits, que han volgut trencar una possible col·laboració entre el Govern socialista i Convergència i Unió, determinats mitjans de comunicació i, després, determinades comunitats autònomes, que han estat constantment fixades a si Catalunya se'n podia emportar quatre pessetes més o no.

Després d'aquesta etapa d'abans de les eleccions, entrem en una segona etapa, en la qual jo distingiria dues fases. Una primera fase de dir: «Cedim el 15% de l'IRPF, però que aquesta cessió comporti neutralitat.» I això perquè determinades comunitats autònomes ho acceptin. És a dir, en definitiva, buscar entre l'evolució real d'aquest tram de l'impost i l'evolució prevista, que s'anomena «evolució normativa», la màxima coincidència. És a dir, si l'evolució real, durant els anys que quedin fins al nou acord, de la realitat del que representen les quotes líquides del que paga

una determinada comunitat autònoma i l'evolució prevista, que és la que es resta després de la subvenció, coincideixen, doncs la fórmula és perfectament neutral.

La nostra proposta era que la fórmula d'evolució, l'evolució normativa fos similar a l'evolució del sistema de finançament, similar a l'evolució dels tributs cedits, i que la diferència entre la realitat i l'evolució normativa fos de lliure disposició de la comunitat autònoma. Això, en definitiva, sempre havia de representar pocs recursos, els recursos que hi ha entre la realitat de l'esforç fiscal que fan els catalans i l'evolució previsible. Aquesta etapa de neutralitat, al meu entendre, s'acaba en la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera de la setmana passada, en la qual nosaltres ens oposem a la fórmula, que és una fórmula que tendia a minimitzar les diferències entre la realitat i la norma, i que, a més a més, per minimitzar aquestes diferències es feia una revisió anual, és a dir, com que és molt difícil garantir una neutralitat absoluta, doncs deia: «Si durant un any entre la realitat i la norma hi ha unes diferències, en lloc de deixar l'efecte acumulatiu sobre tres anys, doncs nosaltres al cap d'un any ho tornem a revisar i tornem a partir de zero.» Aquesta fórmula és la que se'ns va presentar en la reunió de la setmana passada del Consell de Política Fiscal i Financera i és la fórmula a la qual jo em vaig oposar, i vaig dir que hi votàvem en contra; que se'ns imposés per majoria el que fos, però que nosaltres hi votàvem en contra.

De totes maneres, com que en els papers que es van repartir sobre l'any neutral, que era el 94, un any que havia de ser neutral, és a dir que zero, sortia, de totes maneres, 2.500 milions per a Catalunya i, per exemple, 70 per a Andalusia o zero per a Canàries, això va generar una tempesta política en algunes d'aquestes comunitats, i aleshores el que es va demanar és que de tots els diners que s'emportés Catalunya de més hi hagués un increment del Fons de compensació interterritorial per compensar aquelles comunitats autònomes que se n'emportaven menys, cosa a la qual jo em vaig oposar, perquè la solidaritat ja té els seus mecanismes, la solidaritat, ja la contemplava l'acord de finançament del 20 de gener del 92 i aquí del que estàvem parlant era de responsabilitat fiscal... Estàvem parlant, a més a més, d'uns guanys previstos, que no sabem si es poden realitzar o no perquè dependrà de com evolucioni l'impost a Catalunya, i sobretot en uns anys de crisi, i a canvi d'això amb uns diners ja en el pressupost que anaven al Fons de compensació a unes autonomies que accedeixen al Fons de compensació per altres criteris, perquè no arriben al 75% de la renda mitjana, però que, en tot cas, no té res a veure amb el concepte d'esforç fiscal. Jo m'hi vaig oposar i haig de dir que el ministre Solbes també s'hi va oposar i també va tenir en aquest aspecte, al meu entendre, una actitud constructiva. I, aleshores, al final d'aquesta reunió, com que no arribàvem a un acord, el ministre va proposar una, diríem, transaccional —en expressió parlamentària— entre els tres anys que nosaltres propugnàvem de duració fins al final del període de cinc anys, del qual hem perdut ja dos anys, els tres anys que queden, i la fórmula que proposava el Ministeri, que era de re-

visió anual, i a la qual jo acabo de dir que m'hi havia oposat, i aleshores va dir: «Fem una prova de com evolucioni aquest 15% i fem una prova de dos anys, i vejam què passa, i aleshores, durant aquesta prova de dos anys, doncs fixem la norma d'evolució d'aquests dos anys i veiem per a l'any 96 com l'hem de redefinir, i, en tot cas, com que hi ha el temor que ningú es dispari, en un sentit o en un altre, que hi hagi el premi a l'esforç fiscal» —que el senyor Saura diu que no s'ha de dir «premi» i s'ha de dir «reconeixement», i li ho accepto, la seva recomanació, perquè crec que té molta raó; jo alguna vegada he dit «premi» i és molt millor «reconeixement»; per tant, en aquest aspecte, com en tants d'altres, jo crec que la seva interpellació ha estat positiva, almenys des del meu punt de vista, perquè són qüestions de matis però que tenen la seva importància de presentació—, i, per tant, diu: «Fem una reunió del grup de treball abans d'acabar aquest Consell de Política Fiscal i Financera, que es deixa obert per al dia 7 d'octubre.» El dia 7 d'octubre s'haurà de prendre, sobre aquest tema, la decisió definitiva, i nosaltres hem de veure si podem votar que sí o que no.

De totes maneres, aquesta reunió del grup de treball preparatòria va tenir lloc ahir. Jo dic que el ministre va avançar més coses, va avançar la possibilitat de capacitat normativa sobre els tributs cedits, que em sembla que és un concepte important, tema en el qual hi havien uns obstacles jurídics que em sembla que se salvaran; la participació de cada comunitat autònoma en l'Agència Tributària estatal, amb cinc representants de les disset comunitats, però, sobretot, la presència en l'Agència del territori, en l'Agència de la delegació d'hisenda de Catalunya, amb una participació paritària de cinc persones, i cinc persones que defineixen la política de l'Agència dins el marc general estatal i, sobretot, els plans d'inspecció, i que, a més a més, és la justificació conceptual que l'esforç fiscal, degut a l'acció que pugui fer la comunitat autònoma, es quedi a Catalunya. Aquí, sobre aquest tema, hi va haver una discussió sobre si s'havia de premiar..., però, reconèixer l'esforç fiscal dels ciutadans de Catalunya o l'esforç fiscal que feia Catalunya en funció de l'acció del Govern de la comunitat autònoma. Sigui el que sigui, és evident que la nostra participació en l'Agència de recaptació és una participació que jo valoro d'una manera important.

Aleshores, ahir hi va haver aquesta reunió del grup de treball, que, al meu entendre, i ho dic clarament, sense que pugui dir que hi estem d'acord, va representar un canvi qualitatiu molt important, perquè el Govern, per primera vegada, en l'any neutral, que és el 93, parteix d'una realitat, que és la base imposable real de Catalunya o de cada comunitat autònoma i el tipus imposable real de cada comunitat autònoma. Fem la prova dels dos anys amb un concepte d'experiment, de vejam què passa, no hi ha revisió al mig dels dos anys, és a dir, al final del primer any, sinó que es deixa l'efecte acumulatiu sobre els dos anys i ja es veurà una tendència de l'efecte acumulatiu; com a evolució normativa —que és el punt clau d'aquest tema, perquè el punt clau d'aquest tema és la diferència entre l'evolució real i l'evolució

normativa—, com a evolució normativa s'agafa —proposa el Ministeri— l'evolució general del finançament, és a dir, el més gran dels tres conceptes ITAE, despesa estatal equivalent o PIB, que és el que nosaltres havíem proposat sempre, i, després, en els topalls, perquè ningú es dispari, doncs, hi ha una proposta de topalls mínims que millora el finançament per a tothom, topall mínim al qual ens apuntem, perquè la veritat és que ningú sap com pot evolucionar el sistema, i el topall màxim, que entre el topall mínim i el topall màxim hi ha una diferència d'1 a 5, que pot ser de l'1% al 5%, o del 0'5% al 2'5%, però que em sembla que aquesta diferència per a Catalunya entre el topall mínim i el topall màxim, estem fent les simulacions, però podria ser suficient, sobretot si aquest tant per cent s'aplica sobre el total del finançament fora de fons, que és el que també propugna Catalunya des del primer moment, és a dir que tant en l'evolució normativa —em sap greu perquè els termes són difícils i és un tema que l'hem complicat entre tots— com en el concepte sobre el qual s'apliquessin els topalls, doncs, són les propostes que feia la Generalitat i que ahir va fer seus el Ministeri. Evidentment, en aquest tema, hi va haver oposició, hi va haver oposicions molt contundents d'Andalusia, d'Extremadura, de Galícia, que és una comunitat governada pel PP, en aquest cas, és a dir, jo crec que les fronteres entre partits es van diluir al final i cadascú defensava els interessos de la seva comunitat autònoma, i en funció dels recursos, però jo crec que si això ho fem com a prova, doncs, ens en podríem sortir. Nosaltres vam acceptar el topall mínim, però ens vam reservar, i més aviat ens vam expressar en contra sobre el topall màxim, sobretot a l'espera de les simulacions que estem fent.

En aquest tema hi va haver la petició, per part d'alguna comunitat autònoma, de cessió d'algun nou impost o taxa —per exemple, la taxa de matriculació de vehicles, a la qual nosaltres ens vam apuntar—, es va parlar de la capacitat normativa, es va parlar de reforçar la presència de les comunitats autònomes en l'agència de recaptació, hi van haver propostes molt curioses d'Andalusia, que en lloc que aquests topalls anessin per a cada comunitat autònoma, doncs, anessin per a famílies de comunitat autònoma, és a dir, en definitiva, que les del 151 s'aprofitessin, totes elles, de l'esforç fiscal que pogués fer qualsevol d'elles —en aquest cas, per exemple, Catalunya. Això, nosaltres ho vam rebutjar, jo diria que el Ministeri també ho va rebutjar... És a dir, si li haig de resumir personalment —personalment— la meua impressió de la reunió d'ahir, és que hi va haver un canvi qualitatiu.

Durant aquesta setmana hi hauran converses bilaterals amb cada una de les comunitats autònomes. Jo tinc la impressió que el Ministeri no vol fer una altra reunió de grup de treball, perquè la presència de disset comunitats autònomes discutint de recursos és molt complicada i, a vegades, molt tensa, i que després d'aquestes reunions bilaterals anirem directament a la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera del dia 7. És possible, de totes maneres, que sigui necessària una altra reunió del grup de treball, i aquesta, en

tot cas, tindria lloc dilluns a la tarda. Jo, òbviament, abans convocaré la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions, per exposar aquests termes i donar-los els documents que tinc, documents que els he anat enviant, de totes maneres, durant aquest període.

Sé que les posicions són divergents, però nosaltres intentarem no «esgarrapar aquest tema», senyor Saura, sinó introduir i reforçar el concepte de corresponsabilitat fiscal, que ens sembla que és un concepte molt positiu, i que ha estat mèrit de Catalunya i de les forces polítiques de Catalunya introduir aquest concepte al nivell del debat polític a tot l'Estat espanyol, i això em sembla que és enormement important.

Miri, el sistema de finançament de les comunitats autònomes..., hi ha qui diu: «Això del 15% es fa precipitat...» El sistema de finançament s'ha fet molt lent, molt lent, i no funciona. El sistema de finançament actual, vostè l'ha descrit: dona unes diferències brutals entre les pessetes per càpita de les comunitats forals i les del sistema comú, en les quals malauradament es troba Catalunya. Dona unes diferències entre les del 151 i les del 143 per les competències comunes que tenen, i, dins del 151, genera diferències de pessetes per càpita, també, dintre de les del 151. I això perquè dins de la LOFCA, també en el finançament dels serveis, dels serveis d'ensenyament, dels serveis de sanitat, de les infraestructures, dels serveis de cultura, s'introdueix també la solidaritat.

Nosaltres creiem que la solidaritat ha de funcionar amb els seus mecanismes: hi ha el Fons de compensació interterritorial, hi ha els fons estructurals europeus... —representen molts recursos per a determinades comunitats autònomes de l'Estat espanyol i de tot Europa, els fons estructurals—, però que en el finançament dels serveis d'ensenyament, de sanitat, etcètera, la solidaritat no hi ha de jugar, sinó que hi ha de jugar la igualtat de pessetes per càpita per donar els mateixos serveis a tot l'Estat. Això no és acceptat, entre altres coses, perquè la LOFCA introdueix també en això el concepte de solidaritat.

Aleshores, des de l'acord de l'any 86, EN aplicació el 87, vostè deia que estem allunyats de la mitjana de les comunitats del 151, però ens hi hem acostat gràcies a l'evolució dels tributs cedits, que en lloc de ser una quantitat a compte, ha jugat aquesta diferència que jo li assenyalava, de l'evolució real amb l'evolució normativa, i com que aquesta diferència ha estat positiva, ha permès a Catalunya d'acostar-se a les pessetes per càpita de la mitjana, i nosaltres pensem que la introducció de més corresponsabilitat fiscal amb el 15% de l'IRPF, si es produeix aquesta mateixa evolució, ens permetrà, gràcies a l'esforç fiscal dels catalans, d'aconseguir aquesta mitjana. I si no trenquem aquest sistema que hi ha avui dia, a través d'aquest 15%, que és un pas que, si es veu que funciona i que funciona bé, pot ser un primer pas cap a un sistema que ens acosti al sistema dels estats federals, no trencarem aquest sistema, que és un sistema tancat i on la negociació entre disset comunitats autònomes —o quinze, si descomptem les dues de règim foral— es fa molt difícil i es fa impossible.

Per tant, és evident que els recursos sempre seran minsos, sobretot amb la prova de dos anys; els recursos poden ser més importants si tingués tot l'efecte acumulatiu sobre un període de cinc anys, i serien bastant importants; sobre dos anys seran minsos, sobretot si s'hi introdueixen topalls, però jo crec que és una prova que ens porta qualitativament cap a l'única via possible que tenim, que és trencar el sistema actual, obrir una escletxa important en el sistema actual, sobre la base d'una participació modesta, petita, sobre l'IRPF, però que pot ser la base d'un procés interessant per a tot l'Estat, per a totes les comunitats autònomes, i òbviament per a Catalunya, que sap que no tindrà res si no és en base al seu esforç, que no és en base al seu esforç fiscal.

Bé, esperem que durant aquesta setmana puguem treballar bé sobre aquest tema, que el Ministeri aconsegueixi que els seus contactes bilaterals amb nosaltres i amb les altres comunitats autònomes siguin fructífers, i esperem que el dia 7 puguem arribar a un acord. Si no arribéssim a un acord, doncs, nosaltres haurem de votar que no. És a dir, no ens sentim pressionats d'una manera especial per qualsevol tema, no ens sentim pressionats d'una manera especial pels pressupostos. Nosaltres, si creiem que hem de votar que no, votarem que no; i si votem que sí, serà un «sí» convençuts que aportem uns canvis qualitatius al finançament de les comunitats autònomes de tot l'Estat, que val la pena provar què donen de si durant aquest període d'experiment de dos anys.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Saura pot fer rèplica, procurant no depassar els límits temporals.

El Sr. SAURA: Crec que, el senyor conseller, la informació que ens ha donat és positiva, pel que el senyor conseller diu. Diu que també el Govern l'està estudiant, i espero que puguem tenir, com ell bé ha dit, els documents i la proposta del Govern, a través de la Comissió Mixta i també del Grup Parlamentari, perquè la resta de grups els puguem examinar i donar la nostra opinió en relació amb això, ara; i per tant, ens alegrem d'aquesta actitud de canvi positiu o canvi qualitatiu que el senyor conseller diu que va prendre la reunió d'ahir.

Hi ha una primera qüestió que sí que m'agradaria que quedés clara. És a dir, no hi ha corresponsabilització fiscal en l'IRPF; és a dir, jo crec que el gran canvi polític qualitatiu és que no n'hi ha. Jo, ahir a la tarda, repassant alguns documents, i així, en el llibre de l'il·lustre senyor diputat Antoni Castells —que crec que tots els grups parlamentaris, però especialment, i no ens dol dir-ho, el Partit Socialista de Catalunya i l'il·lustre diputat senyor Antoni Castells van fer i han fet una aportació important— definia clarament què vol dir corresponsabilització fiscal. Diu, referint-se al sistema que es proposava: «La gran ventaja de este sistema es que las comunidades autónomas disfrutarían de discrecionalidad para fijar su propio tipo impositivo, y en la práctica dispondrían de un tramo autonómico variable del IRPF. Como puede apreciarse, se trata de establecer un tramo autonómi-

co variable y diferente en las distintas comunidades autónomas, según ellas mismas decidan. Así pues, son los propios parlamentos de las comunidades autónomas los que deberían decidir el marco legal bajo el que debe ejercitarse esta competencia.» Això era corresponsabilitat fiscal. El que tenim, si no ho he entès malament, tot i aquest canvi qualitatiu d'ahir, no és corresponsabilitat fiscal. És a dir, és –hi insisteixo– un reconeixement d'un esforç fiscal, però de corresponsabilitat res, perquè no tenim, sembla, si no ho he entès malament, cap canvi qualitatiu en relació amb això, tot i que m'ha semblat entendre de les paraules del senyor conseller que venia a dir que sí que era possible que aquesta corresponsabilitat fiscal es donés en el camp dels tributs cedits, i, per tant, això significaria, pel que fa referència als tributs cedits, una millora de la corresponsabilitat fiscal.

Ara, jo vull insistir, senyor conseller, en les dues raons de fons polítiques que he donat en relació amb el que els dèiem que vostès s'havien equivocat, de la negociació partidista i de portar la negociació a un cul-de-sac. Vostè ens diu: «Aquesta negociació l'hem reorientat; estem fent tots els possibles perquè no aparegui com una negociació partidista...» Jo no he sentit mai que vostè hagi col·locat aquest tema en una negociació partidista, i ho dic així de clar, però el senyor Pujol cada dia l'hi col·loca. Si jo digués que vostè ha situat aquest tema, per les declaracions que jo he llegit de vostè, en clau partidista, estaria dient una mentida; però el senyor Pujol, dia sí i dia no, vincula el vot i la col·laboració de CiU amb PSOE a l'IRPF.

I, és clar, això, què vol dir? Home, vostè diu: «Els d'Andalusia...» Jo vaig estar fa tres setmanes a Andalusia, quan el senyor Pujol va anar a Madrid. I, és clar, la sensació que la gent tenia que s'estava ventilant el finançament de l'Estat entre el senyor Pujol, membre de Convergència, i el Partit Socialista, pels vots de l'Estat, una persona d'IU em va dir: «Es que, aquí, tonto el último.» Aquesta paraula. Per tant, no faig aquesta crítica a les negociacions que la Conselleria ha portat –jo crec que vostè ha estat absolutament, en això, correcte des del punt de vista polític–, però ja que el senyor president no és aquí sí que els prego que li transmetin que separi aquestes dues qüestions, és a dir, que no col·loquem el finançament de Catalunya i el finançament de l'Estat condicionats a un acord partidista millor o pitjor, legítim... –no és el cas–, entre el senyor Pujol i el Govern del PSOE.

I deia «esgarrapada» en sentit metafòric, en el sentit que hi ha el risc, jo crec, que vostès, que la majoria vinguin a dir: «Escolti, aquí tenim un dèficit de 700.000 o 800.000 milions de pessetes amb l'Estat, i es tracta...» –no aconseguirem canviar aquest model d'Estat, i fins i tot algú pot pensar: «No és el nostre problema», opinió respectable–, «i, per tant, anem a fer retalladetes». Jo tinc la sensació... «Anem a fer retalladetes dels 700.000: n'estirem 10.000 per aquí, 3.000 per aquí, 4.000 per aquí, 6.000 per aquí i anem fent això.» Jo crec que, si fessin això –no dic que vostè ho hagi fet, ni tinc la certesa que sigui l'opinió majoritària–, però si s'entrés per aquesta via estaríem en una situació absolutament complicada.

Per tant, senyor conseller, la nostra preocupació d'avui –potser estem un xic menys preocupats després de sentir-lo a vostè– és la preocupació que expressava fa tres setmanes en un article a *La Vanguardia* el senyor Josep Lluís Sureda, que no és, evidentment, de l'espai polític d'Iniciativa, quan acabava dient: «Es momento para concluir que la reforma puede dejar un sistema de financiación autonómica con las mismas virtudes y defectos que la anterior, con una gestión más compleja y con escasos resultados en cuanto al refuerzo de la corresponsabilidad fiscal, ese mito respecto del qual caben todos los escepticismos, incluso entre quienes están convencidos de que el vigente sistema de financiación es susceptible de mejoras profundas.» Jo crec que expressa de forma clara la nostra preocupació.

Insistim en dues qüestions: desvinculin la negociació partidista de la de l'Estat, recuperin –recuperin–, per petits que siguin, els principis de suficiència, d'igualtat i de corresponsabilitat, i en aquesta orientació tindran el nostre suport.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pot duplicar el senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, una preocupació, perquè potser en expressar l'estat d'ànim, després d'una reunió determinada i amb un procés de negociació llarg i complicat, i sobretot amb aclariments que després els fas aquí però surten als mitjans de comunicació de Catalunya, i potser també els llegeixen en altres llocs de l'Estat, doncs, jo dic sincerament –no sé si això pot perjudicar la negociació o no– que ahir vaig notar un canvi d'actitud, que jo valoro positiu i que valoro d'avenç, sobretot en un tema tan important com l'evolució normativa, però que tampoc he dit que estigués tancat l'acord: nosaltres hem d'estudiar coses, nosaltres hem de tenir reunions bilaterals aquesta setmana i nosaltres veurem la posició final el dia 7, i, a més a més, que consti que jo vull actuar en aquest tema amb un mandat, eh?, no vull tenir creativitat ni iniciatives pròpies, perquè la responsabilitat és massa gran, en un tema que s'ha convertit en clau. És a dir, que jo, en aquest aspecte, no tinc amor propi d'autor i hi vaig com un mandatari. En el tema de la corresponsabilització fiscal... –mandatari del Govern–, en el tema de la corresponsabilització fiscal (*remor de veus*) –i del Parlament, evidentment, per sobre del Govern–, és a dir, de la Moció sí, que en farà cas, eh? Espero que l'Escudé sàpiga què ha de votar. (*Rialles.*) En el tema de la corresponsabilització fiscal vostè, senyor Saura, diu: «Això no és corresponsabilització fiscal», i aleshores em cita un text del senyor Castells.

Jo crec que amb el senyor Castells hem actuat bastant sincornitzats dins del que cap amb persones que pertanyen a formacions polítiques diferents. Però al senyor Castells jo no el voldria involucrar massa en aquest tema. Si la cosa fos un èxit, l'involucraria a fons; si la cosa surt així, així, la responsabilitat ha de ser meua. Això ha quedat molt bé, eh? (*Rialles.*) Però el senyor Castells, que ha escrit això i ha es-

crit llibres i ha donat conferències —encara fa poc va participar en un debat a Andalusia, em sembla, abans d'ahir—, doncs, és clar, quan se li diu que això no és corresponsabilització fiscal, diu: «Home, el concepte de corresponsabilització fiscal, l'òptim, és tenir capacitat normativa i capacitat de gestió, la màxima possible.»

Però és evident que si tens el 15% d'un gran impost estatal, del més important dels impostos estatals, tens més que res i tens més corresponsabilització fiscal que res. Si, a més a més, participes en l'agència de recaptació, en l'agència tributària, i pots fixar els plans d'inspecció, home, ja sabem que la responsabilitat màxima serà de l'administració de la hisenda de l'Estat, però tens més que no tenies.

Jo crec que encetem un procés lent; és a dir, encetem un procés que durarà anys, i d'això n'hem de ser conscients i ho hem de dir en aquest Parlament i al poble de Catalunya; és una escletxa que obrim, que si funciona bé, i si funciona bé per a tothom,—perquè les coses que funcionen bé per a uns i malament per a altres no solen durar—, doncs, pot ser un procés interessant dins d'aquesta assignatura pendent de l'Estat de les autonomies. Però jo no considero que això es resolgui el dia 7; el dia 7 es pot iniciar aquest procés i pot ser un procés que duri dos, tres, quatre, cinc anys; així de llarg. I jo estic segur que al final aquest tema del finançament de les autonomies es resoldrà, i veig en el ministre Solbes —ho dic sincerament— una voluntat de resoldre'l, i d'encarregar a uns experts un llibre blanc. Ja sé que això a vegades és el sistema de dir: «Ja hem resolt el tema perquè ja l'hem comissionat, ja hem designat una comissió que l'estudiï»; però aquest tema no quedarà oblidat amb una comissió; hi hem de seguir insistint. I la negociació del sistema de finançament, entrem en una etapa que jo crec que serà permanent; serà permanent perquè realment puguem tenir aquesta corresponsabilització fiscal que vostè desitja i que nosaltres —pot estar-ne segur— desitgem tant com vostè i com el senyor Castells.

Capacitat normativa sobre aquest tram? Miri, la capacitat normativa per agumentar el tram ja la tenim, perquè els recàrrecs, des d'ara, els podem posar sobre qualsevol dels impostos en virtut de la Constitució i de l'Estatut. Per tant, sempre que es parla dels recàrrecs, no forma part d'aquesta negociació. Això és un fet ja adquirit i, a més a més, confirmat pel Tribunal Constitucional.

L'altra capacitat seria la de disminuir, que és una capacitat teòrica, perquè no demanem aquest tram per a disminuir-lo, òbviament —i ho hem dit sempre—, però que és una capacitat —des d'un punt de vista de sobirania— interessant, irrenunciable. Però, això —ho havia proposat el senyor Toni Salbalza en el Congrés dels Diputats—, això en aquests moments es posposa, no s'anulla, és posposa per un motiu: perquè hi ha determinades comunitats autònomes que se'ls pot transferir el 15% perquè és més que les seves necessitats de finançament. Per exemple, el cas de Madrid: el 15% a Madrid representa molt i és una comunitat autònoma de l'article 143, que té moltes menys competències que nosaltres. I aleshores es crearia un flux amb el 15% des de la comunitat

autònoma a l'Estat, cosa que l'acord de finançament del 20 de gener del 92 preveu que no pot ser així. Els fluxos només poden ser de l'Estat a les comunitats autònomes en l'etapa actual; és a dir, sempre hi ha d'haver una part, malgrat tot, de transferència de l'Estat cap a la comunitat autònoma.

Jo estic segur que la capacitat normativa sobre aquest tram també s'obtindrà. Quan estigui regularitzat el sistema general s'obtindrà amb grans precaucions i temors de part de l'Estat que algú l'exerceixi. I això és natural, que l'Estat tingui aquesta preocupació, perquè aleshores es creen petits, entre cometes, «paraisos fiscals» a dins d'un mateix estat —ja tenim els problemes de les comunitats forals—, i, des d'un punt de vista de l'Estat —no parlo des del meu—, és normal que tingui aquesta preocupació; però s'arribarà a aquesta capacitat normativa sobre el tram, també, sobretot si es va endavant en la capacitat normativa dels tributs cedits, cosa que jo he dit que, malgrat les dificultats jurídiques, estic segur que també es pactarà.

Bé, sobre l'actuació del president de la Generalitat, jo crec que el president de la Generalitat el que ha fet diverses vegades és denunciar, com vostè ho ha fet aquí des d'aquesta tribuna, l'incompliment del Govern abans de les eleccions en la cessió d'aquest tram del 15% i demanar que es compleixi immediatament, de seguida, després de les eleccions. Això ha estat la seva actuació constant en aquest tema. Però sí que és evident que aquest tema ha generat una tempesta política exagerada a nivell de tot l'Estat, per motius partidistes o per motius que alguns mitjans de comunicació coneixeran, però que la gent ho vincula..., i és molt difícil desvincular-ho quan la gent ho vincula, però sí que tenim interès a tractar els dos temes per separat completament. I així ho hem intentat accentuar durant aquests últims dies, per part meua i per part del president de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Cosell Executiu sobre la política general de finançament del transport de viatgers a Catalunya

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre la política general de finançament del transport de viatgers a Catalunya, presentada pel diputat senyor Manuel Nadal. (*Remor de veus.*) Qui? El senyor Corbacho té la paraula.

(*Remor de veus.*)

Silenci!

El Sr. CORBACHO: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, avui el nostre Grup Parlamentari presenta una interpel·lació sobre la política de capteniment del Govern en matèria del finançament del transport públic a Catalunya; una interpel·lació des de la preocupació i des de la inquietud que un tema tan important com el transport públic no està rebent el suport que hauria de merèixer per part del Govern.

Si repassem els pressupostos del seu departament, tant de l'actual exercici com d'exercicis anteriors, observem que any darrere any vostès tracten el tema del transport d'una manera ridícula. No es pot parlar d'ajut a la tarifació social posant en el pressupost només 180 milions de pessetes, quan aquest programa costa tan sols a l'àrea metropolitana de Barcelona més de 1.000 milions de pessetes.

I no es pot parlar d'un programa d'ajut al desenvolupament de la política inspectora i potenciació de la inspecció en col·laboració amb els ajuntaments i posar després en el pressupost 312.000 pessetes. I no poden parlar d'un programa de subvenció als ajuntaments de Catalunya en matèria de transport públic i posar a continuació en el pressupost 12 milions de pessetes per col·laborar amb tots els ajuntaments de Catalunya.

Senyor conseller, aquesta mesquinesa amb què tracten vostès el transport públic en general a Catalunya contrasta a la vegada amb la gran generositat amb que tracten les seves empreses de transport. Vostès, any darrere any, col·loquen en els seus pressupostos importants quantitats econòmiques no tan sols per subvencionar el dèficit d'explotació de les seves companyies, sinó també per realitzar inversió en instal·lacions hoteleres i d'oci que res tenen a veure amb el tema del transport.

Però si la situació del transport públic a Catalunya és dolenta, a l'àrea metropolitana de Barcelona és angoixant. Vostès dediquen escassos recursos al transport públic en general, excepte les seves companyies, en les quals no estalvien recursos. Però, en canvi, a l'entitat que dona servei a més del cinquanta per cent de la població de Catalunya no aporten ni una sola pesseta.

Nosaltres no volem que siguin tan generosos amb l'Entitat Metropolitana del Transport com ho són amb les seves companyies. No cal que hagin de cobrir tot el dèficit d'explotació amb independència dels resultats d'explotació, com ho fan amb les seves empreses. Nosaltres només demanem que assumeixin la seva responsabilitat en matèria de transport, igual que fa l'Estat, que, malgrat no tenir responsabilitats en la matèria que ens ocupa, està col·laborant amb 23 pessetes per bitllet, sufragant part del dèficit del transport metropolità.

Prenguin vostès exemple de la comunitat autònoma de Madrid, que participa en el finançament del transport aportant un 22% del cost total d'aquest, amb un ajut que supera el 20.000 milions de pessetes a l'any.

Un transport com el de l'àrea metropolitana, que afecta divuit municipis on viuen més del cinquanta per cent de la població de Catalunya, hauria de merèixer no tan sols l'interès del Govern de la Generalitat, sinó una corresponsabilització en la gestió i en el seu finançament. Això hauria de ser així perquè estem parlant d'un transport que no tan sols dona servei a persones que viuen en l'àrea metropolitana de Barcelona, sinó també a milers i milers de ciutadans que per motius d'oci, d'estudis o de treball necessiten el transport públic per a realitzar les seves activitats.

Com a mostra de la magnitud i la importància del transport metropolità només cal donar la xifra de 630 milions de

viatgers a l'any; garantir, per tant, la mobilitat d'aquestes persones, garantir el seu confort i garantir la seva seguretat és una responsabilitat de les administracions públiques; i la Generalitat no pot estar al marge d'aquesta responsabilitat.

Senyores i senyors del Govern, la qualitat de vida avui en les grans ciutats va estretament lligada amb determinats serveis, i un d'aquests serveis és indubtablement el transport públic. Els ciutadans necessiten gaudir de mobilitat; els equilibris territorials s'aconsegueixen amb bones xarxes i bons mitjans de comunicació; per tant, s'ha de garantir que un ciutadà que visqui a la primera o segona corona de Barcelona pugui desplaçar-se al centre o a altres ciutats en el menor temps possible i amb el major confort.

Això ens porta necessàriament a dotar el territori d'una xarxa de transport públic, més enllà de la rendibilitat econòmica de totes i cadascuna de les línies que conformen aquesta xarxa. Tot això dona com a resultat que el transport públic, en una àrea com la nostra, serà sempre deficitari; un dèficit que no vindrà donat pel model de gestió; el dèficit esdevindrà per la necessitat de mantenir línies de transport en determinades parts del territori, més enllà de la seva rendibilitat econòmica.

Per tant, un cop assumit que un servei bàsic com el transport en una àrea com la de Barcelona és deficitari, igual que en altres àrees metropolitanes, s'haurà de decidir quina part del cost del servei paga l'usuari i quina part paguen les administracions públiques. Nosaltres hem dit que l'usuari ha de pagar el 60% del cost del servei, i vostès reconeixen en petit comitè i en converses privades que és una proposta lògica i raonable.

En canvi, quan l'Entitat Metropolitana del Transport proposa un augment de les tarifes vers aquesta direcció, vostès fan prevaldre el criteri de l'oportunitat política i de l'interès partidista en lloc de la responsabilitat de govern, boicotejant i modificant les propostes de les tarifes de l'Entitat Metropolitana del Transport, sense importar-los massa si amb aquesta posició posen en perill el sistema del transport públic.

Senyor conseller, arribat aquest punt, ens hauríem de formular diverses preguntes: per què la Generalitat no participa en el finançament del transport? Potser no és competent en aquesta matèria? Potser no té responsabilitat en el desenvolupament legislatiu de l'ordenació del transport? Les respostes, senyor conseller, són clares. En primer lloc, vostès són competents en matèria de transport; en segon lloc, vostès van desenvolupar tota la legislació que existeix avui a Catalunya en matèria del transport, en virtut de les seves competències estatutàries; vostès van donar vida a l'Entitat Metropolitana del Transport; vostès, per tant, tenen responsabilitat maternal i paternal en la creació d'aquesta entitat.

Si haguessin..., i permetin-me que faci un petit parèntesi en el sentit de dir que, si haguéssim de buscar un símil per a definir aquesta situació, diríem que l'Entitat Metropolitana del Transport va tenir la desgràcia de néixer en el si d'una família desestructurada, i que hauran de ser els parents i els padrins els que, per responsabilitat, es vagin fent càrrec

d'aquesta entitat davant la irresponsabilitat de què van donar mostres els progenitors. Irresponsabilitat en negar la possibilitat de decidir per ella mateixa quin ha de ser el cost del bitllet que ha de pagar l'usuari; irresponsabilitat quan observem que vostès discriminen el transport públic en funció de si és gestionat per les seves empreses o no.

El transport que gestionen les seves empreses, malgrat que tan sols representa el 10% del que gestiona l'Entitat Metropolitana del Transport, rep generoses subvencions que s'utilitzen per equilibrar la seva gestió. En canvi, a l'Entitat Metropolitana del Transport, vostès no aporten ni una sola pesseta.

Davant d'aquesta situació absurda, on vostès creen una entitat per a gestionar un servei públic com és el transport i no preveuen el seu finançament econòmic mitjançant els pressupostos generals de la Generalitat, davant d'una política d'amagar el cap sota l'ala sense assumir les responsabilitats que en aquesta matèria tenen, tan sols podem arribar a una conclusió: vostès van crear una entitat per gestionar un servei públic que tot el món sap que és deficitari amb la intenció que aquest servei bàsic fracassés i que es produís una fallida del sistema públic del transport. I això ho han fet per responsabilitzar d'aquest fracàs el Partit Socialista i, més concretament, l'Ajuntament de Barcelona.

Una vegada més es posa de manifest que vostès posen els interessos partidistes per davant de la responsabilitat de Govern. Senyor conseller, davant d'aquesta situació no serveixen els arguments per intentar justificar el que no és justificable, no es pot dir que l'Entitat Metropolitana del Transport és una entitat local en què no participa la Generalitat. Si la Generalitat no participa en aquesta entitat és senzillament perquè no va voler fer-ho, res i ningú els va impedir a vostès, quan van promulgar la Llei, haver previst la participació de la Generalitat. No es pot argumentar que la Generalitat no hi participa perquè existeix un contracte-programa amb l'Estat amb el qual no estan d'acord, perquè gràcies que l'Estat, malgrat no ser competent, assumeix la responsabilitat de pagar 11.000 milions de pessetes a l'any el transport públic a l'àrea metropolitana de Barcelona continua funcionant. No es poden continuar donant arguments que aquest és un problema dels ajuntaments. Els ajuntaments hem donat prova un cop més de la nostra responsabilitat i, davant d'aquest greu problema com és el finançament del transport, hem assumit el cost polític que es deriva d'acceptar que l'Entitat Metropolitana del Transport posi un recàrrec del 0,06% sobre l'impost de l'IBI i ho hem fet per continuar sostenint el transport públic en l'àrea metropolitana de Barcelona.

Senyor conseller, vostès haurien de reflexionar sobre la política que tant la seva Conselleria com el Govern de la Generalitat han portat a terme en relació amb el finançament del transport. Un territori com el de l'àrea metropolitana de Barcelona necessita una vertebració i aquesta vertebració ha de venir donada no tan sols per les infraestructures viàries sinó també pel transport públic. Un territori com el nostre necessita una intermodalitat del transport, es

necessita una coordinació permanent de totes les administracions que tenen responsabilitat en matèria de transport. Tot això comporta la necessitat d'abordar amb urgència la necessària coordinació i cooperació entre les diferents administracions.

En tot aquest panorama, la Generalitat no vol ni ha d'estar al marge. La Generalitat ha d'assumir la responsabilitat que en aquesta matèria té i donar resposta a la situació financera del transport general a Catalunya i d'una forma específica a la situació financera de l'Entitat Metropolitana del Transport. Confio, senyor conseller, que després d'aquesta interpel·lació ho faci.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Corbacho. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Cullerell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep Maria Cullerell): Senyor president, senyores i senyors diputats, contestant el que és el nucli de la interpel·lació i que fa referència, com deia el senyor diputat, a la política de finançament del transport de viatgers a Catalunya, en general, jo el que diria és que hauríem, aquí, de fer una classificació dintre dels transports de viatgers —em penso que ens referim a transports de viatgers, perquè, si no, encara podríem fer-ho més genèric, no?—, ens referim a transports de viatgers. A Catalunya ens trobem situacions molt diferenciades vers les quals la política de la Generalitat..., o la Generalitat té una política de finançament diferent, en funció també de les competències que li són pròpies. En primer lloc, podríem dir que ens trobem el transport ferroviari de llarg recorregut, regional i metropolità, el transport per carretera de llarg recorregut, també regional, comarcal i urbà, i cada classe de transport —tot és transport, i transport públic, no solament és transport públic, en fi, el transport metropolità— presenta una problemàtica diferent i, per tant, la política de la Generalitat ha de ser també diferent.

Pel que fa referència al transport ferroviari de llarg recorregut no és competència de la Generalitat i, en fi, no entraré aquí a plantejar alguns tipus de finançament cap a un servei, per exemple, que s'havia parlat de Barcelona-Tolosa, amb material TALGO en el qual la Generalitat hi hauria pogut intervenir. No entraré, per tant —i fins i tot de la línia de Puigcerdà— en aquestes eventuals —eventuals, també— possibilitats que la Generalitat entrés a finançar algun tipus d'aquestes línies.

Sobre el que fa referència al ferroviari regional, una part del servei ferroviari regional la presta Renfe i l'altra part Ferrocarrils de la Generalitat. I això també és transport públic, també és transport públic. La part de Renfe la finança íntegrament el Govern central, el qual exerceix com a autoritat de transports. L'únic cas, l'únic cas en el qual la Generalitat també té una participació en el finançament d'un transport públic i que es troba, el servei, es troba ofert per Renfe, és la línia Lleida - la Pobla de Segur que, com vostè sap, financen a parts iguals la Generalitat i la Diputació. El

dia 4 de juny, que va ser quasi com un dels primers actes meus de conseller, va ser firmar un conveni que preveu el manteniment del servei de viatgers a la línia durant tres anys.

La insuficiència d'explotació de Ferrocarrils de la Generalitat es finança conjuntament per la Generalitat de Catalunya i el Govern central. Aquest últim aporta una quantitat fixa per cada viatger i quilòmetre, set pessetes –set pessetes viatger i quilòmetre transportat– i la Generalitat assumeix la resta per tal de cobrir la insuficiència de l'explotació de Ferrocarrils de la Generalitat. L'objectiu del Govern de la Generalitat en aquest tipus de transports serà aconseguir l'acompliment de l'Estatut d'autonomia pel que fa als serveis ferroviaris que recorren íntegrament dintre del seu territori; és a dir, exercir l'autoritat de transport regional des de la Generalitat, però rebent aquesta competència del Govern central acompanyada de la dotació pressupostària corresponent.

Un element clau, crec jo, en el nivell de necessitat de finançament públic del transport regional són les tarifes i, actualment, li haig de dir també un problema que en parlar del transport públic no s'ha d'obviar: és que les tarifes fixades per la Junta Superior de Precios són molt més baixes que les dels Ferrocarrils de la Generalitat i la dels serveis de viatgers per carretera. Això provoca greus desajustaments del sistema de transport públic i pot provocar la fallida de moltes de les concessions de transport regional de viatgers per carretera. Una forma de superar-ho fóra l'atribució de l'autoritat tarifària dels serveis regionals a un únic òrgan dependent de la Generalitat.

Pel que fa referència al transport ferroviari metropolità, les empreses que presten servei ferroviari metropolità són dues: el Ferrocarril Metropolità de Barcelona i Ferrocarrils Generals de la Generalitat. En el finançament de la seva insuficiència d'explotació hi participa el Govern central, la Generalitat i l'Entitat Metropolitana del Transport. Els dos primers pel que fa referència als Ferrocarrils Generals de la Generalitat i el primer i el tercer en el cas, com vostè ha dit, dels Ferrocarrils Metropolitans de Barcelona. En ambdós casos el tractament és similar: el Govern central aporta una quantitat que depèn dels viatgers transportats, i l'altra institució es fa càrrec de la resta de la insuficiència.

En aquest cas, el capteniment, l'objectiu de la Generalitat és la formació d'un ens que assumeixi l'autoritat sobre el conjunt del transport metropolità i assigni els recursos públics dedicats a cada servei de transport. Els recursos d'aquest ens han de ser aportats pels tres nivells d'Administració involucrats: Govern central, Govern de la Generalitat i ajuntaments de la regió metropolitana. Em sembla que aquí concretament una mica el que vostè demanava, específicament pel que feia referència al transport ferroviari metropolità.

De totes maneres li haig de dir una cosa: la constitució de l'ens, la voluntat..., la possibilitat que aquesta voluntat del Govern de la Generalitat es faci realitat, també depèn que el contracte-programa que Ferrocarrils de la Generalitat firmi amb el Govern inclogui o desaparegui, diguem-ho així, el

que nosaltres considerem una discriminació que ha estat present durant tots aquests anys. Com no se li escapa al senyor diputat, tots els contractes-programa del Govern central, del Ministeri, amb línies de ferrocarril FEVE –de via estreta–, totes elles inclouen una partida no tan sols de subvenció del dèficit d'explotació, sinó també una partida que va lligada a la construcció de noves infraestructures; totes, excepte Ferrocarrils de la Generalitat. Si, com és el propòsit..., i jo espero que sigui així, malgrat que també li haig d'anunciar que segons les darreres notícies, en aquest cas, dels pressupostos generals de l'Estat, no és així, però com que jo espero que es pugui corregir en els pressupostos generals de l'Estat que el nou contracte-programa del Ministeri amb Ferrocarrils de la Generalitat sigui el que tenen altres companyies de FEVE, de ferrocarrils de via estreta, la nostra voluntat és que tots aquests diners, aquests recursos que s'alliberin del finançament de les infraestructures de Ferrocarrils de la Generalitat, es puguin aportar a aquest ens, a aquest consorci, en el qual participaríem juntament amb el Govern central i els ajuntaments de la regió, i jo diria també, fins i tot, altres administracions o altres entitats que tinguin competències en matèria de transports, per tal de poder fer un sistema de finançament semblant –li ho avanço ja– al que en aquests moments s'està portant en la comunitat autònoma de Madrid. Però sempre –ho repeteixo–, sempre vinculat a aquest tema de poder resoldre prèviament el que fa referència al finançament de les inversions de la companyia de Ferrocarrils de la Generalitat.

Em sembla que no..., en una pregunta tan genèrica com la seva i preocupat com està vostè per què és el que es fa sobre el transport públic, que nosaltres tenim la impressió que es fa molt, evidentment, si ens centrem, i només ho centrem, com ho ha centrat vostè en la seva pregunta, només exclusivament en l'Entitat Metropolitana del Transport..., però, és clar, per nosaltres el transport públic són moltes altres coses, no? Ja li he començat a dir que també era, doncs, el transport ferroviari regional, però també és el transport per carretera, i el transport regular de viatgers per carretera, que també pot ser de llarg recorregut, que evidentment no és competència de la Generalitat, però que sí que és regional, i dintre d'aquest tipus de transport regular de viatgers per carretera s'inclouen serveis que relacionen capitals comarcals, cosa que és molt important.

I torno a dir, i ho torno a repetir perquè és un problema que ens trobarem, molt important, aquí sobre la taula: si no fos per les dificultats que provoca el nivell tarifari de Renfe, que s'haurien de resoldre mitjançant la transmissió de la potestat tarifària dels serveis regionals de Renfe a la Generalitat, els serveis que connecten amb capitals grans no necessiten, en general, finançament públic, però en algunes ocasions, com ara, per exemple, la connexió entre dues capitals comarcals petites, cal sempre una actuació inicial de suport de la Generalitat: per exemple, a la línia d'Olot i Santa Coloma de Farners - Lloret de Mar. En aquests casos, la Direcció General de Transports ha disposat..., o està disposada, tradicionalment, a realitzar contractes de gestió i inte-

ressada en les empreses concessionàries mentre la línia no tingui rendibilitat econòmica. La forma que adopten aquestes aportacions són les de la subvenció a serveis instats per la Generalitat.

Hi ha també..., no solament el transport regional per carretera, sinó també el transport comarcal, i definim aquest tipus —que és transport públic, també— de transport com aquell que no surt dels límits d'una comarca; normalment uneix la capital comarcal amb algun poble de la comarca. Dintre d'aquests tipus de transport, ens trobem amb diferents situacions: per exemple, a les comarques de muntanya, senyor Corbacho, que és també molt important, les comarques de muntanya, per a les quals cal també una aportació de diners públics, també diners públics, per tal de fer-hi viables els serveis. L'aportació, com vostè coneix, està fixada en els plans comarcals de muntanya. L'experiència acumulada dels darrers tres o quatre anys de funcionament dels plans permet, o permetrà segurament, ajustar la necessitat de finançament per a propers programes amb una precisió més gran. També el transport en altres comarques rurals; els problemes són molt similars als de les comarques de muntanya: aquelles que tenen una zona de muntanya disposen d'aportacions als sistemes de transport públic, mitjançant el programa d'actuació de la zona de muntanya corresponent; per a la resta, caldrà definir un programa d'actuació en el transport públic.

Tant en aquestes comarques com en les de muntanya, la Generalitat cerca la coordinació i l'aprofitament màxim dels diferents tipus de transport públic. Sembla recomanable d'aprofitar les places lliures dels autobusos que es mouen a les comarques per motius escolars o, fins i tot, per al transport d'altres persones amb discapacitats.

En definitiva, la Generalitat de Catalunya estima que cal donar servei de transport públic a les zones, també, també a les zones menys densament poblades, la qual cosa implica ineludiblement finançament públic. Alhora, i per tal d'obtenir el màxim profit d'aquestes aportacions, s'ha de cercar la integració i la coordinació dels diferents tipus de transport.

Les comarques metropolitanes. També a les comarques metropolitanes el transport interior necessita... —per carretera, m'estic referint—, també necessita aportacions públiques per tal que sigui viable econòmicament, degut a la proliferació d'urbanitzacions de molt baixa densitat a la regió metropolitana. En aquest cas, el finançament haurà d'arribar mitjançant l'autoritat del transport metropolità —aquesta que li parlava de crear— en què hauran de participar els tres nivells d'Administració.

Finalment ens queda, sí, el transport urbà per superfície. El finançament d'aquest tipus de transport —vostè no l'ha plantejat; per tant, li contesto només de passada— i la seva organització són responsabilitat dels ajuntaments corresponents, amb l'única excepció de l'Entitat Metropolitana del Transport, que funciona com a ens local.

Fins ara, per tant, jo crec que amb una visió global del que és el transport, no tan sols fixant-nos en el que és el transport ferroviari metropolità, sinó en el que és el trans-

port ferroviari regional metropolità, en el que és el transport per carretera regional metropolità, comarcal, de muntanya, no es pot dir que la Generalitat hagi tingut una actuació des preocupada —per dir-ho així— del problema del transport públic.

En tot cas, el que es pot dir és que, pel que fa referència als problemes del transport ferroviari metropolità de l'àrea de Barcelona, hi ha un problema greu sobre la taula, que la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat té voluntat d'intentar resoldre amb una sèrie de condicions, que està això integrat —jo diria, fins i tot— dintre del que són els contactes habituals que en aquests moments s'estan portant a terme en el que és el Pla intermodal del transport, i que, en definitiva, és en aquesta taula en la qual possiblement i amb una sèrie de condicions, les quals, òbviament, la majoria d'elles són de tipus, doncs, financer, no descarto la possibilitat i la voluntat de crear aquest consorci, que suposo que donaria satisfacció i podria resoldre alguns dels problemes que, evidentment, existeixen avui dia i que vostè ha plantejat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Corbacho pot fer rèplica.

El Sr. CORBACHO: Bé, jo, en la meua interpellació no he posat en dubte l'alta participació de la Generalitat en les seves empreses i, per tant, en el finançament d'aquestes empreses i les generoses aportacions que aquestes reben. És evident que això es posa de manifest en els pressupostos i vostè sap tan bé com jo, per exemple, que en aquest moment, als Ferrocarrils de la Generalitat, la Generalitat, a través dels seus pressupostos, està aportant 60 pessetes per bitllet. Ja ens agradaria que en l'àrea metropolitana de Barcelona la Generalitat aportés no ja 60 pessetes per bitllet, sinó molt menys, el 50% d'aquesta quantitat.

Per què parlar del transport de l'àrea metropolitana de Barcelona? Perquè, a veure, el transport, en definitiva, és un mitjà per a les persones, perquè les persones puguin desplaçar-se d'un lloc a un altre; gaudir, per tant, d'un servei i tenir també una comoditat a través d'aquest servei. Resulta que és en l'àrea metropolitana de Barcelona on hi ha una mobilitat que afecta més del cinquanta per cent de la població de Catalunya. I que he dit abans que representa, que les seves empreses gestionen i transporten el 10% del que s'està transportant a l'àrea metropolitana de Barcelona, a través de les empreses gestionades per l'Entitat Metropolitana. És natural, per tant, que la preocupació estigui, precisament, en aquest transport que dona servei al gruix majoritari de la població de Catalunya, i és aquí on a nosaltres ens preocupa.

Vostè ha anunciat una cosa que jo celebro positivament, i és la possibilitat de crear un consorci en què participin les tres administracions implicades —l'Estat, la Generalitat i les entitats locals—, i, per tant, un consorci que gestioni el servei públic del transport i, en la seva conseqüència, que es faci càrrec també de la despesa d'explotació d'aquestes empreses. Però ha posat una condició, i aquesta condició penso que no és «de rebut»: això vostè ho condiciona a les nego-

ciacions amb l'Estat, en el sentit de les inversions i el contracte-programa de la Generalitat amb l'Estat. I jo crec, per tant, que vostè hauria de donar una pas més endavant, i és assumir una responsabilitat en el sentit de dir que la Generalitat està decidida a participar activament en el tema de la solució del transport públic a l'àrea metropolitana de Barcelona. I negocia, a continuació, amb l'Estat, un contracte-programa, i tindrà també el nostre suport i la nostra ajuda en aquesta negociació en tot allò que suposi un benefici per al transport públic general, encara que aquest benefici sigui a través de les empreses gestionades per vostès. Perquè vostè no pot deixar d'assumir la responsabilitat que té.

Aquest Parlament va crear una entitat metropolitana del transport; i aquest Parlament, quan va crear aquesta Entitat Metropolitana del Transport, sabia i sap perfectament –i vostès sabien i saben perfectament– que aquest transport és un transport deficitari. Vostè és competent en la matèria del transport; vostè té la titularitat del metro i, per tant, vostè no pot defugir d'assumir la responsabilitat que té en el tema de la gestió.

A mi m'agradaria que aquest avenç que vostè ha posat aquí de manifest, en la voluntat de crear el consorci, ara donés un pas més endavant dient que també està per part seva la voluntat de posar la partida necessària per començar a ajudar el finançament del transport metropolità.

I respecte de la resta de Catalunya, doncs, jo li he donat alguns exemples i en alguns casos concrets. Per exemple, en el tema concret de la tarifació social, ja li he posat un exemple, que vostès posen en els pressupostos 180 milions de pessetes per a un programa, i ja li he comunicat que tan sols a l'àrea metropolitana de Barcelona costa més de mil milions de pessetes. Això no és un ajut a la tarifació social. Perquè, si vostès volen un compromís d'ajut a la tarifació social, almenys han de posar un pressupost equivalent al que posem les administracions locals.

Espero, senyor conseller, que el seu compromís que en aquest moment ha posat de manifest, de la voluntat de crear el consorci per a la gestió del transport públic, en concret a l'àrea metropolitana, vagi ara, en aquesta intervenció que tindrà vostè, acompanyada també d'un compromís que això tingui la seva conseqüència en els pressupostos propers de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. El senyor conseller pot contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president; senyores i senyors diputats. No, en el primer punt..., bé, les aportacions del Govern de la Generalitat als seus ferrocarrils. No, no li ho discutiré: aquí hi va haver una voluntat, doncs, de continuar amb Ferrocarrils de la Generalitat –no se'n vagi, senyor Armet, que va per vostè–, i aquesta voluntat de continuar amb Ferrocarrils de la Generalitat, fins i tot qui els parla la va heretar del conseller que em va precedir i que, en aquest sentit, doncs, hi va haver aquesta voluntat.

Miri, tal com estava la companyia es podia tancar. Era realment una opció política, però que ni el meu antecessor

ni jo mateix, doncs, vam prendre, sinó que, al contrari, va ser potenciar-los. I òbviament, tal com es va heretar –el senyor Armet li ho pot explicar després, en privat–, tal com es va heretar la companyia faltava, realment, fer moltíssimes i moltíssimes inversions, perquè la situació en la qual es va heretar la companyia, o vam rebre la Generalitat la companyia, era bastant, bastant... –ja acabo, ja acabo, Armet. (*Remor de veus.*)

Per tant, és evident que nosaltres continuarem, continuarem fent les aportacions necessàries; esperem, doncs, cada vegada més, amb la modernització del servei i tot plegat, doncs, que aquest dèficit sigui inferior, i, evidentment, sí que li haig de dir que, en fi, doncs, que d'alguna forma nosaltres pensem que aquesta excepcionalitat que té Ferrocarrils de la Generalitat pel que fa referència al finançament per part del Ministeri de les inversions en infraestructura, doncs, no entenem, en fi, per quina raó és i, per tant, aquesta és la negociació que en aquests moments estem portant a terme. Ho repeteixo: no amb massa èxit, no amb massa èxit malgrat tot el que alguns..., això que explicava el conseller Alavedra abans: alguns mitjans de comunicació diuen «no amb massa èxit» perquè, pel que sembla, el que és l'aportació del Govern de l'Estat, concretament del Ministeri d'Obres Públiques i Transports, que és de set pessetes viatger/quilòmetre no té res a veure amb les vint, perquè aquí és viatger/quilòmetre i, en canvi, les vint de l'Entitat Metropolitana és només per viatger; per tant no té res a veure, és un altre índex. No vol dir que sigui pitjor –no vol dir que sigui pitjor– però aquestes set pessetes, doncs, el que sembla és que, iniciament, hi ha una rebaixa del 30%, una rebaixa del 30% que vostè mateix pot fer números del que pot significar això respecte al dèficit d'explotació de Ferrocarrils de la Generalitat. Per tant, vull dir que les coses, senyor Corbacho, són, de vegades, molt més complicades del que en un inici poden semblar.

La voluntat política de crear el consorci hi és; la voluntat política hi és. Però miri, de voluntats polítiques, de bones intencions, de ganes de fer les coses i de resoldre-les..., escolti, l'infern n'està ple, que diu la Rosa Martí al costat seu, no? Per tant, escolti, si a més a més no disposem dels mitjans materials per poder-ho fer, malament anirem.

Aquí, no ho obliï –em sap greu que vostè no ho hagi dit–, aquí hi ha un problema –jo crec– greu, en el qual, segurament, doncs, tothom deu tenir la seva quota de responsabilitat política, si més no, que és que del 86 al 89, aquí no hi va haver contracte-programa, doncs, perquè..., no m'ho faci dir, per què: jo no vaig..., jo, com a regidor de l'Ajuntament no me'n vaig assabentar; vostès, potser, com a diputats del Parlament de Catalunya potser poden tenir més informació per la qual, des del 86 al 89, el ministre d'Obres Públiques d'aleshores, el senyor Abel Caballero, no va voler firmar un contracte-programa amb l'Entitat Metropolitana del Transport. No sabem per què.

Tot això, de fet, després, quan es firma el contracte-programa del 90 –del 90 al 93–, de fet, ni se'n parla, del que ja ha passat del 86 al 89; ni se'n parla. I es diu en aquell pro-

grama, del 90 al 93, que són les 20 pessetes per viatger, de fet, que això servirà d'alguna manera per resoldre el problema; se'ns ven que resol el problema, i que, d'alguna forma, doncs, en fi, l'entitat tirarà endavant, etcètera.

Aquí també hi ha –i no ho he dit en la primera intervenció, ho dic ara–, probablement, com a conseqüència de no haver firmat aquest contracte-programa durant el 86 al 89, aquí hi ha un paquet de 100.000 milions de pessetes –mal comptat, si vostè vol– que també cal discutir, exactament, com realment..., qui se'n fa càrrec i qui, realment, doncs, no ha complert amb les seves aportacions necessàries per fer front a aquest dèficit. La càrrega financera d'aquests 100.000 milions de pessetes, vostè mateix, són 15.000 milions de pessetes que el futur consorci se les trobarà ja, només d'entrada, com una primera qüestió per resoldre.

Per tant, senyor Corbacho, potser no el satisfarà del tot, però jo haig de ser realista –jo haig de ser realista–: voluntat política de crear el consorci, sí; esperança de resoldre –esperança de resoldre– i, per tant, d'aportació i, per tant, diguem-ne de la forma molt semblant a la Comunitat Autònoma de Madrid –ja els avanço a més a més, la fórmula semblant a aquesta–, i l'esperança de poder resoldre, també, el que són, en aquests moments, les mancances de finançament concret del que és, també, una forma de transport ferroviari metropolità, que és el que està realitzant Ferrocarrils de la Generalitat, perquè, òbviament, senyor Corbacho, de res serviria que diguéssim: «Molt bé, doncs, escolti, aportem aquests diners aquí», perquè seria vestir un sant per desvestir..., malvestir un sant –malvestir un sant– per desvestir-ne un altre.

Per tant, aquí, el que jo crec que s'ha de fer és..., i espero i estic segur que jo trobaré també el recolzament de tots vostès perquè Ferrocarrils de la Generalitat no tingui un tractament discriminatori respecte a altres companyies de ferrocarrils, de la cèlebre FEVE, sinó que tingui el mateix tractament –el mateix tractament– que té arreu d'Espanya, és a dir que l'Estat participa en el que són inversions d'infraestructura, això allibera uns recursos que nosaltres són els recursos que aportaríem al consorci per tal de finançar el que és el dèficit d'explotació d'una altra forma de transport metropolità, que és el que en aquests moments gestiona o dirigeix l'Entitat Metropolitana del Transport.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'estructuració de l'ensenyament... (*El Sr. Armet demana per parlar.*) Sí, el senyor..., se sent al·ludit el senyor Armet?

El Sr. ARMET: No solament al·ludit, sinó que se m'ha invitat a no sortir de l'hemicicle molt amablement i, des d'aquest punt de vista ha estat una, diguem-ne, al·lusió especial, eh?, indigna d'un membre del Govern, des d'aquest punt de vista. Jo he retornat fent honor als compromisos del conseller, per tant crec que l'al·lusió ha estat clara, inequívo-

ca, precisa i definida. Per tant, crec que tinc dret a respondre. Molt breument.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut, eh?

El Sr. ARMET: Exactament.

El Sr. PRESIDENT: És perquè vostè tenia pressa, sap? Per això només n'hi dono un. (*Rialles.*)

El Sr. ARMET: No, no. En aquests moments, evidentment, no acostumo a fer tard, però passo a puntualitat suïssa, que són deu minuts; per tant, puc passar, si vostè m'ho permet. Molt breument.

El senyor Culler ha fet referència a un fet, no?, que és el fet de la presidència dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que jo vaig ser, concretament, el primer president que hi va haver en l'empresa. Voldria dir-li –i no sé si ell ho recordarà– que el conveni que s'establia era el següent: el mes de maig es deia: «El dèficit és tal»; d'aquesta quantitat, es calculava el dèficit, i, si hi havia algun motiu pel qual el dèficit era superior –és a dir, les tarifes no s'havien pogut incrementar perquè la Comissió de Preus en el seu moment no ho autoritzava–, posteriorment es reclamava la diferència i es finançava el dèficit d'explotació amb plena integritat. Això es va fer l'any 1979, i estic plenament orgullós d'haver deixat un sistema de finançament bastant, diguem-ne, òptim per als interessos de Catalunya. Després van passar altres coses que no tinc per què entrar-hi.

I després també vull dir-li una altra cosa: l'any 1979, en els butlletins oficials de la Generalitat, els primers butlletins, hi ha un decret, signat per qui està parlant, que demana que es creï l'autoritat única de transport –d'això ja fa catorze anys–, que crea els mecanismes pels quals s'ha de crear, i, evidentment, pel mig hi ha hagut la creació d'una llei específica que creava una entitat, la qual no s'ha dotat de finançament. I que, quan parlem de transport, i quan estem parlant del que està dient el senyor Corbacho, estem parlant del 95, del tema problemàtic clau; la resta és un percentatge inferior. Per tant, no barregem, segurament, diguem-ne, conceptes, perquè crec que aniríem malament. Amb tot, vull valorar les paraules del senyor Culler en el seu aspecte positiu, i catorze anys després que un conseller que es deia Lluís Armet i Coma signés una voluntat inequívoca de tirar endavant un consorci del transport de la conurbació de Barcelona, un altre, diguem-ne, conseller recull aquesta voluntat política.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Armet.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'estructuració de l'ensenyament universitari

Passem al sisè punt: interpellació sobre l'estructuració de l'ensenyament universitari, presentada pel diputat Josep Bargalló, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per exposar-la.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el 18 de febrer d'enguany mateix, un diputat

del Grup Socialista, l'illustre senyor Cadevall, va formular una interpellació sobre el tema universitats, que li fou resposta en aquell moment pel conseller de Cultura, i, arran d'una de les afirmacions del membre del Govern interpellat en aquell moment, el nostre Grup i jo mateix vam decidir de formular una altra interpellació per clarificar alguns dels punts que s'havien tractat en aquella primera; a més a més, tenint en compte que estem el desè any d'aplicació de la Llei de reforma universitària i que, per tant, és un bon moment per efectuar repàs del sistema universitari arreu de l'Estat i, en concret, de la seva estructuració a casa nostra.

En aquella interpellació, el membre del Govern va afirmar que l'objectiu prioritari del Govern en tema d'universitats era el desenvolupament i la projecció del sistema universitari català, i va parlar de potenciació i reordenació del sistema, de consolidació de noves universitats, d'un nou model de finançament i d'una millora de la qualitat.

Sobre alguns d'aquests aspectes, precisament, voldríem estructurar aquesta nostra interpellació d'avui. En primer lloc, per qualificar, per arribar a poder qualificar entre tots què és el sistema universitari i quina ha de ser la seva estructuració. Com a primer punt, em permetran que els digui que per estructurar un sistema universitari català cal, d'entrada, que tot allò susceptible de pertànyer al sistema universitari català sigui sota les competències del Govern autonòmic. En aquest sentit, el 1985 es van traspasar a la Generalitat de Catalunya les competències en matèria d'universitat, però a hores d'ara encara tenim una universitat, important pel nombre d'alumnes, que no és sota les competències del nostre Govern, ni, per tant, sota les competències dels acords d'aquest Parlament. M'estic referint als gairebé deu centres associats de la UNED, que tenen a Catalunya al voltant d'onze mil o dotze mil alumnes; per tant, molts més alumnes, per exemple, que la Pompeu Fabra, i estic dient, per exemple..., és a dir, d'una universitat de la qual se'n parla molt; doncs, estem parlant ara d'una altra universitat que té més alumnes i que s'escapa d'aquest control del Govern. Per resumir, la necessitat urgent que la UNED respongui als interessos nacionals. Els en posaré dos exemples, potser anecdòtics, bàsicament paradigmàtics i a partir dels quals se'n pot extreure aquesta conclusió.

Primer, una carta rebuda per un alumne de primer curs de Geografia i Història de la UNED, que va fer els seus exàmens en la llengua seva –que és en aquest moment en la mateixa llengua que m'estic expressant jo– i que va ser respost pel professor de filosofia d'aquesta manera:

«Estimado alumno» –no tradueixo perquè, a més a més, en castellà quedarà millor–, «permítame una breve respuesta a su examen del mes de febrero.

»El estatuto de su comunidad autónoma termina donde comienzan los límites de la siguiente. Esto significa que a mí no me va ni me viene. Yo trabajo en una universidad de ámbito nacional por ley. Si usted quiere servirse de nuestra oferta, es usted muy libre de hacerlo, pero se atiene a nuestras normas; si no le gustan, nadie le fuerza a matricularse en la UNED.

»En consecuencia, me niego a calificar su examen. En todas partes figura como no presentado; sin embargo, para evitarle trámites inútiles, le diré que, puesto que entiendo perfectamente lo que usted ha escrito –si mi apellido le dice algo, verá que es claramente cierto–» –entre parèntesis, el senyor es diu Samaranch; es professor de filosofia només–, «me permito hacerle saber que su examen no merece el aprobado.

»Voy a terminar. Si todo el fundamento de su sentido de identidad personal y social se basa en algo tan accesorio como usar una u otra lengua, su sentido de la identidad personal es más bien pobre.

»Un cordial saludo. Francisco Samaranch.»

Bé, doncs això és part del que estàvem parlant. És cert que no tot el professorat que corregeix els exàmens de la UNED es comporta d'aquesta manera. L'alumne aquest va tenir alguna resposta semblant, d'altres respostes amb exàmens corregits, alguns exàmens aprovats, alguns exàmens suspesos. Però el que és evident és que des d'aquest Parlament no podem permetre de cap de les maneres que un alumne, per fer el seu examen en català, consti com a no suspès. Això és evident; és evident. Passant de la ideologia que pugui tenir el professor en qüestió, passant de si l'alumne ho va fer bé o malament.

Segona qüestió anecdòtica: quatre centres associats de la UNED a Catalunya van convocar els seus exàmens de setembre l'11 de setembre. És un fet anecdòtic: tant fa que el convoquin un dia com un altre, però, per altra banda, vostès em diran que si hi ha alguna data significativa en aquest país és l'Onze de Setembre i que convocar exàmens l'11 de setembre forma part d'una voluntat, si més no, d'obviar una realitat nacional del nostre país –hi insisteixo– en centres universitaris d'aquest país.

Primer element d'aquesta interpellació: per estructurar el nostre sistema universitari, per acomplir allò que diu el Govern de desenvolupar el sistema universitari català, cal que en aquest sistema hi entrin tots els centres universitaris del nostre país i hi entrin tots els alumnes universitaris del nostre país. Sé que el Govern ha fet alguna cosa, que hi havia un conveni de cooperació UNED - Ministerio de Educación y Ciencia - Generalitat, i que el març del 93 va ser aturat per oposició del professorat de la UNED; no els lleigeixo –perquè en tot cas vostès ja també, de tant en tant, deuen, per obligació política, repassar les pàgines de l'ABC–, no els lleigeixo algunes de les declaracions del claustre de professorat de la UNED per oposar-se a aquest conveni de cooperació que permetria no tenir problemes de fer l'examen en català, perquè, en tot cas, la carta del professor Samaranch n'és una mostra suau i, en tot cas, a més a més, pacífica. Però, en tot cas, és evident que aquí hi hem de posar un fre i que hem d'exigir que tots els alumnes universitaris catalans tinguin el seu marc competencial aquí. Per tant, cal una universitat catalana a distància, o potser cal que establim una discussió: si és millor el model europeu d'universitat a distància específica o és millor l'altre model, també europeu, que cada universitat té el seu centre a distància. Podríem

discutir-ho, però el que no podem discutir és el manteniment de la UNED tal com està ara. En això em sembla que tots els grups hi estarem d'acord, i per això no hi insisteixo més.

El segon aspecte que voldria remarcar inicialment és del Grup Interuniversitari d'Universitats dels Països Catalans. Diverses universitats a casa nostra s'han posat en contacte i han format el que ells anomenen un «grup interuniversitari» per treballar conjuntament, grup que ha iniciat el seus camins de manera autònoma, en el qual hi formen part les universitats de Girona, Rovira i Virgili, Lleida, les Illes Balears, Perpinyà i Jaume I de Castelló. Aquest és un inici molt interessant en el nostre sistema d'estructuració universitària; són —hi insisteixo— tres universitats de l'àmbit del Principat, precisament les tres no barcelonines, la Universitat de les Illes Balears, la Universitat de Perpinyà i una de les universitats valencianes, precisament la més propera geogràficament al Principat, però aquest marc interuniversitari caldria que fos ampliat almenys a totes les universitats del Principat, i per això caldria potser també un impuls, des del mateix Govern, a l'existència d'aquest marc, respectant-ne l'autonomia de les universitats, però un impuls per tal que qui ara no en forma part en pugui formar.

Hi ha també —hi ha també, i de moment, en tot cas, en la posterior participació en aquesta interpellació ho podem ampliar— un tema clau, dos temes claus que els esmento ràpidament i que, si de cas, el senyor conseller em podrà també dir alguna cosa, i després ja en parlarem. Per un cantó, què se n'ha fet de la proposta de programació universitària a l'horitzó 97-98 que el conseller Guitart va dir el mes de febrer que s'estava elaborant en aquells moments? Ja en disposem i, si en disposem, aquest Parlament en disposarà. I, per altra manera, com està en aquests moments un altre aspecte important per a l'estructuració del nostre sistema: els estudis del nou model de finançament universitari, que, segons el senyor conseller, anaven pel camí d'aconseguir que la subvenció rebuda per dues universitats que imparteixin una mateixa carrera sigui igual per a cada estudiant que faci cada curs.

I, en tot cas, a nivell de la resposta del senyor conseller, podem continuar la interpellació per aquest camí o per qualsevol altre.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, la interpellació presentada per l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló anava adreçada inicialment a l'estructuració de l'ensenyament universitari. Naturalment, les qüestions que ha plantejat s'inclouen dins d'aquest objectiu anunciat, però en remarquen especialment alguns aspectes, que mirarem també de tocar-los. Amb tot, com que en la seva intervenció ha requerit que el Govern expliqués quina és l'estructura de l'ensenyament universitari i alguns

altres aspectes, hi donarem resposta, i, en tot cas, després comentarem explícitament alguns dels aspectes que ell ha remarcat.

L'estructura de l'ensenyament universitari a Catalunya ve determinada per tres factors. En primer lloc, per l'increment real, importantíssim, dels estudiants universitaris; i això, naturalment, en funció de causes diverses. En segon lloc, per un marc legal que determina..., que la determina per a tot l'Estat. I en tercer lloc, una voluntat política que vol millorar, rectificar en el procés espontani dels fets, l'ordenació dels sistema universitari català.

Pel que fa a l'increment del nombre d'estudiants universitaris, cal recordar potser dos factors determinants. D'una banda, que la Llei de la reforma universitària, en el seu article 1, primer, afirma que el servei públic de l'educació superior correspon a la universitat que el realitza, mitjançant la docència, l'estudi i la recerca, i que aquesta identificació entre ensenyament superior i universitat s'ha anat fent realitat progressivament, a mesura que s'integraven els estudis superiors postbatxillerat dins la universitat. Per exemple, el més recent, el de l'Escola Nàutica, que ha estat transformada en facultat de nàutica.

Això, de fet, condiciona molt, d'entrada, tot el que puguem dir en relació amb els estudis universitaris, perquè, de fet, és proporcionalment molt petita la xifra d'estudiants superiors que no siguin universitaris, a diferència d'altres països, per exemple, a França, on el nombre d'alumnes no universitaris però que, en canvi, són d'ensenyament superior, se situa en el 25%, o Alemanya, on aquest nombre d'estudiants és del 15%.

Per un altre costat, l'altre fenomen que condiciona l'estructura universitària és el de la massificació, a causa dels factors demogràfics, fonamentalment, de la incorporació de la dona als ensenyaments universitaris i, no cal dir-ho, també com a conseqüència de l'ampliació de la base del sistema educatiu a primària i a secundària i de la incorporació a la universitat de població amb edats superiors a les que serien habituals d'entrada a la universitat —és a dir, en llestir els estudis de l'educació obligatòria.

Davant d'aquest model únic massificat, cal recordar que, segons l'article 30 de la Llei de reforma universitària, s'adeqüen els ensenyaments universitaris en tres cicles: estudis només de primer cicle, que duren tres anys i que permeten obtenir una titulació; estudis de primer i de segon cicle, amb una durada de quatre o cinc anys depenent de la titulació, i estudis només de segon cicle, amb una durada de dos anys i als quals s'accedeix o bé des dels que han enllestit el primer cicle de l'educació universitària, o bé, fins i tot, de primer i de segon cicle, segons què prevegin les directrius generals de cada centre; i, en darrer lloc, els estudis de tercer cicle, que inclouen, d'una banda, programes de doctorat, amb una durada mínima de dos anys, als quals s'accedeix després de l'obtenció d'un títol superior de segon cicle, i mestratges i diplomes de postgrau, d'una durada màxima de dos cursos, amb un perfil molt professionalitzat i de reciclatge de titulats.

Aquest plantejament, la concentració, la massificació a l'ensenyament superior a la universitat, l'increment del nombre d'estudiants i l'estructura dels estudis determinada per la llei, ha de ser regularitzat per l'acció del Govern. En aquest sentit, voldria assenyalar els objectius de la política universitària de la Generalitat, que volen condicionar una progressiva modificació de la distribució dels estudiants i de la mateixa estructura del sistema, que bàsicament són tres: en primer lloc, l'increment del nombre de places; en segon lloc, la diversificació de les titulacions i, en tercer lloc, la consecució d'un sistema amb una oferta territorial equilibrada.

L'accés dels estudiants catalans a aquestes diverses modalitats d'estudis universitaris s'ha modificat, de fet, i, des d'aquesta perspectiva, el model d'estructuració de l'ensenyament universitari respon progressivament a aquests objectius: primer, el nucli de l'ensenyament universitari ha de ser la llicenciatura de cicle llarg, amb una formació àmplia i titulació reglada; segon, s'ha de potenciar el tercer cicle com a instrument preferent d'especialització laboral; tercer, s'han d'incrementar les carreres de cicle curt per quatre motius: primer, perquè responen a les necessitats reals de l'estructura productiva; segon, perquè minoren el risc de fracàs escolar i, en qualsevol cas, deixen sempre oberta la porta a l'accés a un nivell superior de part d'alumnes amb vocació i amb capacitat acreditada per a accedir-hi; en tercer lloc, eviten despeses innecessàries al sistema universitari, i, en quart lloc, desmassifiquen les llicenciatures.

Pel que fa als ensenyaments de cicle curt, potser cal recordar que Catalunya s'havia caracteritzat sempre per un predomini important dels estudiants del cicle d'ensenyaments llargs, és a dir, de primer i de segon cicle, en lloc dels ensenyaments curts de primer cicle. I de fet, això era així malgrat que la tendència als països europeus és precisament la contrària, i molt especialment als països europeus industrialitzats, que ens poden servir de referència útil en la programació dels ensenyaments universitaris a Catalunya. Unes dades són molt significatives del progrés amb què aquesta política s'ha traduït en la realitat de les inscripcions. Per exemple, el curs 85-86 un 68% dels estudiants de Catalunya feien carreres de dos cicles, en lloc o enfront d'un 32% que únicament estudiaven carreres de cicle curt; en el darrer curs acadèmic, aquesta proporció d'alumnes ha pujat del 32% al 45%; per tant, en els darrers sis o set cursos hi ha hagut realment un desplaçament molt positiu en aquesta direcció.

S'ha d'estimular igualment la creació de centres de formació continuada que garanteixi un perfeccionament constant del sistema, del professorat que l'ha d'impartir i dels llicenciats que hi accedeixen. En aquests moments, considerem que el col·lectiu d'alumnes de tercer cicle de les nostres universitats no arriba al 10% del conjunt de l'alumnat universitari, i aquesta és una dada que nosaltres encara considerem, des del Govern, inquietant, sobretot quan en les referències d'altres universitats europees i nordamericanes més avançades aquesta xifra no se situa en el 10%, sinó que en alguns casos supera el 50%. Per tant, aquesta és la tendència de futur que volem potenciar.

El futur de les nostres universitats en el proper segle no serà, segurament, atendre la primera demanda de l'alumnat que acaba l'ensenyament secundari, sinó que, possiblement, serà atendre la formació permanent d'aquell professional que, uns anys abans, abandonà la universitat amb el seu títol per iniciar-se en el món professional. S'han de deixar les titulacions pròpies de les universitats i les diplomatures i llicenciatures cenyides a opcions professionals irregulars, que sovint compten amb finançament extern, dins d'un marc jurídic que les doti de la màxima ductilitat en relació amb les lleis del mercat que l'han de regular sempre en darrer terme.

Per un altre costat, davant d'aquest model únic massificat, cal potenciar la diversificació de les universitats pel que fa al seu estatus jurídic, el tipus de titulació que s'ofereix i la distribució territorial, també. No totes les universitats han de ser iguals entre elles, ni tots els centres i els ensenyaments que imparteixen han de ser similars. Ens cal un sistema universitari plural, que ofereixi plantejaments diferents als problemes plantejats pels sectors de la societat i que doni respostes a les diferents demandes que aquesta li formuli. Per tant, hem de potenciar un model mixt en el qual coexisteixin un model universitari públic amb un model privat, sense diferències en el nivell qualitatiu. Cal respectar i, fins i tot, potenciar iniciatives privades com les que han donat lloc a la creació i posterior reconeixement de la universitat Ramon Llull o dels Estudis Universitaris de Vic, perquè, de fet, són un estímul permanent per a la millora de la qualitat del sistema públic.

Els objectius del sistema universitari català definits per la Generalitat serien: primer, l'increment de places als diferents ensenyaments universitaris. En relació amb aquest increment, hauríem de dir que, des de l'any 85, en què a Catalunya hi havia 120.000 alumnes universitaris, que d'aquesta xifra hem passat a 180.000, i si ens referim a la capacitat de primer curs, és a dir, a la d'admissió de nous alumnes a les universitats, veurem que l'any 1985 el sistema educatiu universitari de Catalunya disposava de 32.000 places de primer curs, i que, en el curs actual, de 32.000 hem passat a 39.000.

Pel que fa a la diversificació de les titulacions, en el moment dels traspassos a Catalunya hi havia tres universitats, que oferien un total de trenta-sis titulacions; des de l'any 1992, tenim set universitats de titularitat pública i una de privada, que ofereixen, per al curs d'enguany, vuitanta-set titulacions diferents, incloses les dels centres adscrits i les pròpies de les universitats, que arribaran a noranta-vuit titulacions pel proper curs 93-94. Per tant, haurem passat de trenta-sis titulacions a vuitanta-set, amb l'expectativa que aquest curs 93-94 siguin noranta-vuit les titulacions que s'ofereixen als universitaris de Catalunya.

En relació amb l'estructura territorial del sistema universitari català, disposem d'un model acordat pel Govern i aprovat posteriorment per aquest Parlament amb la promulgació de les lleis de creació de les universitats de Girona, Lleida i Rovira i Virgili, que suposa una distribució de l'oferta territorial integrada al conjunt de la població i que,

indubtablement, contribueix d'una manera positiva que tothom senti com a molt més seu l'ensenyament universitari. En aquest moment, s'imparteixen disciplines universitàries a dinou poblacions de Catalunya; concretament, a Barcelona, Santa Coloma de Gramenet, Sant Just Desvern, l'Hospitalet de Llobregat, Bellaterra, Sant Cugat del Vallès, Sabadell, Terrassa, Vilanova i la Geltrú, Mataró, Canet, Girona, Lleida, Tarragona, Reus, Tortosa, Vic, Manresa i Igualada.

Cal definir i tancar l'expansió del sistema que ha de respondre al mapa universitari que en aquests moments elabora el Comissionat per a Universitats i Recerca i que defineix la distribució territorial de les titulacions i de l'oferta de places en el conjunt del sistema de les set universitats públiques, tenint en compte la demanda individual però també les necessitats socials i el sistema productiu. El dia 14 el comissionat compareixerà davant la Comissió de Cultura i, per tant, li podrà indicar en quin moment i, en tot cas, potser fins i tot li podrà avançar algunes de les dades d'aquest treball que el conseller Guitart ja va anunciar en la seva anterior compareixença en aquest Parlament.

Per tant, puc dir-li, concretament, que el mapa universitari de Catalunya per a l'any 2000 està pràcticament tancat pel que fa a la territorialització de les universitats, i en curs pel que fa a les titulacions a impartir a cada institució universitària. De fet, el cert és que cada dia surten noves sol·licituds per tal d'incorporar estudis, i això moltes vegades des de la iniciativa de l'Administració local o de l'Administració comarcal. Es mirarà de tenir en compte totes aquestes peticions i, en definitiva, cal també ser molt prudents per tal d'evitar el que podria ser una dispersió injustificada. En aquest sentit, jo crec que es trobarà el punt d'equilibri desitjat.

Jo crec que, finalment, quedaria un tema a insistir, plantejat pel diputat senyor Bargalló, que és el tema de la UNED. Crec tan lamentable com vostè que passin segons quines coses, però vostè sap també que en una disposició transitòria de la Llei de reforma universitària es diu que la UNED serà l'única universitat d'àmbit estatal.

És cert que des del Govern de la Generalitat s'han iniciat converses en aquest sentit en més d'una ocasió. També és cert que és un tema molt delicat, i que els casos i els exemples que vostè ha citat, per fortuna, no són tampoc..., no distingeixen la globalitat dels comportaments ni de les actituds de la UNED, i que en alguns casos també sabem vostè i jo —almenys a mi em consta— que alumnes que s'han examinat utilitzant la llengua catalana se'ls han corregit les proves, etcètera. Indubtablement, hi ha problemes jurídics importants, en aquest cas, i crec que, en qualsevol cas, el Govern de la Generalitat de Catalunya no pot renunciar ni vol renunciar a la realització d'una oferta d'ensenyament a distància en català, tant a nivell universitari com en els nivells de l'ensenyament no universitari. Estem treballant en aquest sentit i en aquesta direcció, i confio que en el que fa referència a l'ensenyament universitari això es pugui portar a terme sense que hi hagi una duplictat d'oferta. En qualsevol cas, aquest és el nostre desig i la nostra intenció.

Moltes gràcies, senyor president, i especialment per la magnanimitat del temps, que m'ha estat imprescindible per donar resposta sencera al diputat senyor Bargalló. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Bargalló pot fer rèplica.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sens dubte l'honorable senyor conseller, en la seva resposta, ha marcat alguns dels problemes del nostre sistema universitari actual i algunes de les possibles vies de solució.

Evidentment, el problema primari i primer és el de la massificació, i és un problema del qual no se'n pot acusar el Govern de la Generalitat, perquè és un problema d'una herència, i és possible que sigui un problema del qual no es pugui acusar tampoc ni el Govern de l'Estat actual, perquè també prové d'una altra herència. Aquesta massificació s'ha intentat solucionar de moltes maneres diferents, i ara com ara no ha acabat de solucionar-se de cap de les maneres. Un primer filtre que es va posar temps enrere, que és un filtre molt curiós, perquè tothom està d'acord que és dolent, i fa anys que funciona contra l'acord de tothom, és allò que es denominen les proves d'accés a la universitat, que en diem tots selectivitat, i que jo no conec ningú que hagi dit mai que se'n sentís satisfet, de la seva estructura i del seu funcionament. I aquestes proves d'accés a la universitat —hi insisteixo— deuen ser dels pocs casos d'aquests elements que es mantenen i perviuen amb l'acord unànim que no funcionen. Des de la Conselleria d'Ensenyament, temps enrere, i des del Comissionat per a Universitats, actualment, se'ns està dient, cada curs a més a més, que això no funciona. En tot cas, la progressiva implantació de la reforma dels ensenyaments no universitaris haurà de permetre definitivament enterrar aquesta fórmula que no ens afavoreix, que l'alumne no hi està d'acord, que el professorat no universitari no hi està d'acord, que el professorat universitari no hi està d'acord i que a més a més té la gran paradoxa que a sobre ni tan sols funciona per reduir la massificació, ni tan sols funciona per a això.

Una altra cosa que un dia també ens hi haurem de posar és el tema de l'accés de majors de vint-i-cinc anys, que és un tema no massa ben reglat i que té alguna picaresca, no del sistema universitari en si, però que també ens hi hauríem de posar.

Ara, vostè ha dit una cosa en què estem d'acord, és que ha d'haver-hi una modificació progressiva del nostre sistema universitari en tres aspectes que a més també hi estem d'acord; són, ja, els tres aspectes que van sortir en aquella interpel·lació el mes d'abril que abans he esmentat del diputat senyor Cadevall: l'increment de places per aturar, primer, i «regressionar», després, aquest augment constant d'alumnes que no poden entrar a la universitat o d'alumnes que fan cap allí on no volen fer cap. Ahir mateix m'explicaven d'uns estudis universitaris d'una universitat que són els estudis que tenen una oferta superior a la demanda, que de seixanta places de primer que oferien el mes de juny, van tenir dotze matriculacions, eren dotze persones en primer..., i

que en canvi aquest setembre s'han omplert. És clar, s'han omplert amb quaranta i escaig de gent que no volien fer aquells estudis i que, per tant, obligaran els dotze que els volien fer a fer-los malament, perquè tots sabem que si en un col·lectiu la majoria està allí, podríem..., per dir-ho en un llenguatge esportiu, «de rebot», la qualitat de l'ensenyament no funcionarà per enlloc.

La diversificació de titulacions; d'acord; hi ha hagut ja un augment; hi hauria pogut haver un augment superior que en alguns casos s'ha aturat. L'oferta territorial equilibrada; d'acord. Al cas dels Estudis Universitaris de Vic, també hi haurem d'entrar un dia o un altre, perquè en aquests moments han quedat, potser, territorialment com la cosa menys estructurada i com la cosa menys clarificada en aquests moments. No són ben bé ni una cosa ni l'altra i és potser, després de l'aprovació de les universitats de Girona, Lleida i Rovira i Virgili, el repte que queda en aquest cas, que també ens hi haurem de posar.

I en el fons de tot ha anat subjacent en la seva intervenció i en la meua la necessitat de modificació de l'LRU, que en la seva intervenció sortia, que en la meua sortia i que, a més a més, surt en les intervencions dels dos rectors d'universitat a Catalunya; modificació de l'LRU pel que fa a cosos docents, pel que fa a l'acceptació d'alumnes, pel que fa a tot el que vostè ha anat esmentant; també pel que fa a la UNED, tot i que de les seves paraules finals en podem extreure una informació inicialment positiva d'una solució d'aquest tema, i potser, com a conclusió d'aquesta participació, l'increment a les vies d'estudi de modificació de l'LRU; no és opció d'aquest Parlament però que evidentment no podem bandejar i, en tot cas, a casa nostra aquest Pla de l'horitzó 97-98, cap a l'any 2000, que vostè esmentava, que aquest Parlament també hi haurà de dir la seva, i evidentment un tema que és el dels recursos en aquesta nova proposta que se'ns havia anunciat i que també, segons el que en resulti, d'aquesta proposta, en podrà sortir també un camí o l'altre. En tot cas, em sembla que hi ha un acord que és que l'actual sistema s'ha de modificar, que s'ha de modificar per uns camins i que el marc jurídic actual no ajuda aquesta modificació del sistema i, per tant, conseqüentment, el que cal fer és modificar aquest marc jurídic.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pot contestar el senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, certament les mesures i els criteris amb els quals actua el Govern en matèria d'universitats crec que són els únics amb els quals podem actuar sensatament. Ara, modificar les realitats i modificar les tendències costa molt, com sap prou bé el diputat senyor Bargalló. Jo crec que indubtablement la gran esperança que podem tenir en aquest moment per evitar l'excés de llicenciatures superiors que la societat no demana és precisament l'aplicació de la Reforma, que és una mesura que serà complementària però, al meu entendre, tant o més

important que l'increment de l'oferta de llicenciatures curtes. És evident que l'increment de l'oferta de llicenciatures curtes permetrà adequar molt més la formació dels nostres universitaris a la demanda de la societat, però jo crec que allò que realment ens ajudarà a resoldre aquest problema és l'aplicació de la Reforma. La Reforma preveu justament la formació professional de grau superior, dóna opcions que poden precisament ajudar a trencar aquesta inèrcia i aquest convenciment que molts pares tenen que només amb els estudis universitaris realment donaran una opció professional de futur als seus fills, i aquest és un gran error que avui encara predomina massa en la nostra societat. Justament per aquest camí jo crec que també podem avançar d'una manera molt i molt positiva. I estic absolutament d'acord amb vostè que l'accés dels majors de vint-i-cinc anys a la universitat s'hauria, també, de revisar.

De les seixanta places ofertes en una facultat universitària que ha invocat en la seva intervenció i que el mes de juny només tenia dotze alumnes i que el mes de setembre va tenir les places plenes, vostè ha parlat d'alumnes que no volien fer aquests estudis; jo suposo que es referia a alumnes que no els volien fer com a primera opció; ara, també és cert que moltes vegades aquestes són situacions de trànsit per després fer un canvi de facultat o un canvi d'estudis. Això encareix el sistema educatiu, i en aquest sentit crec que el nostre és un país que no es pot permetre segons quins malbarataments dels recursos públics. En aquest sentit, i no cal dir que des de la més absoluta coincidència que aquests temes produeixen en tots els grups polítics d'aquest Parlament, tot allò que podem fer treballant conjuntament per millorar o resoldre algunes d'aquestes qüestions mereixerà l'atenció i el suport del Govern.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i nou minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de la xarxa viària de Catalunya

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de la xarxa viària de Ca-

talunya, presentada per la diputada senyora Rosa Martí, del Grup Socialista. Té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. La interpellació que avui el Grup Socialista presentem és a l'entorn del finançament de la xarxa viària. És evident que dotar de bones carreteres un país és una responsabilitat de tot govern, i el finançament d'aquestes vies de comunicació és avui un debat d'actualitat arreu del món. I de les tres vies que hi han previstes per al finançament, que és a partir o dels pressupostos públics o bé un sistema mixt o el finançament per via de concessió, és a dir, la via del peatge, avui ens agradaria debatre en aquesta interpellació aquest tercer sistema o aquesta tercera via. I ens fonamentarem, per fer-ho, en tres accions que el Govern, al llarg d'aquest any, ha pres durant l'any 92.

La primera és un increment substancial dels peatges. En plenes vacances de Setmana Santa, el mes d'abril –em sembla recordar que va ser el primer dia–, es produeix un increment del peatge de les autopistes gestionades pel Govern de la Generalitat, molt per sobre, l'increment, molt per sobre de l'IPC, que va ser del 5,4%. Així tenim: el túnel de Vallvidrera, que s'incrementa un 8,4%; el túnel del Cadí, un 7,6%; l'autopista del Garraf, un 6,6%. És a dir, dient-ho en pessetes relatives, que anar i tornar, per exemple, de Manresa costa, l'any 92, 1.210 pessetes, i anar i tornar de Puigcerdà, per exemple, costa 2.330.

Aquesta suma d'increments de peatge..., per exemple –només per citar un exemple–, al túnel del Cadí, hem de dir que, des que va entrar en vigor l'any 86, que valia 410 pessetes, aquest any el túnel del Cadí en val 1.240, és a dir, just s'ha incrementat, s'ha multiplicat per tres el seu import. Paral·lelament, l'increment que es produeix a les autopistes que l'Estat gestiona a Catalunya, és un increment per sota de l'IPC, és un increment del 4,5%, és a dir, quasi un punt per sota de l'IPC.

En un moment que el nostre país té problemes de recessió econòmica, com és l'actual, nosaltres creiem que no és admissible aquesta pujada, perquè és un perjudici directe sobre la mobilitat tant de les persones com de les mercaderies. El perjudici mitjà causat..., que hem fet números..., el que suposa aquest increment respecte al que es pagava als peatges, l'increment d'any, suposa per a un usuari habitual 3.400 pessetes més cada mes que ha d'incrementar i ha de pagar. Això suposa, en no produir-se aquest increment en un moment en el qual es produeix, per exemple, un increment de salaris, suposa un detriment, per tant, de la nòmina dels usuaris o, si no, una càrrega per a l'empresa si aquest peatge és pagat per l'empresa on normalment l'usuari treballa.

El Govern de la Generalitat té plenes competències per autoritzar o no un increment de peatges i, per tant, té la possibilitat clara d'actuar directament sobre la competitivitat del país, i aquests increments de peatge, per sobre de l'IPC, nosaltres estimem que perjudiquen aquesta competitivitat de les indústries i incideixen també negativament sobre el turisme –després en parlarem.

El Govern de Convergència i Unió demana i fa bé..., nosaltres creiem que és una bona petició formular al Govern de l'Estat que actuï davant la situació de recessió econòmica que pateix el país, que prengui mesures, però quan el Govern de la Generalitat té a la mà una mesura sobre la qual pot actuar, com és, per exemple, l'increment o no dels peatges, no ho fa. Per tant, nosaltres ens preguntem: per què el Govern de la Generalitat autoritza increments de peatge per sobre de l'IPC, a diferència, en aquest cas, del Govern de l'Estat, i en un moment de recessió econòmica? També ens preguntem: per què el Govern no ajuda l'economia de Catalunya amb aquesta mesura que està íntegrament –íntegrament– a les seves mans?

Una segona qüestió que volem plantejar és el fet que s'ha produït aquest any d'una pròrroga de la concessió de l'autopista de Manresa. En ple mes d'agost, és a dir, també aprofitant els termes del calendari, els mesos on hi ha menys activitat, el Consell Executiu autoritza la pròrroga de quinze anys de la concessió de l'autopista de Manresa. La concessionària –en aquell moment era Ferrovial i després va ser Autema– que va tenir l'adjudicació del concurs de l'autopista de Manresa va concórrer al concurs presentant una oferta que baixava el termini de devolució o de tornar l'autopista al Govern de la Generalitat deu anys per sota del que preveïen les bases. És a dir, les bases preveïen que l'autopista de Manresa s'havia de tornar a la Generalitat en quaranta-cinc anys, i Ferrovial va fer una oferta de trenta-cinc anys. És a dir, va dir: tornaré aquesta autopista al Govern de la Generalitat deu anys abans. Davant d'això, es fa aquesta concessió a Ferrovial, i aquest estiu el que es produeix és un allargament de la concessió de quinze anys; és a dir, ja no deu, dels que havia sigut la baixada, sinó de quinze anys. És a dir, allò que havia estat la base per a l'adjudicació es canvia totalment.

Per tant, caldria preguntar-se què ha passat. Aquesta pròrroga, realment, és molt estranya, perquè no va acompanyada de cap inversió. Nosaltres no estem en contra de les pròrroques, sempre que es justifiqui una pròrroga d'un peatge amb un acompanyament d'una inversió, que és l'única raó per la qual es pot justificar. El que amb tota seguretat, senyor conseller, no pot justificar una pròrroga de l'autopista és el que s'ha dit, com per exemple –cito textualment–: «hi hauran ampliacions de capital de la concessionària», o bé «ens comprometem a fer millores», o bé «farem abonaments als usuaris» o, com va dir un regidor de l'Ajuntament de Manresa en l'últim ple..., diu: «Si se li han donat uns quants anys més és perquè la rendibilitat de l'autopista no la justifica.» Nosaltres entenem que cap d'aquestes raons poden recolzar el fet que s'hagi produït aquesta pròrroga.

Senyor conseller, les concessions d'autopistes són un procediment absolutament reglat, com ho és una llicència d'obra, i les concessions es fan a risc i ventura del concessionari. El sistema de les concessions es fonamenta sobre la base que l'Administració no assumeix ni risc ni ventura, perquè, si fos així, ja es farien directament pel sistema i pels pressupostos públics.

Nosaltres pensem, nosaltres entenem –i la legislació vigent així ho disposa– que es poden fer pròrroques de concessions quan s'acompanyen d'inversions –ja ho he dit abans. Ja cito –perquè segurament el senyor conseller ho farà– la pròrroga que es va produir a les concessions d'ACE-SA, gestionades per l'Estat, però aquesta pròrroga va anar acompanyada d'unes inversions, d'un tercer carril de l'A-7, d'unes millores a la B-30 o del peatge de Mataró. El que no és amb tota seguretat legítim és fer pròrroques de concessions ni perquè no li surtin els números al concessionari ni tampoc perquè es digui que es faran abonaments als usuaris, perquè els abonaments formen part, estrictament, de la política comercial de la concessionària i mai, mai, poden justificar cap pròrroga. És a dir, aquesta explicació que s'ha intentat donar no és coherent i, per descomptat, a nosaltres no ens convenç i amb tota seguretat als usuaris tampoc.

Aquesta pròrroga amaga, senyor conseller, encara que vostès no ens ho diguin o no ho digui –però jo crec que ho sap tot Catalunya–, l'estrepitós fracàs d'aquesta autopista i l'ànim, que va més enllà del paternalisme, d'eixugar deutes d'altri. Perquè, per exemple, l'ampliació –que també es diu com a presumpta justificació– dels 1.000 milions de pessetes de capital, segurament, segurament serviran només per pagar els pegats que s'hi estan fent: murs de contenció, millores de les obres..., perquè el traçat i l'obra que es va fer en el seu dia, doncs, ha tingut moltes dificultats, i sembla ser que no va pas ser un projecte molt ben acabat i molt ben fet perquè l'endemà ja s'hi va haver d'intervenir fent correccions.

I, en tercer lloc, la tercera qüestió que volíem plantejar és l'increment desmesurat del peatge que s'ha produït a l'A-16, a l'autopista del Garraf, específicament i separat del que els he parlat al començament que es va produir el mes d'abril. És a dir, també en ple mes d'agost s'autoritza un increment del peatge de l'autopista A-16 que, sumat amb el d'abril, es situa al 26%, i situa el preu per quilòmetre per sobre de les trenta pessetes, és a dir, tres vegades, per exemple, més cara per quilòmetre que l'A-7, o bé cinc vegades més cara que l'A-19 de Mataró, que va aixecar en el seu dia tanta i tanta polèmica i polseguera. Per tant, ens trobem en aquests moments, senyor conseller, que estudiants, turistes, treballadors, empresaris són, evidentment, els directament perjudicats per aquestes mesures. Cap mena d'informació a l'usuari tampoc s'ha produït, en cap dels increments de peatge. I una última consideració: el Decret, que hi ha un decret, el 260/91, que preveu que el Govern de la Generalitat aportarà a l'A-16 1.600 milions de pessetes per impacte ambiental, 3.425 per la construcció de 4,9 quilòmetres en el tram de Gavà, que segurament el senyor conseller em dirà: «Això és la justificació...» No és la justificació, senyor conseller, perquè el mateix Decret, en el seu article cinquè, diu: «Malgrat tot això i aquestes aportacions, no s'incrementarà el peatge per sobre de l'IPC.» I això es fa, es fa fins al 26% i, a més a més, es fan més coses: s'aporten 12.000 milions de pessetes per fer un embut que canalitzi clarament la sortida de Barcelona cap a Sitges, cap a l'autopista, i per exem-

ple, paral·lelament no es fa cap inversió en la carretera del Garraf, en les carreteres de la costa.

I una última consideració, que crec que tots hi hauríem de reflexionar –el Govern i els partits de l'oposició–, és respecte a la qüestió dels costos de mobilitat. Ens cal –nosaltres pensem, senyor conseller–, a partir d'ara, fer un estudi de quins són els costos de mobilitat en el nostre país, ja sigui per estudi, per treball o per turisme, o fins i tot per oci de cap setmana; perquè s'intueix de seguida que són uns costos molt i molt elevats.

I nosaltres també pensem que, a més a més de la introducció del concepte d'estudiar els costos de mobilitat, cal introduir, en la qüestió dels peatges, un segon concepte, que és el tema de l'harmonització dels peatges. No pot ser que en un únic territori hi hagi autopistes que valen 10 pessetes/quilòmetre i unes altres autopistes que valen 33 pessetes/quilòmetre. S'ha d'harmonitzar, s'ha de tendir a harmonitzar, el Govern ha de fer el que pugui per tendir a això, ja que, a més a més, hi ha una directiva europea que així ho recomana. Perquè es produeix un desequilibri molt important si es viu a la segona corona, un desequilibri, perquè no és igual una persona que visqui a Sitges, per accedir a Barcelona, que potser una persona que visqui a Igualada o que visqui a Vic: uns poden accedir-hi sense pagar cap mena de peatge i, en canvi, d'altres, doncs, han de pagar un peatge molt elevat.

Per concloure, només, ens agradaria, senyor conseller, que en aquesta interpellació vostè ens donés les raons del perquè de la pròrroga de l'A-16, del perquè dels increments del peatge per sobre de l'IPC, i de si disposa o no de dades respecte als costos de mobilitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Culler.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores i senyors diputats, procuraré contestar exactament el que m'ha preguntat la senyora Rosa Martí, i si em deixo alguna cosa, després, en el torn de rèplica vostè ja em corregirà..., bé, m'ho tornarà a demanar.

Bé, jo, de fet, pel que fa referència al que és la política del Consell Executiu respecte a la política de concessió d'autopistes o de peatges, ja l'hem explicat altres vegades des del mateix Consell Executiu. I de fet, també, quan un passadís viari determinat, marcat per les previsions del Pla de carreteres..., no sempre, obligatòriament, nosaltres hem fet d'aquest passadís... –evidentment, quan no hem tingut diners suficients pressupostaris–, n'hem fet una autopista o una via segregada de peatge. No ha estat així. I jo vull recordar, per exemple –perquè em servirà, òbviament que em servirà després per justificar increments de tarifes o increments de peatges–, els casos de l'A-16 des del Llobregat a Castelfedels, el cas del quart cinturó, de Mataró a Granollers, que és una via segregada i lliure de peatge, o fins i tot, si m'ho permeten, doncs, les vies segregades d'Hostalets a

Vic, que és una via segregada, amb la qualificació que donem de via segregada en la Llei de carreteres vigent, o la Girona-Banyoles, que també és una via segregada, i que, evidentment, no hem fet de peatge. Per tant, no és veritat que, de les vies segregades, nosaltres en fem peatge sempre. No és veritat. Hi ha vies segregades que les hem fetes amb càrrec als pressupostos i sense peatge.

I bé, ho hem fet sense omplir-nos la boca de dir que si això de les vies segregades sense peatge era una política d'esquerres o de dretes... Tot això, aquestes «tonteries» nosaltres no les hem dites mai, i l'únic que hem anat procurant és vestir el territori d'aquella xarxa de comunicacions necessària per tal d'anar complint amb el que en un moment determinat aquest Parlament va aprovar com a Pla de carreteres.

De fet, el que molesta –suposo– en pagar un peatge, el fet de finançar una via a través del peatge, és que aquest..., en fi, la persona que utilitza aquesta via paga dues vegades o tres: paga com a impost de la renda –ja ha pagat uns impostos per tenir dret a uns serveis generals–, paga el dret de circular adequadament també en pagar els impostos que van carregats en posar la benzina, i paga, a més a més, el peatge.

Hi ha un estudi d'aquests que... –pel que fa referència, i que va lligat també amb vostè, amb això que deia dels estudis viaris que podem tenir–, hi ha un estudi que ha fet la Conselleria en què es diu que si tots els impostos que graven el transport s'empressin a millorar les comunicacions viàries no caldria, evidentment, construir autopistes finançades pel peatge. Però no demanem tant. En un estudi –ho repeteixo– fet per la Direcció General de Carreteres es demostra que si tan sols el 50% de la fiscalitat –de l'impost que va sobre la benzina– es dediqués a les xarxes viàries i la distribució d'aquella recaptació es fes entre els organismes titulars de carreteres –MOPU, autonomies, fins ara diputacions..., estava fet encara aquest estudi en el temps en què les diputacions tenien les carreteres–, en funció dels vehicles per quilòmetre de les vies sota llur responsabilitat, a la Generalitat de Catalunya, amb un índex del 7,7% respecte al global de vehicles/quilòmetre de tot Espanya, ens tocaria una consignació anual de 60.000 milions de pessetes. Tenint en compte que el pressupost per carreteres que ara mateix emprem és de 35.000 milions de pessetes, vol dir que ens tocarien 25.000 milions per rescatar totes les concessions d'autopistes, que en vuit anys podríem rescatar totes les concessions d'autopistes que tenim ara.

Dic això perquè s'estan fent molts estudis sobre això, com poder finançar tota una política viària; per exemple, el Ministeri està fent un estudi i és possible que sigui un projecte de llei; almenys, se'ns demana si seríem capaços o no de recolzar un projecte de llei com aquest, de la cèlebre vinyeta –que vostè deu conèixer, senyora Rosa Martí, que tenen els suïssos– com un sistema de finançar justament la construcció de carreteres. Potser això llavors permetria no tenir peatges, però llavors resultaria que tots els que portessin cotxe, tots els propietaris d'un cotxe haurien de pagar per una vinyeta que els permetés circular per les carreteres.

Per tant, és evident que, d'estudis, en podem fer molts; nosaltres hem fet aquest: doncs, miri, abaixant els impostos de la benzina ens podríem permetre a la llarga rescatar les concessions, i, evidentment, el Ministeri està fent l'estudi aquest de la possibilitat de posar una vinyeta com el sistema suís, en definitiva, per poder pagar les estructures viàries.

Nosaltres –ho repeteixo– no hem adoptat com un sistema definitiu ni generalitzable el tema de les autopistes, però sí que hi ha hagut algunes grans infraestructures que no hem tingut diners suficients com per poder-les fer via pressupostària i ho hem hagut de fer extrapressupostàriament, a través del sistema de concessió i el sistema de peatge.

També s'ha dit sovint; no ho ha dit vostè, i li ho agraeixo, però s'ha dit sovint i ho he llegit que les nostres autopistes, les autopistes de les quals l'ens concedent és la Generalitat són les més cares, no solament d'Espanya sinó també d'Europa. Bé, això no és cert, i vostè ja sap que no és cert, i per això no ho ha dit. Com es comprova també pel fet que, en fi, per exemple, el túnel del Montblanc la tarifa o el peatge és de 2.375 pessetes, que representaria 198 pessetes/quilòmetre, i, per exemple, l'autopista de Lyon-Chambéry-Ginebra, amb 48 quilòmetres i 4,6 quilòmetres de túnel, que és de 36,41 pessetes/quilòmetre, mentre que a nivell ja de l'Estat espanyol, la concessió d'Iberpistas en el túnel de Guadarrama, longitud total 69 quilòmetres i 6,17 quilòmetres de túnel, té un índex de 24,5 pessetes/quilòmetre, superior a la de totes les nostres concessions, llevat de la del túnel del Cadí, que té un percentatge més elevat de tram de túnel en relació amb les que hem esmentat aquí.

Perquè és a això al que volia arribar, perquè la fallàcia, en tot cas, és voler fer comparacions amb índexs quilomètrics de les tarifes de peatge sense analitzar comparativament les concessions, on hi ha un elevadíssim percentatge de traçat amb túnel o amb viaducte, i comparar aquestes amb autopistes de traçat convencional, sense tenir en compte, a més a més, circumstàncies específiques a què després farà referència, com són el fet que diverses concessions espanyoles tenen o han tingut: primer, fortes subvencions estatals per anivellar dèficits, tot comptant, a més, amb la garantia que els donava l'assegurança del canvi en els finançaments en divises o, per fi, sense valorar el fet que moltes autopistes europees són d'economia mixta, és a dir, amb participació de capital estatal no reintegrable i, per tant, el peatge tan sols ha d'amortitzar una part de la inversió.

De fet, jo, el que voldria també recordar és que les tarifes establertes i les seves revisions anuals no són el fruit d'un caprici o d'una negociació arbitrària entre el concedent i l'empresa concessionària, sinó que són el resultat de l'aplicació del contracte de concessió, on s'estableix el peatge en funció de l'estudi econòmic financer que la concessionària va presentar en concórrer al concurs, i que les revisions posteriors es fan amb les fórmules de revisió aprovades de forma general per a totes les concessions de peatge, amb les úniques excepcions puntuals que sempre s'hauran de justificar amb els corresponents decrets.

Pel que afecta els darrers increments de tarifa aplicats en les concessions de la Generalitat, cal remarcar que aquests es basen en l'aplicació del 95% de l'increment de l'IPC –del 95% de l'increment de l'IPC–, com és reglamentari en totes les concessions espanyoles de peatge, amb unes singularitats evidents que després comentarem –o que comentarem ara, si vostè vol. És a dir, per exemple, la singularitat que, pel que fa referència a TABASA, s'aplica en la revisió el 95% de l'IPC, tenint en compte dues circumstàncies especials: la primera, que la revisió anterior es va fer no amb l'índex del gener del 1992, sinó amb el de desembre de 1991, i tenint en compte que el creixement de l'IPC el gener de 1992 va ser notable, l'aplicació del 95% de l'increment entre gener del 93 i desembre del 91 –i desembre del 91– dona un augment del 6,33%. Per altra part, el Decret 87/93, de 23 de març, autoritzà, per a salvar les previsions de l'equilibri econòmic-financer afectat pel major cost d'inversió en funció de les millores d'obres i de correccions d'impacte exigides per l'Administració, un augment complementari del 2% en les noves tarifes per al 93, 94 i 95, i dona, per tant, un augment del 8,33%, cap a l'arrodoniment –això que en diuen la fórmula..., els especialistes en autopistes, l'arrodoniment del duro–, s'ha convertit en un 8,451.

Túnel del Cadí. També aquí la revisió es fa des de l'IPC de desembre del 91 –de desembre del 91–, i cal remarcar que aquesta circumstància, tant en aquest cas com en l'anterior, encara que ara comporti un major salt en la fixació de la nova tarifa, ha jugat a favor dels usuaris, que s'han estalviat de l'ordre d'un 1,5% d'augment en les tarifes pagades durant tot un any. Aquí concorre la previsió del Decret 106/89, del 17 d'abril, que permetia un augment complementari en la tarifa del 93 del 6%, per a compensar en l'equilibri econòmic-financer de la concessió un increment d'inversió fet per la concessionària per compte de l'Administració, tot construint un tram de carretera nova entre Alp i la carretera Nacional-152. De comú acord entre la concessionària i la Generalitat, aquell increment complementari del 6% s'ha rebaixat al 2% per a l'any 1993, deixant per a exercicis posteriors la compensació fins aquell 6%. Per això, l'increment global aplicat després d'arrodonir, amb la fórmula aquesta de fins al duro, ha resultat del 7,692.

Pel que fa a Autema, l'aplicació d'aquell 95% de l'IPC, d'increment de l'IPC, registrat entre gener del 92 –en aquest cas sí– i el gener del 93, donaria un increment del càlcul del 4,532%. Tenint en compte que els successius increments s'han de fer per acumulació sobre les tarifes d'origen i que els resultats obtinguts s'arrodoneixen per defecte o excés al múltiple de les cinc pessetes –això és la fórmula del duro–, els increments resultants no són mai els teòrics, ja que en el cas present els increments han estat del 4,918, 3,175%, 2,778% en els trams Terrassa-Manresa, Terrassa - Sant Vicenç i Sant Cugat - Terrassa, respectivament. En aquesta concessió pot comprovar-se que l'efecte d'aquest arrodoniment és més important, en aquest cas, en menys, com més baixa és la tarifa global.

Aucat, pel que fa referència a la primera revisió, es tracta d'un cas idèntic a l'anterior, en què aquell arrodoniment, també aquí cap avall, ha fet passar el 4,532 teòric al 4,348.

En la justificació de les tarifes també a vegades, quan he dit que no era homologable no era comparable, moltes vegades, homogeneïtzar sense adonar-se de si es tractava d'una autopista convencional o d'una autopista que tenia, doncs, molts trams de túnel o molts trams de viaducte..., és interessant veure el següent. Per exemple, dintre del que són les autopistes que operen dintre el territori català: ACESA té una longitud en quilòmetres de 509 quilòmetres, amb una inversió de 87.000 milions de pessetes, una inversió unitària en milions per quilòmetre de 171 –171– i una tarifa mitjana de 12 pessetes –retingui sobretot la inversió mitjana per quilòmetre: 171. Túnel del Cadí: longitud, 29 quilòmetres; inversió, 16.000 milions de pessetes; inversió unitària en milions per quilòmetre, 553; tarifa mitjana, 37. Autema: 43 quilòmetres; inversió en milions, 32.000 milions; inversió unitària en milions per quilòmetre, 750; tarifa mitjana, 19. Aucat: 19 quilòmetres; inversió en milions, 32.000 milions de pessetes; inversió unitària en milions per quilòmetre, 1.679 –1.679–; tarifa mitjana, 24. Tabasa: longitud quilòmetre, 16,7; inversió en milions de pessetes, 32.000; inversió unitària en milions per quilòmetre, 1.925 milions per quilòmetre; tarifa mitjana –pessetes per quilòmetre sempre–, 23.

Per tant, la comparació tarifa inversió entre les concessions i ACESA, entre les nostres concessions i ACESA, tan sols és proporcional ajustada en el cas de Cadí. És a dir que mentre la inversió unitària a ACESA és de 171 milions per quilòmetre i en el túnel del Cadí és de 553 milions de pessetes per quilòmetre, la tarifa mitjana, 3 a 1, per quilòmetre també és 3 a 1 –també és 3 a 1. En els altres casos, és totalment desproporcionada respecte a les concessions en els casos d'Aucat i Tabasa, on la proporció de tarifes és 2 a 1 i la inversió és superior al 10 a 1. I això sense tenir en compte, a més a més de l'altre factor que pesa a l'hora de la fixació d'un pla econòmic financer, que és el trànsit, en què en les nostres concessions i ACESA va aproximadament d'1 a 5 i d'1 a 2.

I, finalment, una altra cosa, en parlar de quines són més barates i de si aquestes són més cares, i això li ho podrien explicar molt bé des del Ministeri quan a vegades fins i tot nosaltres des d'aquí no hem comprès algunes de les actituds del Ministeri respecte a la concessionària ACESA, fins i tot queixant-nos que el Ministeri tenia una actitud dura respecte a ACESA, i és que ACESA, l'assegurança de canvi respecte a l'endeutament de les seves concessionàries li ha costat, a l'Estat espanyol, fins al 1991 una despesa de 354.000 milions de pessetes, amb una anualitat, el 91, de 12.385 milions de pessetes, que s'ha de considerar com una subvenció –com una subvenció– de l'Estat a les seves concessionàries, cosa que nosaltres no tenim, perquè no tenim l'assegurança de canvi. Per tant, hi ha una subvenció; evidentment, hi ha una subvenció de l'Estat a les autopistes que són concessió del Ministeri i no hi ha una subvenció de la Generalitat a les autopistes que són concessionàries de la Generalitat.

Per altra banda, les concessionàries estatals han comptat amb la bonificació del 95% dels impostos –del 95% dels impostos–, inherents a les emissions del deute per finançar llurs inversions, mentre que nosaltres, que vam demanar per a les nostres concessions aquest mateix tractament fiscal, no es va atorgar. Per tant, això és la descripció de les coses com són. En un moment determinat és evident que l'Estat, el Ministeri, al moment de fer una concessió als privats per fer una autopista, pot oferir millors condicions, ofereix millors condicions que les que nosaltres podem oferir a l'hora de fer una concessió. Això pel que fa referència a l'increment substancials, que ha dit vostè, de les tarifes. Ho torno a repetir: quant al que de fet afecta sobre el peatge, sobre la tarifa, que són la proporció de trànsit i la proporció de la inversió unitària, nosaltres estem situats, excepte en el túnel del Cadí, en què es guarda aquesta proporció, en els altres estem situats per sota del que significarien aquests índexs.

La pròrroga d'una concessió: la pròrroga d'una concessió ve regulada, també, i ve regulada per la Llei del 72, ve regulada per aquesta Llei. Molt bé. I evidentment aquesta pròrroga de la concessió d'Autema és una mesura més de les que es prenen per restablir l'equilibri econòmic financer d'aquesta concessió, que ha trencat el seu equilibri financer per dos motius: per un motiu d'una baixada de l'índex de trànsit, però per un altre motiu fonamental, que és el de les fluctuacions del tipus de canvi i que no té assegurança de canvi de la Generalitat perquè no pot donar la Generalitat l'assegurança de canvi. I, com a conseqüència d'aquestes fluctuacions del tipus de canvi, es troba en una situació que trenca el seu pla, el seu equilibri econòmic financer, i, com a conseqüència d'això, es fan tres actuacions: l'ampliació de capital, l'intent de restablir o d'augmentar el trànsit, a través d'uns abonaments a deu anys, i, en tercer lloc, el fet d'una pròrroga, la pròrroga de la concessió. La pròrroga de la concessió, que, bé, no és cap novetat, perquè fins i tot aquelles autopistes concessionàries que l'ens concedent és el Ministeri d'Obres Públiques, i que fins i tot tenen assegurança de canvi, li llegiré només les últimes, les que ha donat les..., les pròrroques que ha donat el Ministeri en els últims temps, que són les següents: Aumar, Sevilla-Cádiz, dona una concessió per decret, Real decreto del 86, de 6 de juny, de tretze anys i set mesos; València-Alacant, set anys; Tarragona-València, sis anys i tres mesos; Bilbao-Saragossa, setze anys; Burgos-Cantàbrico, nou anys; no li dic la que vostè ha dit, aquesta no la dic, ja l'ha dit vostè; Montmeló - el Papiol, vint-i-un anys; Saragossa-Mediterráneo, divuit anys. Per tant, és evident que moltes vegades l'ens concedent es veu obligat, no solament perquè fan unes inversions o unes millores, sinó per restablir, perquè el trànsit ha caigut, com ha dit d'algunes d'aquestes, o bé per l'equilibri o per les fluctuacions del canvi en el cas que no hi hagués assegurança de canvi, es veuen obligades, per restablir, el pla econòmic financer, l'equilibri econòmic financer a allargar el tipus de concessions. I aquest és el cas d'Autema, en el qual els riscos de no haver fet això haurien sigut molt pitjors des del punt de vista d'assegurar un servei, des del punt de

vista del que creiem nosaltres que és una artèria que vertebrava tot el que és el moviment diari a Catalunya, i des del punt de vista de la mateixa seguretat financera del Govern de la Generalitat, la millor solució ha estat aquesta de la pròrroga de la concessió.

Pel que fa referència a l'últim increment del peatge de l'A-16, aquesta era una opció política, senyora Rosa Martí, que vostè hi pot estar d'acord o no hi pot estar d'acord. En la concessió es deia que seria lliure de peatge l'autopista fins a Castelldefels i que aquesta autopista lliure de peatge fins a Castelldefels, no les inversions de Gavà, no, no, aquesta autopista lliure de peatge fins a Castelldefels, que creiem que dona un important servei a tot el que és el Baix Llobregat, un cop realitzada i un cop feta significaria, segons els termes de la concessió i segons el contracte de concessió, significaria un increment, en el moment que estigués acabada, significaria un increment de peatge pel que fa referència a l'altre tros de l'autopista. Per tant, aquesta és l'opció; es va fer així, pensant que volíem que el Baix Llobregat fos lliure de peatge i que això significaria augmentar el peatge de la resta de l'autopista. I és aquesta l'explicació, és aquesta, que entra en funcionament una mica més tard després de la inauguració d'aquest tram, d'aquest tronc fins a Castelldefels, entra una mica més tard, justament perquè no estaven acabats, en el moment de la inauguració, alguns dels accessos que donaven, d'aquest tronc de l'A-16, a les poblacions del Baix Llobregat i s'espera que les obres aquestes estiguin finalitzades per a mitjans d'agost, aproximadament, i aleshores, quan s'acaben aquestes obres, es permet fer l'increment del peatge. Li diré que l'increment del peatge, els increments de peatges, concretament aquest, no s'ha notat, per dir-ho així, en el que és el trànsit, és a dir, la baixada en el mes d'agost, després d'aquest increment que vostè diu tan substancials del peatge, és pràcticament nul·la en l'autopista A-16 pel que fa referència a xifres comparatives respecte a les de l'any anterior.

Segur, senyora Rosa Martí, que hi ha molts temes a discutir i a reflexionar conjuntament sobre la política de peatges i sobre la política de concessions, i segur que tant vostè com jo, si realment, doncs, poguéssim fer tots aquests eixos lliures de peatge i, a més a més, tenint un finançament, doncs, suficient, segur que ho fariem així. Segur. Ens posaríem d'acord el seu Grup i el meu a fer-ho així; segur. Jo li asseguro que això sembla ser que desgraciadament, tant per..., en fi, que això les coses no van així i que probablement..., li diré una cosa més grossa encara: que probablement a nivell d'Estat i a nivell d'autonomia ens veurem obligats, els que en un moment determinat tinguem la responsabilitat de les grans infraestructures o de les infraestructures viàries, donada la manca de recursos pressupostaris, a ser capaços d'imaginar-nos fórmules per tal d'aixecar diner i de buscar fórmules que siguin de consorcis, fórmules d'economia mixta, fórmules d'iniciativa privada, etcètera, per tal de: una, assegurar una inversió, aquesta serà una inversió, aquest 5% del producte interior brut, per tal de mantenir, diguem-ne, doncs, algun instru-

ment que reactivés l'economia i, segona, el fet de, també, continuar assegurant o de poder continuar assegurant, donant resposta a unes necessitats o a una demanda de necessitats que, d'altra banda, continuarà existint, malgrat els pressupostos i malgrat que en un moment determinat hi hagi una ajustada de cinturó per tal de baixar el dèficit de tots els pressupostos, siguin estatals o siguin autonòmics.

Per tant, és obvi que com que és segur que ho haurem d'anar fent, coses d'aquestes, i com que és segur que la idea de la vinyeta, a nivell estatal, potser haurem de pensar si no la pensem també doncs a nivell autonòmic, segur que tenim moltes coses per discutir i posar-nos d'acord, perquè evidentment les circumstàncies noves i les circumstàncies, doncs, de crisi internacional i de crisi que afecta el nostre país probablement ens obligaran a tots plegats a fer un esforç d'imaginació i un esforç de rigor per tal d'intentar continuar donant resposta a les necessitats del que és la mobilitat i, d'altra banda, a les ineludibles necessitats d'un pressupost cada vegada amb més retalls.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora Rosa Martí pot fer rèplica..., si és possible no tan extensa com abans.

La Sra. MARTÍ I CONILL: No, senyor president. Moltes gràcies, senyor president. Em dona la sensació, senyor conseller, que segurament no ens hem entès gaire, perquè jo he tingut l'interès de puntualitzar uns determinats temes i uns determinats punts i vostè en la seva intervenció ha fet un ampli abocament de xifres sobre la cambra, complexes, que jo he intentat en aquest debat o en aquesta aportació no introduir-les i, alhora, sí introduir preguntes que es deriven de l'estudi i de la filtració de totes aquestes dades. Segurament, senyor conseller, haurem de conviure molt i molts anys amb el tema dels peatges i segurament, com vostè també apuntava, serà necessari dialogar i parlar amb totes les forces polítiques per tal d'arribar a trobar solucions per al tema del finançament de les xarxes, de la xarxa viària.

Respecte a les tres preguntes, de totes maneres, que jo formulava, vostè no ha contradit i no m'ha respost cap de les preguntes que li he fet, perquè jo li he parlat que aquest any s'ha produït un increment dels peatges de les autopistes de Catalunya molt per sobre del previst en l'IPC. Vostè, això, aquí, no ho ha desmentit ni ens ha explicat per quines raons aquests increments de peatges s'han produït. I quan vostè ens parla del tema de la..., que jo li demanava justificacions o explicacions respecte a la qüestió de la pròrroga de concessió de l'autopista A-16, senyor conseller, no s'han complert les previsions que deia el Decret! Miri, el Decret –o la Llei aquesta a què vostè feia referència– diu, explícitament, pel que respecta a les variacions dels plans econòmics financers, que els plans financers de les autopistes no poden excedir els límits assenyalats a l'oferta. Senyor conseller, la concessió de l'autopista de Manresa ha excedit, sí o no els límits assenyalats en l'oferta? L'oferta era una baixa de deu anys i vostè acaben d'autoritzar una pròrroga de quinze

anys sense cap mena de justificació, perquè només poden concedir-se pròrroques, senyor conseller, quan van acompanyades de determinades inversions. Vostè ha citat aquí números, ha comparat amb xarxes europees, ha citat moltes autopistes de la resta de l'Estat –em semblen molt bé les cites que ha fet, després m'hi referiré–, però totes aquestes pròrroques que vostè ha citat, totes, senyor conseller, les he consultat una per una, totes van acompanyades sempre d'una inversió: sempre! Aquesta inversió és l'únic que pot justificar una pròrroga. Escolti, a l'autopista Terrassa-Manresa no hi ha cap inversió. Només diu que s'ampliarà 1.000 milions de pessetes el capital, i, a més a més, diu que es faran bonificacions als usuaris. No és possible fer aquesta pròrroga perquè contradiu el previst a l'article..., a un article que no tinc el número, del Decret 25/73. I la Llei..., també contradiu la Llei això; a més a més de contradir el Decret, contradiu la Llei.

Miri, l'article 24 de la Llei –a la qual vostè també ha fet referència–, la 10/77, diu, explícitament: «Només es permetran variacions dels plans per raons d'interès públic.» Expliqui'm, senyor conseller, quin és l'interès públic que l'ha motivat a vostè, o al seu Govern, a prorrogar quinze anys l'autopista de Terrassa-Manresa; quin és l'interès públic? O bé, quin és, també, l'interès públic que s'ha produït a l'autopista del Garraf, quan vostès incompleixen el Decret, el Decret que –ara no tinc aquí el número, em sembla que és el 250/91–, el Decret en el qual diuen que l'increment del peatge de l'A-16, en aquest cas del Garraf, no serà per sobre de l'IPC, i vostès, aquest any l'incrementen el 26%. I aquest Decret diu moltes més coses, eh?, ja les he dites: 1.600 milions per l'impacte ambiental; 2.300 per fer 4,9 quilòmetres, i diu altres qüestions. I, a més a més, vostès hi aporten, hi han aportat 12.000 milions de pessetes per prorrogar un tros de l'autopista.

Aquest increment del 26%, senyor conseller, me'l pot desmentir? Sí o no? Perquè miri, li faré els números molt ràpids: l'autopista del Garraf té vint-i-cinc quilòmetres; vuit no són de peatge, per tant en queden disset i val 565 pessetes. La divisió dona 33 pessetes el quilòmetre.

Senyor conseller, l'autopista del Garraf és o no la més cara d'Espanya? I el túnel del Cadí, que val 204 pessetes/quilòmetre, és o no un dels més cars –crec– d'Europa?, sempre, vostè repeteix aquest del Montblanc i no sé quin altre, que estan per sota, perquè està a 198! Però és que el quilòmetre del túnel del Cadí val 204 pessetes per quilòmetre.

Després... Jo no li he dit –i m'agradaria puntualitzar-ho, senyor conseller– que vostès no facin vies segregades, eh?, jo no li ho he dit. Això, no ho sé, vostè ho deu haver sentit, però jo no li ho he dit. És veritat que el Govern fa –només faltaria–, amb càrrec als pressupostos, inversions de xarxa viària, al marge, evidentment, de les de peatge. Ja he dit que centrava la intervenció en el tema del peatge. I quan li he parlat dels estudis, senyor conseller, jo em referia a estudis sobre els costos específicament de *mobilitat*; és a dir, quin volum econòmic de diners es mou cada dia en aquesta xarxa de barreres que pobla el territori de Catalunya, de les barre-

res de peatge?; quants diners es mouen en aquestes barres?, i aquests diners que es mouen, sobre qui repercuteixen? Sobre l'empresari, sobre l'usuari, sobre el treballador, sobre l'estudiant, sobre el turista... Fem aquest estudi de costos de mobilitat, no! Vostè em fa referència a un altre estudi, evidentment, un estudi que vostè ha derivat, o ha presentat l'estudi respecte al tema que barreja impostos –impostos– sobre els peatges. Si volen parlem del tema dels impostos del peatge, però és un vector diferent, senyor conseller; el peatge és un vector econòmic que recapta de l'usuari i incideix a les concessionàries, i el diner recaptat de l'usuari va a les concessionàries. I vostè ha introduït un tema nou, jo no el volia introduir però vostè l'introdueix; doncs, parlem-ne, del tema dels impostos: els impostos carregats sobre el peatge. Aquest és un altre vector econòmic, perquè es cobra a l'usuari i va a l'Estat.

Miri, senyor conseller, jo estic d'acord amb vostè que es poden reduir determinats impostos, sempre que aquesta reducció de recaptació d'impostos no influènci respecte al finançament de l'Estat, i el finançament de l'Estat hi podria repercutir respecte al finançament autonòmic. Vostè no pot, senyor conseller, demanar un major finançament autonòmic i una reducció de recaptació d'impostos. Perquè aquí també es podria parlar –suposo que vostè en la rèplica m'ho treurà, perquè no tindrà oportunitat de tornar a sortir– del tema de l'IVA, de l'IVA sobre el peatge. Miri, repeteixo l'argument que he dit abans: si, si..., és possible treure o baixar el tema de l'IVA, tots hi estariem d'acord, però sempre que això no tingui repercussió respecte al tema de finançament de l'Estat.

I per parlar d'impostos, vostè per què no ha parlat de la contribució territorial urbana?, que vostès, en les seves concessions, tenint perfectament la llibertat de poder bonificar o no el concessionari de la recaptació de la contribució territorial urbana, per què han bonificat el concessionari en perjudici de 138 municipis de Catalunya, que tenen autopistes i que els suposa una disminució de 680 milions de pessetes anuals de recaptació? Per què? Vostè em parla dels impostos de la gasolina i tal, ja no tinc temps de parlar-ne, era una via que no volia encetar, perquè és una via complexa, m'entén, senyor conseller? IVA, contribució territorial urbana, eh?, impostos sobre la gasolina...

Per tant, aquest no era l'objecte o l'interès de la interpellació; en tot cas, com que s'hi ha incidit, m'he vist obligada a comentar-ho.

Només per acabar, senyor conseller, dir-li que nosaltres no volem o no creiem que sigui oportú, això que he dit abans: un estudiant, un empresari, una mestressa de casa, un treballador que per anar d'un determinat municipi de la segona corona de Barcelona a la ciutat de Barcelona, alguns hagin de pagar i altres no. Per exemple, aquí tinc les dades d'un ciutadà que visqui a Vic o a Igualada, per accedir a Barcelona no paga peatge; un ciutadà que visqui a Granollers, en paga 480 pessetes diàries; un que visqui a Sitges, 1.130 pessetes diàries; un que visqui a Sant Cugat, 1.150. I això és una penalització territorial, això no és equilibri territorial ni és socialment just, senyor conseller. I això és nega-

tiu per a la competitivitat del país. Pregunta que vostè no m'ha contestat; no m'ha dit per què no incideix en la competitivitat del país respecte a una de les mesures que el Govern té a la mà, que és no incrementar els peatges per sobre de l'IPC, atesa la importància de la mobilitat, que ja he citat abans.

Nosaltres voldríem, senyor conseller..., evidentment estem d'acord amb vostè amb l'oportunitat que hem de tenir tots de..., i seguir parlant i seguir dialogant a l'entorn d'aquest tema. Nosaltres voldríem deixar clares quatre coses ben concretes amb aquesta interpellació.

Nosaltres creiem que aquest any al Govern li correspon, en primer lloc, rectificar i situar l'increment del peatge, com a màxim en l'IPC, si no, acabem de veure'n un exemple en el tema de les taxes universitàries, que no s'hi acostava, però, en tot cas, s'ha produït una correcció. Per tant, doncs, seria bo aproximar-s'hi. En segon lloc, que el Govern tendeixi a l'harmonització dels peatges sobre el territori. En tercer lloc, nosaltres creiem que és important...

El Sr. PRESIDENT: Això deixi-ho per a les mocions, senyora Martí, eh?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Acabo, senyor president. Sí. És perquè reflexioni el senyor conseller...

El Sr. PRESIDENT: Està anticipant el proper ple!

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. També que cada vegada que es produeixi a Catalunya un increment dels peatges s'informi els ciutadans, perquè de vegades el Govern de la Generalitat ens té acostumats a informar-nos d'obvietats, en canvi de coses importants, com és un increment de peatges, no..., es troba al matí quan un passa la barrera.

I també, com a últim punt, repetir el que he dit abans: que crec que seria molt important estudiar, fer un estudi seriós dels costos de mobilitat i la repercussió econòmica que això té sobre els ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Senyor conseller, per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president; senyores i senyors diputats. Senyora Rosa Martí, a mi em dóna la impressió que vostè es porta la lliçó apresada i no m'ha escoltat, perquè jo he fet un esforç per explicar-li els increments de les autopistes, del peatge de les autopistes de Tabasa, del Cadí, d'Autema, d'Aucat, com s'havia fet, perquè unes sortien més de l'IPC, perquè s'aplicaven sobre el desembre del 91 i no sobre el desembre del 92... Tot això ja li ho he explicat; vostè no sé què feia, si és que es distreia, estava distreta o només porta un paper estudiat i res més. Bé, jo li he explicat això. Vostè em pot dir: «no, no, no és veritat això; escolti, vostè fa..., és mentida, no sé què..., no ho ha aplicat sobre el desembre del 91, ho ha aplicat sobre...» Llavors, digui'm això, però no em digui que no li ho he dit! No em digui que no li ho he dit. Jo li he dit: «escolti, en el Cadí s'ha aplicat sobre el desembre del 91, no sobre el desembre del 92; sobre el desembre del 91». I, per tant, evidentment, com

que..., aquí hi han dos IPC acumulats. A més a més, però, hi ha hagut un temps que no hi ha hagut aquest increment.

Segona, a més a més, per contracte concessional, sobre el Cadí s'aplica un increment del 6% perquè es va posar d'acord amb la concessionària que ens farien el tros, perquè no teníem diners, des d'Alp fins a la 152. Li he explicat perquè era això! No em digui «per què vostès han pujat més que això!» És així, és per això i li he explicat perquè, doncs, també en el de Tabasa, perquè com el de Tabasa, que també s'aplica sobre el desembre del 91, no sobre el desembre del 92, doncs, li he explicat com havíem apujat això. I en el cas d'Autema i en el cas d'Aucat és el 95% de l'IPC.

Per tant, o no m'ha escoltat, senyora Rosa Martí, o estava tan fixada en la seva «xuleta» que no ha tingut temps de seguir les dues coses. (*Remor de veus.*)

Jo en porto, de «xuletes», per tant, no és cap, no és cap..., és que no és cap..., no s'ho prenguin malament perquè no és cap daixò, no és cap acusació ni..., està fet. És així. (*Remor de veus.*)

Segona qüestió. (*Pausa.*) No, quan m'examinava no en portava. Segona qüestió: impostos. Home, jo he parlat dels impostos sobre la benzina; no he parlat sobre l'IVA. També, és que..., em penso que era una fixació seva que jo parlava... No, no n'he parlat sobre l'IVA; he parlat sobre els impostos sobre la benzina. I no he parlat sobre l'IBI, perquè l'IBI, el que passa és que l'únic que es fa –l'únic que es fa– és aplicar la legislació vigent: sobre unes es pot, realment, es fa la desgravació i sobre unes altres no es fa la desgravació i tot va en funció de la data de la concessió. Per tant, és un problema també purament i exclusivament de legislació.

No estic d'acord amb això de l'harmonització, perquè estem parlant –i em sembla que tampoc no m'ha escoltat o no m'he sabut explicar–, doncs... (*Rialles i remor de veus.*) Doncs, no m'he sabut explicar, en el sentit que, bé, que estem jugant amb unes regles del joc diferents, o no ho han vist, això? És a dir, hi ha un concedent quan li dius «fes-me una autopista, que jo corro amb el risc del tipus de canvi, que jo et desgravo el 95% dels impostos de la teva emissió de deute», i hi ha un altre concedent, que som nosaltres, que li diem: «miri, no; no té assegurança de canvi, corri vostè sol amb el risc de la fluctuació de la moneda, i, a més a més –i, a més a més–, tampoc et desgravem res de l'emissió del deute perquè no tenim, sobre això, competències».

Per tant, aquí hi ha dos concedents que juguen diferent, que juguen diferent –dos concedents que juguen diferent. Per tant, és molt difícil harmonitzar-ho això, senyora Rosa Martí. Per tant, és molt difícil, això, harmonitzar-ho, per tant, és molt difícil. Home, és clar que hi ha una manera d'harmonitzar-ho, que és segur que vostè no la vol, que és la LOAPA, que és dir: «senyors, vostès, autonomia, no poden fer autopistes, ja les farem totes nosaltres». Per exemple, eh? No, no, no. No he dit pas que ho digui vostè, home! No dic pas que ho digui vostè, no ho dic pas! Dic que, és clar, una manera d'harmonitzar-ho seria això: «vostès no poden fer autopistes». Bé, però, és clar, no és aquesta; nosaltres preferim poder-les fer.

I li he dit, i li he repetit i això no és una broma –no és una broma– que l'anualitat l'any 91, que significa una bonificació –una bonificació–, per tant, vol dir que poden baixar els preus dels peatges, de les autopistes que són concessionàries de l'Estat, l'anualitat és de dotze mil milions de pessetes. Vol dir que l'Estat subvenciona les autopistes que són concessionàries seves amb dotze mil milions de pessetes; l'anualitat del 91 de la Generalitat és zero –és zero. No subvencionem les autopistes a través de l'assegurança de canvi, senyora Rosa Martí –a través de l'assegurança de canvi.

I això, això –ho repeteixo– que moltes vegades, moltes vegades, moltes vegades quan a vegades el Ministeri és refractari a concedir segons quin tipus de permisos, diguem-ho així, a algunes concessionàries seves i que jo, fins i tot, doncs, he sigut..., m'ha costat entendre per què aquesta, diguem-ne, doncs, bé, aquestes dificultats a donar, doncs, uns beneficis determinats o unes determinades facilitats a una determinada concessió, bé, ho començo a entendre-ho, perquè sé que això està costant als pressupostos de l'Estat 12.000 milions de pessetes anuals i, per tant, aquests 12.000 milions de pessetes anuals estan, d'alguna manera, subvencionant el peatge de les autopistes que tenen com a concessió o que tenen l'ens concessionari..., és l'Estat.

Molt difícil d'harmonitzar, per tant; molt difícil d'harmonitzar i si això era la moció avançada, ja li ho dic: nosaltres direm que no, que no es poden harmonitzar, que no es pot harmonitzar perquè són dues regles del joc diferents, perquè estem jugant en camps diferents.

Segon tema. No és veritat, senyora Rosa Martí, no és veritat que tota la llista que jo li he llegit sigui –i, si vol, entrar cas per cas–, siguin..., l'allargada de la concessió sigui com a conseqüència d'unes obres o d'una inversió. No és veritat; senzillament, no és veritat. I li diré el següent: Sevilla-Cádiz, hi han dues pròrrogues, no una; dues pròrrogues de concessió. Una que va des del 30 de juliol de 1993 al 1999, i una altra que va del 30 d'abril del 99 al 31 de desembre del 2006. En cap d'aquestes dues –en cap d'aquestes dues– hi ha un increment, hi ha una inversió nova. Simplement és per fer que l'interès públic es mantingui. Perquè hi ha una cosa, que és que el Sevilla-Cádiz, malgrat que no hi passa gent, es pot considerar que té un interès públic. Per nosaltres, per aquesta cambra, pot ser d'interès públic mantenir l'autopista de Terrassa-Manresa, l'eix de Terrassa-Manresa, i, per tant, com que es considera que té un interès públic, es fa, abans de desaparèixer o tancar aquesta explotació o aquesta concessió, ni poder-la rescatar –perquè ni l'Estat pot en el cas de Sevilla-Cádiz, ni nosaltres podem en el cas de Terrassa-Manresa–, ni poder-la rescatar..., la solució és la modificació i el reequilibrament del pla econòmic-financer a través d'aquesta..., del fet d'allargar el termini de la concessió, per interès públic. I, ho repeteixo: no solament aquesta mesura; hi han altres mesures que fan el manteniment o que intenten tornar a l'equilibri econòmic-financer de l'explotació, com poden ser –ja li ho he dit abans– les ampliacions de capital, la d'aquest any i la de l'any que ve, i, a més a més, l'abona-

ment per deu anys –l'abonament per deu anys– dels usuaris, per tal d'intentar recuperar trànsit en aquesta autopista.

Pel que fa referència a l'increment de... bé, del peatge de l'A-16, tampoc em dec haver sabut explicar, jo –tampoc em dec haver sabut explicar, jo. L'A-16 augmenta, a més a més del seu increment normal del mes d'abril, és a dir, del 95% de l'IPC, a més a més, té un increment supletori perquè en la concessió, en el contracte concessionari –és un acte reglat– es diu que en el moment que es posi en servei el tronc de Barcelona fins a Castelldefels, que és lliure de peatge..., és lliure de peatge perquè aquest peatge, perquè aquest cost es carrega en el peatge de la resta de la concessió. I és així, i això ho diu la concessió. I, per tant, la gent que agafa i que té..., que pren l'autopista de l'A-16 des de Castelldefels, evidentment, està pagant la gratuïtat de la gent que agafa l'A-16 del Baix Llobregat; la gent que agafa l'autopista a partir de Castelldefels està pagant la gratuïtat del Baix Llobregat.

I aquesta és una opció política, senyora Rosa Martí. A vostè no li pot agradar, vostè la voldria d'una altra manera; nosaltres ho hem volgut així –nosaltres ho hem volgut així. És així: la gent del Baix Llobregat no paga perquè, en definitiva, resulta més car el peatge a partir de Castelldefels.

Respecte a..., vostè ho ha dit una altra vegada; no ho ha dit ara, però ho ha dit. Ha dit: «Home, això és una espècie, en fi, de *tube*, no?, de tub, en el qual, doncs, fiques la gent perquè vagi a pagar». Home, de tub no, senyora Rosa Martí. Jo no vull pensar que això sigui el motiu d'evitar el tub, sigui el motiu pel qual hi ha el retard que hi ha en la pota sud; suposo que no. Però és que vostè m'ho ha posat..., els dits a la boca. Home, parlar aquí de..., és clar, parlar de l'autopista i parlar de l'A-16 i presentar-se, en fi, el..., que és una espècie de galimaties, voler agafar aquesta A-16, tot el tràfec que s'ha de fer, tot l'embolic que es fa en moltes poblacions del Baix Llobregat, que s'emboliquen, doncs, perquè la gent se'ls fica dintre... En el moment que hi ha un incompliment palès de no construir la pota sud des de fa més d'un any, home, jo crec que realment ens hauria de fer ser més prudents a l'hora de fer segons quines afirmacions sobre si invertim o no invertim en el Garraf i si, sobretot, si és que els encaixonem cap a una via de pagament.

Ho repeteixo: suposo que no és per voler evitar el peatge que no ens construeixen la pota sud; suposo que és pel problema que tenim tots, que és l'escassetat pressupostària que els ministeris d'obres públiques i els departaments de política territorial haurem de patir –m'imagino– durant uns quants anys.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment de les iniciatives econòmiques endògenes a les comarques de Catalunya

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el foment de les iniciatives econòmiques en-

dògenes a les comarques de Catalunya, presentada pel diputat senyor Pere Jordi Piella, que té la paraula.

La presidència prega als senyors interpellants que encara han d'intervenir que procurin ajustar-se al temps reglamentàriament establert.

El Sr. PIELLA: Senyor president, senyores i senyors diputats, la interpellació que presenta el Grup Socialista al Parlament de Catalunya fa referència al foment de les iniciatives econòmiques endògenes a les comarques de Catalunya.

Si avui llegim la premsa –cosa que crec que tothom més o menys ha fet–, veurem que en primera plana surten, a tota ella, uns titulars que ens diuen: «Volkswagen rechaza por blando el plan de SEAT y plantea unas exigencias que conllevarían el cierre de la Zona Franca». A més a més, hi posa: «La multinacional alemana considera que la plantilla debe recortarse en casi 9.000 empleos».

En aquests moments està sobre la taula el futur de SEAT a casa nostra, i que pot tenir conseqüències molt importants per al futur industrial de Catalunya. En aquest tema, al més segur, la decisió la prendrà Volkswagen, a més de mil quilòmetres de casa nostra, i davant d'aquest fet i d'altres s'ha d'expressar, com a mínim, la perplexitat davant d'un procés que en altres països es plantejaria dins d'una política industrial ben definida.

També hi ha dos fets que ens han de fer pensar i analitzar-nos, treure'n les conclusions per al futur. Aquests són: per què unes zones del país gaudeixen d'un impuls i d'una activitat econòmica important, i en d'altres això no succeeix?, per què zones que en un moment varen ser capdavanteres en la industrialització han minvat el seu impuls econòmic i es troben en recessió? Aquestes dues qüestions ens porten a fer-ne una altra respecte al futur econòmic de Catalunya, plantejada en els següents termes: el potencial industrial i econòmic del Principat continuarà essent, en termes relatius, tan important com avui quan comenci el segle XXI? No podria ser, si no hi ha una política encertada per part del Govern, que el proper segle pogués esdevenir una zona en recessió dins l'Europa comunitària?

Mirant un moment de la nostra història, veurem que la necessitat d'energia hidràulica en quantitat, l'existència d'una mà d'obra adient, portaren a la industrialització de zones regades pel Llobregat i el Ter. La major competitivitat en aquells temps d'aquests territoris feren possible una indústria florent al Berguedà i al Ripollès, i es convertiren, aquestes comarques, en capdavanteres de la industrialització de Catalunya. Per un seguit de raons que la majoria dels senyors diputats coneixen, des de fa anys aquestes comarques varen deixar de ser competitives i varen entrar en un període de recessió. La manca d'unes bones comunicacions, les noves tecnologies, etcètera, convertiren en marginals uns elements de localització que en altres temps eren de primer ordre. L'escenari havia canviat, i un conjunt de factors –entre ells, també, la manca de previsió de les classes dirigents d'aquestes comarques– en va minvar l'atractiu per implantar-hi activitats productives.

Centrant el tema en el moment actual a casa nostra, podem dir que fins fa poc temps l'escenari en què es trobava Catalunya era molt afalagador. Dins d'un mercat tancat, érem una de les comunitats espanyoles amb més capacitats productives; teníem un mercat de 35 milions d'habitants, protegit per uns aranzels força eficaços i, en casos extrems, per la devaluació de la pesseta. En definitiva, érem el nord d'Espanya i el nostre cofoisme ens portava a dir a tot arreu que «som els millors».

Per bé que el mercat únic pot ser beneficiós per a Catalunya, si adequem les nostres estructures a la seva lògica i aconseguim també un territori prou competitiu dins l'Europa unida, sí que hem de tenir molt en compte que des de fa un temps l'escenari ha canviat radicalment: les fronteres han desaparegut; estem dins d'un mercat obert de 320 milions de persones, i, si a la fi la unió monetària és un fet, alguns recursos emprats històricament a casa nostra per augmentar la nostra competitivitat ja no seran possibles.

Encara que la unió econòmica i monetària, globalment, serà beneficiosa per a Europa, aquests beneficis no es distribuïran uniformement en el territori europeu. Aquest canvi d'escenari el més probable és que porti les grans empreses a la recerca d'economies d'escala, i això portarà a una concentració de la producció, afavorint unes zones d'Europa en detriment d'altres. Una pregunta que hem de fer-nos és si Catalunya es trobarà dintre de les zones afavorides i també què fa el Consell Executiu de la Generalitat perquè sigui així. Estudis recents sobre aquests canvis que s'estan produint ens diuen que dins d'aquest procés de concentració i centralització de la producció, un cop completat el mercat únic, un 30% de les empreses europees desapareixeran bé per tancament, bé per fusions; la resta d'empreses absorbiran aquest 30%.

Per resituar Catalunya dins d'aquest nou escenari, és a dir, dins del nou espai europeu, un exercici prou alligador és observar una fotografia nocturna d'Europa que va publicar fa uns anys la *Scientific American*, una fotografia feta amb satèl·lit artificial. Hi veuran una gran il·luminació en el nord-est que s'estén, cada vegada més difuminada, en direcció sud-est, cap a Itàlia; la resta, Catalunya inclosa, no diré que estigui a les fosques però el grau d'il·luminació del nostre país no té res a veure amb el que anteriorment he descrit. Aquesta fotografia ens fa veure que el centre de masses demogràfic d'Europa es deu trobar dins del triangle format per Londres, París i Frankfurt, més o menys a mil quilòmetres de Catalunya. Si a més a més s'està veient que la política econòmica ens ve marcada pel Bundesbank, encara molt més allunyat, veurem que davant d'aquest nou escenari de poc servirà el nostre cofoisme i l'excusa que tots els mals vénen d'Almansa o de Madrid, que més o menys és el mateix.

Aquests processos de concentració i deslocalització d'empreses forànies no són una hipòtesi per a un futur més o menys llunyà; els moviments que han protagonitzat, entre altres, els grups KIO i Eppic i els que s'estan observant avui a SEAT-Volkswagen, amb tota la transcendència que pot

significar, ja estan incidint directament a casa nostra i ens han de fer veure que les empreses generades només amb capital financer forani són extremament volàtils. Les decisions de localització i deslocalització d'empreses d'aquesta mena són la plasmació sobre el terreny d'estratègies de grups que actuen en funció d'uns paràmetres concrets, essent un d'ells la major o menor productivitat d'una inversió en un o altre territori; és a dir, de la major o menor competitivitat d'una regió o una altra.

Dins d'aquest nou escenari, no s'ha de menysprear l'evolució dels països de l'est d'Europa, que, pertanyent a una cultura similar a l'alemanya i en estar a pocs centenars de quilòmetres del Bundesbank, fan encara més complex l'escenari actual, introduint nous elements, no tots favorables per a nosaltres, en les decisions de localització d'activitats productives. Alguns canvis en importants decisions d'inversió de grups internacionals que han afectat alguns països europeus i també Catalunya no ens permeten menysprear aquest component.

En aquest punt crec que val la pena recordar un retret que feia Vicens Vives a la burgesia catalana, tot dient que només s'havia preocupat d'invertir a curt termini i que, el llarg termini, no el coneixia.

Senyor conseller, hauríem de procurar que d'aquí a uns anys un altre historiador no ens pogués dir que la política industrial del Govern de la Generalitat de Catalunya només tenia en compte el dia a dia i ningú s'havia preocupat de preparar i planejar el seu futur. Si dels principals elements que configuren el naixement d'una activitat productiva —treball, capacitat empresarial i capital— només tenim en compte aquest darrer, vol dir que apostem només per un desenvolupament exogen, amb tots els ensurts i maldecaps que pot donar a Catalunya aquest tipus d'actuacions. No cal que aquí es faci una enumeració d'inversions que han tardat més a venir que a marxar de casa nostra. No vull dir amb això que s'ha de menysprear aquest tipus d'actuacions; el que vull dir és que no han de ser les úniques que s'han de tenir en compte si volem realment una base forta per a l'economia del nostre país i que les decisions que afecten els catalans no es prenguin a milers de quilòmetres de casa nostra.

Crec que el foment de les actuacions productives, que es basen principalment en el factor treball i la capacitat empresarial dels ciutadans de Catalunya, haurien de tenir una atenció molt important, per no dir preferent. En aquesta Europa que s'està construint, la major competitivitat d'un zones sobre les altres vindrà donada també per la capacitat de tota mena que tinguin els seus habitants i, a més a més, per les autopistes, trens d'alta velocitat, telecomunicacions, etcètera. Apostar pel foment de l'activitat econòmica endògena és reduir el risc que Catalunya esdevingui una zona marginal d'Europa, i crec sincerament que és apostar a llarg termini per assegurar que el potencial econòmic de Catalunya sigui també molt important en l'Europa del segle XXI. No voldria que s'interpretés que un tipus de desenvolupament no exclogui l'altre, sinó que més aviat l'un i l'altre

factors són comuns, tenen factors comuns, i que uns i altres es potencien en èpoques de gran creixement.

El que s'està dient aquí, referit al foment de l'economia endògena, no és una utopia. Jo crec francament que no. Vostè deu saber, igual que molts senyors diputats, que estructures basades en aquesta mena de desenvolupament, es troben en algunes zones d'Europa i arreu del món; algunes d'elles molt dinàmiques, de tal manera que davant de crisis cícliques demostren una gran flexibilitat i una gran capacitat de superar, gràcies a un teixit de petites estructures estretament interrelacionades. En aquestes zones o regions europees s'ha arribat a aconseguir aquest potencial i aquesta gran competitivitat mercès a l'existència de petites i mitjanes empreses d'alta tecnologia i dins d'un moviment cooperatiu molt vigorós.

El que s'està proposant aquí és vigoritzar el teixit econòmic català amb una política econòmica activa per part del Govern de la Generalitat que creï un entorn engrescador per a les iniciatives empresarials de tota mena, prioritzant però les de tipus endogen. Per evitar males interpretacions en referir-nos al foment de les activitats econòmiques endògenes no es vol dir de cap manera l'activitat productiva que neix i es desenvolupa només a casa nostra, sinó que també s'ha de tenir molt en compte les que tenen alta volada projectant-se fora de l'espai català. Per dir-ho més clar, les iniciatives econòmiques endògenes són les que tenen els centres de decisió dins del nostre país. Poc en farem de tenir molta autonomia política si les decisions de tipus econòmic i industrial es prenen a molts quilòmetres de la plaça de Sant Jaume.

El que s'està exposant aquí té un fil conductor que es pot resumir així: si volem que Catalunya continuï essent una zona econòmicament important dins de l'Europa comunitària del segle XXI, és necessari que el nostre país sigui competitiu, i per això també s'ha d'actuar vigoritzant el nostre teixit productiu fomentant molt especialment les iniciatives sorgides a casa nostra. Quan parlem de competitivitat no hem de reduir-ho a tenir unes infraestructures físiques de transports, telecomunicacions, energètiques, etcètera, molt eficients. Si, a més a més, considerem d'una manera especial el factor humà, és a dir, el capital humà del nostre país i la seva massa crítica, que ens permeti portar endavant iniciatives de tota mena, no hauré reduït el terme «competitivitat» al seu component estrictament material, quedant-nos a mig sentit real d'aquesta paraula. Si no tenim molt en compte d'una manera prioritària el foment del nostre capital humà, qui en treurà més profit de les nostres infraestructures físiques seran persones i societats foranes. Incentivar el nostre capital humà perquè sigui capaç de portar endavant iniciatives econòmiques obliga a adoptar una actitud pedagògica activa vers la nostra societat per tal d'inculcar uns valors i desterrar-ne uns altres. És a dir, necessitem realitzar un cert canvi cultural si es vol que reeixim en aquest objectiu.

Els valors que és necessari inculcar i els vicis que és necessari desterrar de la societat catalana no és necessari que els enumerem dins d'aquesta breu intervenció parlamentària; diversos treballs apareguts recentment a Catalunya, al-

guns d'ells patronitzats per la Generalitat, així com l'acord a què varen arribar fa uns mesos els sindicats i la patronal, són prou explícits si volem conèixer quines són les deficiències i les mancances que poden frenar el nostre ritme econòmic dins el mercat únic europeu.

Per incentivar aquest canvi cultural, que ens permeti generar iniciatives endògenes, augmentant la nostra competitivitat i el nostre poder de decisió dins de l'Europa unida, no es pot deixar a la improvisació i a la generació espontània del mercat; és necessari definir objectius que ajudin a prendre decisions a les empreses i a les persones actives; és necessari aplicar, també en aquest cas, el principi de Rafael Campalans, que exposava que política és pedagogia.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Em falten només dues planes. (*Remor de veus.*)

Francament crec que l'actitud de l'Administració de la Generalitat i de la classe política és fonamental per avançar vers aquest canvi cultural. En un debat recent sobre aquesta temàtica un dels ponents, en referir-se al desenvolupament endogen d'una certa regió europea, deia que un dels seus components era la cooperació entre elles i un alt nivell d'innovació tecnològica que els permetia sortir-se'n molt bé de les diferents crisis fabricant productes de molta qualitat. Amb aquestes poques paraules ja tenim alguns dels valors, que també es recullen en altres treballs esmentats, que hauran d'inculcar-se en la nostra societat no amb paraules, que és molt fàcil, sinó amb la pedagogia de l'exemple.

Mirem d'analitzar quina és la pedagogia que es projecta sobre la nostra societat des de les administracions públiques catalanes, però principalment des de la Generalitat; en els tres valors que han sorgit de l'anterior definició, és a dir, cooperació, innovació i qualitat. Hi ha una dita catalana que més o menys ens diu que «val més poc meu que molt dels altres»; aquesta dita ja ens pot fer veure que cooperar i coordinar accions no és pas una de les nostres virtuts. (*Remor de veus.*)

Crec que s'ha d'incidir en el camp de la cooperació si volem fomentar les iniciatives econòmiques endògenes. En aquest cas la pedagogia que des de les administracions públiques a Catalunya, principalment des de la Generalitat, es projecta vers la societat catalana no és, precisament, de la cooperació. Fent una excepció del període de les olimpíades, l'exemple que projectem les administracions públiques catalanes és la confrontació permanent, que arriba en alguns casos a actuacions clarament destructives.

En aquest entorn polític que s'ha anat creant a Catalunya no tenen cap credibilitat els missatges que des de la Conselleria de la Generalitat es llancen vers la cooperació; crec sincerament que no, ja que la cultura ha de sumar esforços, i no és pas el que es predica amb l'exemple. Aquest ambient de confrontació ha portat també a tenir una administració catalana realment complexa —un il·lustre jurista en deia «una teranyina administrativa»—; amb aquesta complexitat que incideix directament sobre la productivitat o competitivitat del sector públic català, com podem demanar a les empreses

catalanes que augmentin la seva eficàcia i la seva competitivitat? Amb l'estructura actual, qualsevol dia podem trobar-nos que alguns empresaris, adreçant-se al Govern de la Generalitat, diguin, parafrasejant un cèlebre cartell republicà, «i vostès què fan per la competitivitat del país?».

Si prosseguim per aquest camí, llançant aquestes pautes de comportament cultural, si no se'n ressentís el nostre futur, la nostra competitivitat vers altres zones d'Europa, el que s'acaba de dir seria només una anècdota... Però, si no és així –i crec que les coses van en aquesta direcció– és necessari llançar missatges diferents a la societat catalana si volem assegurar un futur prometedor per a la Catalunya dins l'Europa unida. La innovació i la qualitat han estat objecte de campanyes publicitàries promogudes pel Govern de la Generalitat amb pressupostos milionaris. Però, independentment d'aquestes campanyes, la percepció del ciutadà català, mitjançant les obres que porta a terme el Govern de Catalunya, és que el nostre país està apostant realment per la feina ben feta? Puc dir que, dissortadament, en molts casos no és així; la improvisació, l'obra sobre la marxa i les obres i actuacions que s'han de fer dues vegades no es pot dir que són comptades excepcions.

La innovació requereix generar un clima en què des de l'escola es creïn esperits oberts i que el món de l'empresa i la universitat estiguin interrelacionats cooperant intensament. Aquesta necessitat de crear esperits oberts des de l'escola no sé si l'actual reforma educativa és mínimament capaç d'assumir-ho. La massificació i la manca de pautes clares fa témer que el capital humà que surti de les nostres escoles «reformades», entre cometes, no serà precisament de la millor qualitat. Amb aquests plantejaments, l'empresari que hagi d'incorporar persones que es trobin dins del seu marc geogràfic haurà d'assumir el cost de la formació d'aquests treballadors; pagarà dues vegades per la mateixa funció educativa: la de l'escola, mitjançant els impostos, i la de la formació del seu personal mitjançant el seus costos de personal. Una empresa ubicada en un altre lloc d'Europa no tindrà aquests costos suplementaris.

La Generalitat té competències en universitats i indústries; els fruits que es poden treure del camp R+D es mesuren no en el percentatge sobre el pressupost que es destina a aquest camp, sinó en les xifres absolutes que es destinen a aquestes funcions. Si realment volem fomentar la innovació tecnològica és potser aquí on s'han de sumar més esforços entre la Generalitat, la universitat i les empreses. Per les notícies que surten a la premsa no és, precisament, la concòrdia i la cooperació el que impera entre el món universitari i el Govern de la Generalitat. I tampoc és, precisament, el recolzament mutu i la cooperació el que existeix entre el món empresarial i l'universitari.

Altres zones d'Europa, en què aquestes interrelacions existeixen, seran a la llarga més innovadores i més competitives si no aconseguim que a Catalunya el món empresarial i universitari avanci d'una manera similar.

Acabo, senyor president, i com a resum d'aquesta intervenció voldria tornar a començar tot preguntant: el marc

que avui mostren els mitjans de comunicació en el tema SEAT-Volkswagen ens permet ser optimistes respecte al potencial industrial i econòmic del Principat respecte al segle XXI?

També ens hem de preguntar: no podria ser, si no hi ha una política encertada per part del Govern de la Generalitat, que en el proper segle poguéssim esdevenir una zona de recessió dins l'Europa unida?

Crec també que s'han donat alguns arguments i s'han apuntat algunes possibles solucions perquè, mitjançant una política que augmenti la competitivitat global del Principat, apostant principalment per l'activitat econòmica endògena, permeti que Catalunya tingui un alt grau d'autonomia econòmica en la futura Europa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, em sembla que em veuré obligat a reduir-li el temps de la rèplica, eh?, senyor Piella, perquè..., és que ho duia pràcticament tot escrit; ja hauria de calcular el temps que li dura, eh? (*Remor de veus.*) Jo comprenc que en el fragor de l'exposició i del debat s'excedeixi del temps. Però, és clar, una exposició que porta ja preparada, que s'excedeixi en més d'un seixanta per cent del temps que té assenyalat..., vull dir, no, no pot ser, eh...

El Sr. PIELLA: Però, senyor president, també penso que és lògic que demani igualtat d'oportunitats que les altres persones, diputats o no... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, el senyor conseller té la paraula... (*Remor de veus. El Sr. Riera i Olivé demana per parlar.*) Sí, el senyor...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, per observança del Reglament...

El Sr. PRESIDENT: ...Riera, per què demana la paraula?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Per l'article 65. A la interpellació passada, senyor president –permeti'm només recordar-li-ho amb tota cordialitat–, el senyor conseller ha ultrapassat els deu minuts, duplicant-los...

El Sr. PRESIDENT: Però...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Per tant, li agrairia, en tot cas...

El Sr. PRESIDENT: He tingut aquesta atenció amb el senyor conseller perquè la senyora Rosa Martí, amb infracció del Reglament, en comptes de fer una interpellació li ha fet un reguitzell de preguntes extraordinari, i el senyor conseller ha tingut l'amabilitat d'intentar contestar-li les preguntes. (*Remor de veus.*)

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Senyor...

El Sr. PRESIDENT: Bé, de manera que no, no, no; escolti'm, és que qui dirigeix el debat és la presidència. (*Remor de veus.*) Per tant, si la presidència estima que els senyors diputats abusen de la seva condescendència en la seva ampliació dels terminis que marca el Reglament, doncs, llavors serà més estricte. I això...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Senyor president, si em permet, només recordar-li, si li puc recordar, que el Reglament estableix en l'article 123, d'interpellacions, un temps taxat per a tothom igual: per al conseller, deu minuts; per a l'interpellant, cinc minuts. Li recordo només el Reglament perquè

així ho estableix. Per tant, si hem de ser curosos amb una banda, siguem-ho amb l'altra, i permeti'm que li recordi, en tot cas...

El Sr. PRESIDENT: No, no, tothom igual el mínim...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: ...l'article 123.

El Sr. PRESIDENT: ...el mínim; però el màxim, l'ha de graduar el president, segons l'interès de la qüestió.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: En tot cas, que consti la nostra protesta per aquesta...

El Sr. PRESIDENT: Pel mínim igual per a tothom, eh?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: ...interpretació, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha cap violació de drets, si jo respecto el mínim. (*Remor de veus.*)

El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor president, senyores i senyors diputats, jo miraré de cenyir-me estrictament al temps i, si puc establir alguns minuts, senyor president, els ofereixo generosament al senyor Piella perquè pugui fer la seva rèplica oportunament (*Remor de veus i rialles*).

De fet, aquesta interpellació s'havia d'haver formulat en l'altra sessió parlamentària, i el senyor Piella i jo vam coincidir, precisament, en un acte a Ripoll i ell va ser quan em va anunciar que demanaria –i a mi em sembla que ho vam fer de comú acord– que s'ajornés.

Aquell acte de Ripoll, on érem el senyor Piella i jo, em dona peu a començar la meva intervenció. Era un acte acadèmic important, és a dir, no era un acte acadèmic-protocol·lari, sinó que era un acte acadèmic amb molt de contingut, sobre un procés metallúrgic que es va originar en el Ripollès –o almenys al Pirineu català– i que va tenir una gran transcendència a la metallúrgia europea durant molts segles.

Aquella industrialització em sembla que va ser, i les indústries relacionades amb aquella activitat, com la d'armes, la de fabricació d'armes a Ripoll, va ser la darrera vegada que Ripoll va tenir realment un gruix d'iniciativa endògena, senyor Piella; perquè la industrialització posterior, sobretot relacionada amb el tèxtil, precisament va ser una industrialització exògena i que segurament és una de les causes de les dificultats del Ripollès després, quan aquella industrialització ha decaïgut. Perquè precisament el que va passar és que el Ripollès es va industrialitzar en aquella segona etapa a base d'iniciatives no ripolleses, que van convertir el Ripollès en un lloc de colònies fabrils, i això va provocar una situació comparable, no en magnitud, evidentment, ni en gravetat, però sí comparable, sociològicament i com a causes, a la que es troba actualment a Astúries.

Astúries, que és un país que ha donat grans empresaris, que ha donat grans intel·lectuals, que ha donat grans polítics, i el segle XIX asturià, els començaments del segle XIX asturià o el final del segle XVIII són brillantíssims, és una regió, és un país, diguem-ne –utilitzant l'expressió anglesa, si em permeten–, handicapat, *handicapped* per la colonització; per la colonització, a més a més, d'empreses de l'INI.

És clar, fixin-se, el senyor Piella em diu: «què passarà amb Volkswagen?» Miri, jo quan he arribat avui aquí al

Parlament m'he trobat amb una atenció excepcional de la premsa i m'han preguntat: «què opina, senyor conseller, de la crisi de SEAT i de la notícia que avui apareix al *Financial Times*?». I els he dit: «mirin, aquest és un tema que em preocupa moltíssim, que forma part de les primeres prioritats del Departament i el que estem fent és seguint minut a minut...»

Per cert, que els puc comunicar una notícia, que probablement no la coneixen, que és que el president de SEAT acaba de presentar la dimissió. Jo avui he estat en contacte amb els responsables, tant de SEAT com de Volkswagen, a Wolfsburg, i ho continuaré fent aquests dies, perquè el que nosaltres volem fer és un seguiment estricte de com plantegi la possibilitat de sortida de SEAT-Zona Franca, que a mi em sembla que no és tan pessimista com la que ofereixen avui els titulars dels diaris. En qualsevol cas, seguir-ho molt de prop i aportar tota la cooperació del Govern de la Generalitat, tot allò que estigui en les nostres mans.

Per cert, i ja que parlem d'aquest tema, pensin que els problemes de SEAT es xifren, aquest any 93, en unes pèrdues de 100.000 milions de pessetes, i, només perquè tothom tingui idea de les proporcions, que és una cosa... Vostè m'entendrà perfectament, senyor Piella. Jo tinc la teoria –és una d'aquestes teories peregrines, potser no és veritat– que la gent de poble, com vostè i jo, tenim idea de les proporcions més que la gent de ciutat, segurament és una «tonteria» això que he dit, però em sembla que és així, i, per tant, perquè tothom tingui idea de les proporcions, les pèrdues de SEAT aquest exercici són 100.000 milions de pessetes i el pressupost sencer del meu Departament, incloent el meu sou també, són 17.000 milions de pessetes. Per tant, siguem tots conscients de quina és la magnitud del problema i quina és la magnitud de les possibilitats.

I a més a més he de dir-li una altra cosa, senyor Piella, a mi em fa la impressió que el problema de SEAT, malgrat que afecta fonamentalment a Catalunya –és cert i, per tant, ens en sentim responsables i fem això que li he dit–, home, també és un problema del conjunt de l'Estat, sense cap mena de dubte. Molt bé. Per tant, això pel que fa a SEAT.

Vostè ha fet una intervenció..., a mi m'ha agradat, a més a més, obrint un horitzó amplíssim. Jo no sé si podré comentar tots els aspectes que vostè ha dit, però vostè ha dit... Ha fet unes preguntes en començar. Ha dit: «Com és que algunes zones, algunes comarques han tingut aquesta trajectòria que ha tingut, per exemple, el Ripollès o el Berguedà? I com és que altres» –bàsicament, aquestes que vostès en diuen les «corones de Barcelona», bé, el Vallès Occidental, el Baix Llobregat, el Vallès Oriental en alguns aspectes el Maresme...–, «com és que algunes comarques han aprofitat molt bé el progrés econòmic dels darrers anys?» Doncs miri, perquè, essencialment, els factors de competitivitat s'han desplaçat. És a dir, els podem reconstruir. Els factors de competitivitat, és a dir allò que feia que una empresa s'instal·lés en un lloc fa 150 anys eren unes coses, després van ser unes altres, després van ser unes altres i ara són unes altres.

Els economistes expliquen, i no paren, que en el començament de la industrialització essencialment el que determinava els llocs que tenien avantatges competitius eren les matèries primeres. A continuació, van ser les fonts d'energia —i vostè n'ha esmentat una que està a l'arrel de la industrialització segona del Ripollès, la tèxtil, que és el riu i les turbines—, després va ser, o bé simultàniament amb aquestes altres, la disponibilitat d'una abundant mà d'obra.

Què ho és avui dia? Quines són avui dia les fonts de competitivitat? Hi ha un llibre, no gaire gruixut però molt interessant, d'un alt contingut tot ell, que els recomano a la gent com vostè, preocupada pels temes industrials i econòmics en general, que és escrit per un que fins fa quatre dies era el degà de la Facultat d'Administració d'Empreses de MIT, que és un senyor que es diu Lester Thurow i el llibre es diu *Head to head*, i ell analitza aquestes coses i diu: «Mirin, la competitivitat, en aquests moments i de cara al segle XXI, és la preparació de la gent.» És la preparació de la gent, és la seva capacitat d'iniciativa, és la seva capacitat de crear coses. I això és altament esperançador, perquè això situa... Això és esperançador i al mateix temps és un desafiament duríssim; és altament esperançador perquè posa els elements de competitivitat no fora de les persones sinó a les persones; és a dir, imagini's quan la competitivitat venia de les matèries primeres. Tu podies dir: «Jo he sigut desgraciat perquè he nascut en un país que no té matèries primeres.» És a dir, posa novament els motius de competitivitat en les persones —això també havia passat en altres èpoques històriques més antigues. Però, sobretot, és un desafiament duríssim, perquè passa com amb el jugador d'escacs. El jugador d'escacs és l'«esportista» —entre cometes, jo sempre he tingut els meus dubtes sobre això— que menys accepta la derrota, perquè la derrota no es deu a una menor força muscular o que s'hagi torçat un turmell, sinó que la derrota simplement es deu al fet que l'altre és més intel·ligent, i això és molt dur i molt difícil d'admetre. Però, vaja, de tota manera, acceptant el desafiament, que és un desafiament de formació, d'educació, de capacitat de la gent —i això és un gran desafiament—, acceptant aquest desafiament, també és una gran oportunitat.

Deixin-me no ser tan pessimista. Mirin, realment —i ara parlaré d'una cosa que no correspon a les competències del meu Departament—, el que s'ha estat fent en aquests darrers anys a Catalunya —molta gent, eh?, molta gent, no només el Govern de la Generalitat— en el terreny de la formació és extraordinari. Les universitats catalanes, algunes d'elles, estan, vistes des de fora, conceptualitzades com a universitats absolutament de primera fila.

Hi ha una empresa en el món de la informàtica, que és un dels mons que ha tingut més problemes darrerament, que fins i tot IBM, que era el gran gegant que semblava indestructible, doncs, està venent en aquests moments la tercera part, una tercera part de tots els seus actius en el món i en acabar aquest any haurà despatxat, des que va començar la reestructuració, 100.000 persones, hi ha una empresa en aquest sector, que és Hewlett-Packard, que té aquí una planta de

producció, que ha decidit no solament ampliar-la, doblar-la, sinó al mateix temps traslladar-hi, donar-li tota la responsabilitat d'una línia de productes per a la fabricació i comercialització a tot el món, sinó també en la recerca i desenvolupament. I quan jo mateix els vaig demanar les raons d'aquesta decisió em van dir: «Home, aquesta, aquesta i aquesta», però molt substancialment una que li diré ara jo: l'altíssima qualitat dels graduats de la Universitat Politècnica de Catalunya en el terreny electrònic.

Bé, queden moltes coses. Ja els les explicaré més tard. Ara paro. Però només deixi'm dir que les universitats catalanes han facturat en els darrers tres anys, totes juntes, en el darrer trienni, a les empreses catalanes, gràcies als centres de transferència de tecnologia que es van muntar, han facturat 27.000 milions de pessetes. Això és un fet històric; això és, de fet, d'una importància històrica: mai s'havia produït en aquest volum, i si les empreses paguen aquestes factures, que ho fan, vol dir que els serveis que les universitats donen són molt valuosos, suficientment valuosos perquè per a l'economia catalana representin 27.000 milions de pessetes.

I finalment —i acabo, senyor president—, el mapa aquest que vostè diu també l'he mirat jo, aquesta fotografia de satèl·lit, i aquesta fotografia demostra només una cosa: que vulguem o no vulguem, el pinyol, el nucli, allò que en anglès en diuen el *kernel* d'Europa, és allò que Carlemany en va dir la Lotaríngia; és aquella cosa que té una forma així com de croissant, si vostè vol, i que va des del sud d'Anglaterra, de fet des d'Amsterdam, Rotterdam, fins als Alps, passant pel nord de França, l'est de França, l'oest d'Alemanya, etcètera.

Però hi ha una cosa que vostè s'ha descuidat: fixi's bé en la fotografia i vostè veurà també una i grega invertida, que és l'eix del Roine, que es bifurca quan arriba..., essencialment, l'autopista es bifurca a Valence, i que llavors surt una branca potent cap al nord d'Itàlia, però surt una altra branca, també potent i no gens negligible, cap a la costa mediterrània nostra, que baixa fins a Alacant i en la qual Catalunya està molt ben situada. I aquest eix, que està perfectament descrit i perfectament analitzat, les seves potencialitats i les seves característiques pel professor Fuentes Quintana, és l'eix que nosaltres intentem potenciar. I les coses que fem i volem fer i farem, malgrat les dificultats pressupostàries, els les explicaré, senyor Piella, a la rèplica.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot fer la rèplica.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, bé, comprenc perfectament el neguit de la presidència de mirar d'acotar els temps, però jo crec que també valdria la pena que fóssim conscients que el tema que s'ha plantejat aquí, en principi, també és un tema que afecta més de 20.000 treballadors. Després, també crec que és normal que el Parlament de Catalunya, a una cosa d'aquesta entitat, intenti donar-li més importància que a una altra. I és purament una observació que voldria fer, i miraré en aquest cas de no passar-me del temps que em doni la presidència.

Senyor conseller, en definitiva, penso que aquest esperit de concòrdia i aquest esperit de col·laboració, crec que s'ha vist tant en la seva intervenció com en la meua. Però, en el fons, jo, el que voldria dir i el que intentava exposar i transmetre en aquesta cambra és una tema que ens ha de preocupar a tots plegats, que és el futur de Catalunya i, en definitiva, suposo que tots volem el mateix, que, en definitiva, si actualment Catalunya havia estat la nació o la regió d'Espanya amb uns índexs de prosperitat bastant considerables, per no dir molt considerables, continua sent el mateix si fa referència a l'Europa unida del segle XXI.

Això vol dir, concretament, que ens obliga a fer una certa prospectiva. És a dir, no en farem res, de mirar el passat, crec que hem de mirar el futur i crec que aquest futur el bastirem més si intentem que el màxim d'iniciatives endògenes surtin de Catalunya. Si llegim la premsa d'avui veurem que, en el cas de SEAT-Volkswagen, tot el que s'està dient és un conjunt de missatges que ens arriben de mil quilòmetres de distància, que, en definitiva, doncs, poden condicionar, per no dir, doncs, d'una manera molt significativa, la indústria, concretament, de Catalunya.

En definitiva, coses com que Volkswagen no vol de la seva filial espanyola una planificació encaminada a augmentar el volum de producció, o, concretament, que tots els afectats, inclosos els representants dels treballadors, han de veure la gravetat de la situació, això no ens ho diuen des de la plaça Sant Jaume; això ens ho estan dient, concretament, des d'Alemanya. I això, en definitiva, crec que ens ha, com a mínim, de preocupar, i això, com a mínim, crec que ens ha d'esperonar per fer aquesta planificació vers el futur.

En definitiva, crec que, si s'ha d'apostar a una cosa, que és complicat —no dic que sigui senzill—, crec que les inversions que vénen de fora de vegades costen molt menys de venir que no pas de marxar. En definitiva, jo crec que apostar per fomentar la nostra activitat endògena, la que surt d'empresaris, d'emprenedors de Catalunya, crec que és una bona aposta de futur i, en definitiva, això el que intentava, concretament, transmetre en aquesta cambra. I, per posar alguns exemples històrics, tots sabem, concretament, que Irlanda i Singapur van intentar apostar només per aquest desenvolupament de tipus exogen i sembla que en aquest moment es troben alguns inconvenients importants. En canvi, per exemple, apostar concretament per aquest desenvolupament de tipus endogen ho han fet concretament nacions com el Japó i Corea, que crec que, en definitiva, n'han tret molt bons fruits.

Gràcies, senyor president. Com veurà, acabo abans que vostè em cridi a l'ordre. *Merci*.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor Piella, jo li agraeixo molt el to de la seva intervenció, però malgrat tot —i miraré de mantenir-me en el mateix to—, però malgrat tot, en el tema de Volkswagen..., home, sí que m'agradaria simplement subratllar que si Volkswagen, és a dir, si les actuals plantes de SEAT no les hagués comprat

Volkswagen, serien de l'INI, i segurament ja estarien tancades, o bé estarien en el mateix procés que Ensidesa o bé que Hunosa, entén? O sigui que, això dels quilòmetres de distància, de vegades és millor mil quilòmetres que sis-cents. *(Pausa.)* No, res més. No en parlem més, de Volkswagen; tindrem ocasió de parlar-ne i, possiblement, haurem de fer alguna sessió a la Comissió d'Indústria. Ja ho farem, eh?

I vostè diu: «Home, apostem per les iniciatives endògenes.» Ja hi estic d'acord, però això és com tantes coses, no?, com una bona recepta culinària, que ha de tenir de tot. Una bona recepta de cuina ha de tenir una mica de tot. I a més a més li diré una altra cosa: Una bona indústria endògena té la propietat, té la virtut que atrau inversió estrangera, i una mesura de la qualitat de la indústria endògena és precisament l'atractiu que aquella zona té per a la inversió estrangera. I això malgrat que les xifres absolutes indiquen en el darrer any un descens brutal de la inversió estrangera. En canvi, les posicions relatives de Catalunya es mantenen d'una manera espectacular al voltant del 35% de la inversió estrangera de tot l'Estat espanyol. I això, donades les característiques nostres —escolti: terrenys cars, moltes altres condicions que ja m'hi referiré després, no pas favorables, comparades amb altres llocs...—, en canvi, ens posen en una situació —de cara a aquesta atracció d'inversió estrangera, que complementa, en la creació de treball i de riquesa, l'endògena—, ens posen en una situació molt favorable comparada amb altres zones que han sigut més espectaculars, potser, com per exemple Irlanda, que vostè l'ha esmentat. Sap què passa a Irlanda en aquests moments? Que les inversions que es van fer en aquella fase brillant estan tancant d'una manera molt espectacular. Jo li he explicat abans que Hewlett Packard, degut al «caldo» de cultiu —el «brou» de cultiu, en dirà el meu portaveu— que s'ha trobat en aquest país, no solament no tanca sinó que amplia, i, en canvi, Digital està en aquests moments tancant una fàbrica que es va anunciar amb bombo i platerets a Irlanda la seva construcció, fa cosa de quatre anys, de 3.500 treballadors. I sembla ser que la de Sophie-Amntipolis, que és de característiques similars en tot l'entorn a la d'Irlanda, doncs, també.

I, en canvi, nosaltres, malgrat que tenim alguna sotragada —i vostè n'ha dit alguna—, malgrat tot, resistim millor. Sap per què? Fonamentalment, perquè el teixit endogen..., és clar, nosaltres tenim aproximadament el 65% de la indústria espanyola de parts i components de l'automòbil, que, a més a més, no només serveixen les fàbriques de l'Estat, de tot l'Estat, les d'aquí i les de fora d'aquí, sinó també fàbriques d'automòbils d'altres països, i fàbriques de components i parts que han establert els seus centres d'enginyeria estrictament dedicats a la venda al costat dels centres de decisió dels compradors, dels grans fabricants. Jo en recordo una a París i una altra, concretament, a Fontainebleau d'un fabricant català que té allà un centre de disseny per adaptar els seus productes a les necessitats dels compradors de les fàbriques franceses, que encara que tinguin, alguns d'ells, fàbriques aquí, a Valladolid, a Vigo, etcètera, compren des de

París, i el fabricant català té la seva botiga tècnica a Fontainebleau –naturalment, ajudat pel Copca.

Llavors, quines coses fem? Quines són les dificultats de competitivitat de les empreses del nostre país? Doncs miri, moltes de genèriques i altres d'específiques. Genèriques: cost del finançament, cost i qualitat de l'energia, costos laborals –que no vol dir el mateix que retribució del treballador–, flexibilitat de la força de treball...

Quines altres coses més? Infraestructures tècniques. En tenim un cert dèficit, i el Govern que represento i que tinc l'honor de ser el conseller d'Indústria ha fet un notabilíssim esforç en aquest sentit, i vostè ho sap, senyor Piella.

Foment de les exportacions; miri, jo no fa gaire vaig fer un viatge, precisament per atreure inversions, a Extrem Orient, i en un ascensor de Taipei vaig sentir la següent conversa: hi havia dues senyores italianes que baixaven en el mateix ascensor, i una li deia a l'altra: «Que has anat a comprar?», i l'altra li contestava: «Sí, però no té cap interès el mercat d'aquí, perquè tot és nostre.» Ja ens agradaria a nosaltres poder dir això. S'ha de fer un grandíssim esforç de penetració de mercats exteriors.

Programes diversos, en temes extraordinàriament crucials, com són el foment del disseny. A través del BCD s'està fent una acció enormement positiva, senyor Piella; la farem més.

Foment de la qualitat. Miri, l'altre dia jo era a la conferència sectorial que va tenir lloc al Ministeri d'Indústria, i una directora general, en comentar el tema del foment de la qualitat, posava –ella, i li ho agraeixo molt– com a exemple dels programes eficaços de foment de la qualitat el del Govern de la Generalitat de Catalunya. En aquests moments hi ha quatre-centes empreses catalanes apuntades en aquest programa, i el nostre objectiu és que l'any que ve o l'altre arribem a doblar aquesta quantitat: vuit-centes. Programa dur, eh? És un programa que no són paraules, és un programa que acaba amb l'aplicació de les normes ISO-9000, és a dir, seria –si em perdona la broma– un programa de qualitat *hard-core*.

Programa de foment de la productivitat, que l'estem engegant ara, com a conseqüència dels programes de foment de la qualitat.

Bé. Cooperació constant amb les institucions acadèmiques per tal de dissenyar programes que vagin en línia de les necessitats de les empreses. Si vol, senyor Piella, doncs, un altre dia, en ocasió d'una altra interpellació..., perquè, com que els problemes de la indústria continuaran encara durant uns quants mesos, tindrem oportunitat d'anar-ne parlant, i jo em comprometo que, en alguna oportunitat propera, el que faré serà una exposició molt més a fons de quins són els nostres plans d'actuació específics, i, si més no, em donarà oportunitat de fer-ho a través del diputat que li toqui defensar els pressupostos del Departament d'Indústria, quan debatem els pressupostos.

En qualsevol cas, serveixi d'excusa, senyor president, que a mi, el senyor Piella, realment, avui m'ha sorprès, perquè jo em pensava que ell em parlaria del Ripollès i, en can-

vi, ell ha tingut l'amabilitat i la intel·ligència de fer un enfocament amplíssim de la problemàtica industrial del nostre país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'industrialització de les zones en recessió

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política d'industrialització de les zones en recessió, presentada pel diputat senyor Puigcercós, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. PUIGCERCÓS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller d'Indústria, senyor conseller de Treball en aquest cas, no serem tan hàbils com el senyor Pere Jordi Piella, perquè en aquest cas sí que parlarem del Ripollès i d'alguna comarca més.

El mes d'abril, en compareixença en Comissió d'Indústria, el conseller d'Indústria ens va fer els plans en el procés de reindustrialització i en el procés de potenciació i de suport a la indústria del nostre país. En una de les parts se'ns va parlar de reequilibrament territorial, que és un dels punts que tant en el debat monogràfic, com en compareixences, com en interpellacions i en preguntes, s'ha fet en aquesta cambra. Reequilibrament territorial: concepte integral que implica des de la xarxa de comunicacions, components energètics i, evidentment, el suport als sectors econòmics productius i en aquest cas també al secundari, al de la indústria.

Parlàvem de comarques que entraven en aquest Pla i ens en va parlar ell en la compareixença a la Comissió. Comarques com l'Alt Urgell, l'Alta Ribagorça, el Baix Ebre, el Berguedà, la Conca de Barberà, les Garrigues, la Garrotxa, el Montsià, el Ripollès, entre d'altres, fins a arribar gairebé a vint-i-tres comarques. Hi entraven també, a nivell parcial, comarques com el cas del Bages, per suplir i intentar compensar, segons paraules del mateix conseller, el problema de la mineria, intentar recompensar-lo amb reindustrialització.

Era un procés que es calculava que podia arribar, en el quadrienni, a gairebé 1.800 milions l'any 93, fins a 2.500 milions l'any 96. Era un pla, en definitiva, d'aplicació cada any, de creixement de la inversió, i que intentava, en definitiva, reactivar o reinserir el sector productiu en comarques amb problemes, que no tenien ben bé una estructura secundària –n'hi ha casos– però sí que hi havien comarques d'aquestes –i aquí una mica va enfocada la interpellació– que, malgrat ser de les que podríem anomenar «de perifèria» o «del nord» –aquella L invertida que ell citava el dia de la Comissió–, sí que en el cas de l'Alt Urgell –el cas de Taurus, a Oliana, era un cas evident–, els casos del Ripollès i també, darrerament –i avui ho veurem–, el cas de la Garrotxa... És, doncs, un pla que ens anomenava ell, un intent de donar suport a aquestes comarques.

En el balanç anterior també ens citava que, del quadrenni 89-92 hi ha hagut 4.366 milions de pessetes de subvencions a les comarques, en aquest suport, i una inversió total de 36.790 milions, que sobrepassaven, evidentment, l'àmbit del Departament d'Indústria, i afectava el que en dèiem aquest esperit integral.

Per tant, avui, penso que, després de passar l'estiu —que normalment l'estiu, en xifres d'atur, tant a l'Inem com al mateix Departament de Treball, els estius eren els mesos que hi havia una reducció de l'atur, hi havia un augment de l'ocupació, sobretot per l'exercici del sector serveis—, vist el resultat dels mesos de juny, juliol i agost, podem observar que la recessió ha afectat ja comarques de llarga tradició industrial; dèiem el cas del Ripollès, de tradició, com el cas també de la Garrotxa —i en aquest cas sí que podríem parlar aquí, també, se n'ha parlat abans, de tradició endògena, com és el cas de la Garrotxa, petita i mitjana empresa endògena—, però també ha afectat, en el cas de les comarques gironines, comarques com l'Alt Empordà, que malgrat tenir aspectes importants industrials ha provat el cop, l'impacte que ha set l'Acta Única europea i el desmantellament de les fronteres, evidentment, a partir dels aranzels, que ha significat per a l'Alt Empordà, tant en atur i reinserció d'un sector laboral de difícil reinserció.

Municipis, doncs, com la Jonquera, Vilamalla, Portbou i, en definitiva, tota la comarca s'ha vist afectada, ho repeteixo, per una mà d'obra de difícil recol·locació, que s'ha fet esforços, des de l'Administració, per entrar en aquest àmbit. El Ripollès i l'Alt Empordà, salvant diferències una de l'altra —i en aquest cas també la Garrotxa entremig de les dues—, són dos models de comarques en recessió, de les comarques de Girona, que necessiten i veuen a venir tractaments distints per part del Govern.

Quan estem ja, doncs, a finals del tercer trimestre del 93, la situació de la indústria en més de dues comarques continua complicant-se. A l'Alt Empordà, empreses com Rieju —en aquest cas, del sector de les motocicletes—..., ha tingut una suspensió i ha afectat 59 treballadors; Zodiac també, amb 45; indústries també de la construcció com Rajols Regencós; indústries del metall com Fidasa, o Motor Agrícola, també, en aquest cas, que afectaven menys treballadors. També és el cas del Ripollès, però aquest cop sembla que, si més no, s'ha anat aturant la tendència; o sigui, sobretot segueix afectant el tèxtil, però hi ha hagut novetats positives, en aquest cas, a la comarca del Ripollès. Però sí que és el cas, potser, que el Ripollès ja ha passat a una segona fase, potser més terminal —malgrat que siguem optimistes en el cas del Ripollès, siguem optimistes—, però sí que potser ha passat la crisi a la comarca de la Garrotxa: Construccions Mecàniques Domènec, siderúrgia; gèneres de punt; Manufactures Serrat, en el cas del tèxtil, o el cas, ja conegut, i l'hem seguit sobradament, de les papereres, com Torras Pàpel, entre d'altres; afecten un grup important, també, de treballadors.

Repeteixo, doncs, que són tractaments diferents, que són aquestes comarques que no són de les que avui parlàvem

aquí, de corones, no responen a les primeres corones, sinó que són més aviat perifèriques, i que tenen problemes, ho repeteixo, a l'hora d'arrencar, reindustrialitzar o industrialitzar, de fet, com és el cas, potser, de l'Alt Empordà. La inversió industrial en aquestes comarques ha retrocedit, en el cas de l'Alt Empordà: del 91, 703 milions, al 1993, 698; menys 13 milions. En definitiva, tampoc és una xifra important, però sí que n'hi ha hagut. Hi ha hagut un avenç, com deia, en el cas del Ripollès. És veritat: al Ripollès, la inversió industrial ha augmentat. Hem guanyat 79 milions: 214,6 milions el 1991 i 293 el 1993. Aquest és un augment, ho repeteixo, que ens pot permetre un relatiu optimisme.

I, en definitiva, en el total, en el total de les comarques gironines, el retrocés, en aquest cas, de la inversió industrial ha set de 55 milions.

El cas, ho repeteixo —i ho deia abans—, el cas potser més difícil és el de la recol·locació dels treballadors de duanes; en dades recents, que la creació dels polígons incentius per a la ubicació de noves empreses porta un ritme lent. Del total de treballadors, un 20% treballa —en sectors sobretot de serveis— i el 80% dels treballadors de duanes continua en l'atur. D'aquest 20%, només la meitat, ho repeteixo, està implicat en el que podríem dir-ne el sector secundari o, en aquest cas també, evidentment, sector industrial: en la instal·lació de noves empreses.

Conscients de la dificultat —en aquest cas, el Grup d'Esquerra en som conscients— conjuntural, en definitiva, per la problemàtica i els problemes que comporta la implantació de noves indústries —els sabem i els recordem i estan assumits i reconeguts per les tres parts, en aquest cas, tant patronal, com sindicats, com Administració—, però és curiós observar, tant a la revista de la patronal gironina, la FOEG, en aquest cas, que els conceptes que en aquests moments ja preocupen més la patronal gironina serien, bàsicament, la pressió fiscal, cost del diner, morositat, inflexibilitat laboral, cost d'energia..., però també el que evidentment està afectant és la debilitat de la demanda i els costos financers. En aquest cas, la Cambra de Comerç ha fet un estudi, i el que demostrava és que afectava en diferents ritmes les diferents comarques —això, evidentment, suposo que és previsible per part del Departament, que hi haurà diferents metodologies i diferents aplicacions a cada comarca en cas.

També hi ha, evidentment, problemàtiques estructurals, dificultats —ja s'ha dit abans, també, en la interpellació anterior—, dificultats i poca capacitat d'exportació —no exportem el suficient; s'ha dit abans—, el ritme endèmic de creixement i de millora de la recerca i el desenvolupament, i després el que potser és el tema que és més vital en aquests pròxims dos anys —també s'ha dit abans—, que és el tema de la formació.

Malgrat tot, pensem i creiem que segueix sense haver-hi una definició clara dels sectors estratègics a l'hora d'enfortir, i sobretot aquesta..., el que voldríem saber és si, d'aquests sectors estratègics, hi ha una definició territorial d'aquests sectors. La reindustrialització avui és difícil.

Ultra això, hi ha una sensació generalitzada, també, moltes vegades, que hi ha tres administracions treballant en línies no a vegades oposades, però sí amb certa dispersió. Potser, sobretot, aquesta dispersió es nota quan molts ajuntaments, evidentment amb bona fe, opten per crear oficines de dinamització, oficines de reindustrialització, però que moltes vegades denoten que van al seu ritme, diferent del que podria anar l'Administració, en aquest cas, que ens afecta, que és el Departament d'Indústria i el Govern de la Generalitat. És una actitud sempre comprensible, però a voltes descoordinada, d'ajuntaments, i poden entrar en aquest parany els mateixos consells comarcals i altres entitats i institucions, de crear oficines d'incentivació industrial, com dèiem suara, o ofertes de sòl industrial, polígons, etcètera, entre altres empreses. El cas, potser, més representatiu són els polígons industrials: a cada poble o municipi hi ha hagut una tradició —ho repeteixo, fins a cert punt sana, però que en aquests moments hi ha una desorganització de l'oferta de sòl industrial—: cada municipi ha anat tendint a fer el seu polígon industrial.

I en aquests moments, per exemple, l'exemple que jo conec, perquè l'he estat visitant fa poc, és potser el cas del polígon industrial de Cassà de la Selva: en aquest cas del Gironès, no té ni enllumenat, gairebé sense condicions, no està ni asfaltat, quan plou hi han hagut d'anar màquines a treure els camions que estan treballant a dins, i és una problemàtica important quan, al costat, té un polígon ben dotat, com és el de Riudellots. En canvi, pel contrari, ens trobem que, per exemple, al municipi de Ripoll, avui en dia, el sòl industrial és bastant car, comparat amb el sòl industrial que es pot donar al Vallès, al Vallès Oriental i al Vallès Occidental, i és una de les problemàtiques que ens afecten i que pensem que donen aquesta dispersió i aquesta irracionalitat que en aquests moments es dona en el sòl industrial.

Hi ha hagut experiències positives de coordinació de les diferents administracions. I aquí he parlat fent cap de l'àmbit local o comarcal vers el que és el Govern de la Generalitat. Aquí també m'agradaria que el conseller, si pogués ser, donés expectatives del seguiment i de la coordinació que hi ha en els problemes d'àmbit estatal de reindustrialització i quina perspectiva hi ha per a aquestes zones, diguéssim, de muntanya o aquestes zones en recessió més clara. I també hem de dir que hi ha experiències positives: la comarca del Ripollès ha tingut, està tenint en aquests moments l'inici d'una experiència, esperem que positiva, com és el cas de Ripollès Desenvolupament, Societat Limitada, on hi ha hagut l'acord, en definitiva, de totes les parts en qüestió, totes les administracions i agents socials. Malgrat tot, pensem que és necessari definitivament racionalitzar l'oferta de sòl industrial, i suposem que evidentment va acompanyada de la racionalització i de l'ordenació territorial del nostre país, i també, evidentment, implica la reordenació definitiva —i aquesta ja va per llarg, ja ho sabem— de l'ordenació administrativa també del nostre país.

Però és necessari, és necessari perquè —ho repeteixo— hi ha una oferta en aquests moments que tendeix a la dispersió

de sòl industrial. N'hi ha que no és de qualitat, que no té subministrament, i, en canvi, hi ha comarques necessitades, com és el cas del Ripollès, que té dificultats —ho repeteixo—: el municipi de Ripoll en aquest cas té dificultats a l'hora d'oferir sòl industrial en condicions i competitiu amb d'altres zones.

I dir també que és, si més no, curiós que quan es fa un creuament de dades d'atur o dades de situació, de vegades, hi ha dispersions, és a dir, les dades que es dona de les dades de la Seguretat Social no es corresponen any per any amb les dades que dona el Departament o que dona el mateix Inem o la mateixa..., ja no fonts oficials, però sí oficines com les cambres de comerç. Em fa l'efecte que també seria necessari començar a plantejar la necessitat de coordinar aquests àmbits i de donar xifres unificades perquè, si no, difícilment podrem fer una diagnosi.

Dir, doncs, per anar acabant, que és necessari i volem saber quina solució hi ha, en base al que es va dir en aquella compareixença a la Comissió d'Indústria, a la necessitat de reindustrialitzar o industrialitzar zones amb dificultats, zones difícils; ja som conscients que les eines i coses moltes vegades se'ns escapen, de nosaltres, però volem veure quins són els criteris que té el Govern en aquest àmbit.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor president, senyor diputat Puigcercós, senyores i senyors diputats, no sé per on començar, la veritat, perquè vostè m'ha plantejat problemes enormement heterogenis; heterogenis i a més a més de nivells molt diferents; és a dir, al costat de parlar-me de la Jonquera m'ha parlat dels sectors estratègics, així de passada. Intentarem, intentaré, diguem-ne, cartesianitzar una mica això, eh? (*remor de veus*) —«cartesianitzar», i que consti que m'ha sortit sense fer embuts.

La Jonquera; a la Jonquera hem fet una acció específica, intensíssima, és a dir, en aquests moments, el municipi de Catalunya que té més avantatges, que el terreny és més barat i que té més possibilitats que, vaja, d'atraure, des d'aquest punt de vista dels avantatges físics, una inversió industrial, és el municipi de la Jonquera. Si algú de vostès, senyores i senyors diputats està pensant fer alguna cosa, facin-la a la Jonquera. Però, home, senyor Puigcercós, parlant seriosament: no em tregui el cas del municipi de la Jonquera com un exemple d'una espècie de catàstrofe meteorològica, o és que —o bé una cosa que en tingui la culpa l'Administració— ningú sabia que això de les duanes s'acabava l'any 93? Rumiïn aquesta pregunta. A veure si ningú sabia que les duanes s'acabaven l'any 93. I dit això, farem, estem fent tot el que està en les mans de totes les administracions relacionades amb el tema de la Jonquera, oi? Però potser que algú hagués rumiat què passava amb la Jonquera l'any 93, començant pels mateixos empresaris que es dedicaven a allò, perquè no va ser de forma imprevista, oi? A mi em sembla que ens hem d'acostumar a dir les veritats: és sa, senyor Puigcercós.

Vostè em diu una cosa que a mi m'omple superficialment de satisfacció, però que no m'agrada gens; vostè em diu: «escolti, el Ripollès ja està encarrilat i això del Ripollès ja va bé...»; home!, doncs miri, sí, en el Ripollès hi ha hagut algunes coses que han funcionat millor, però és que a mi em sembla que la superfície d'anàlisi, la superfície d'anàlisi estadística que vostè agafa és massa petita, perquè almenys hauríem de considerar tot aquell conjunt de comarques que estan, diguem-ne, en el Pla de reindustrialització. Jo li agraeixo molt que vostè em digui que el Ripollès va millor, però és que ens enganyaríem. Ens enganyaríem perquè el que passa és simplement un fenomen estadístic elementalíssim: que si els elements d'anàlisi que agafa són massa petits, qualsevol cosa bona que passa en un, si no l'interpretes correctament, et sembla que allò ja va, i resulta que no ens en podem refiar ni gota, tampoc; i viceversa, et pot semblar que un va molt malament, doncs, simplement per aquest fenomen estadístic, que la peça d'anàlisi que agafem és massa petita. Miri, si la peça d'anàlisi que agafem és el pam quadrat, aquest pam quadrat d'aquí està absolutament desindustrialitzat, entén? Això és el que vull dir! Per tant, jo no em quedo gens tranquil i la veritat és que en el Ripollès, al Berguedà, a la Garrotxa hi ha moltes coses a fer.

I vostè ha parlat de coses diverses. I ha parlat de coses que jo hi estic absolutament d'acord, nomes faltaria!, com són aquelles coses que jo havia esmentat en acabar la meva intervenció d'abans, no?: els costos financers, els costos de l'energia, la qualitat del subministrament energètic, els costos —hi insisteixo— laborals, el tema de la flexibilitat, etcètera; hi estic d'acord. I també el tema de les infraestructures. Mirin, jo, no ho sé, vostè ha esmentat una cosa nova, que és el que finalment s'ha pogut acordar entre tots, aquesta societat limitada que es diu Ripollès Desenvolupament, però això no és un fet aïllat, és a dir, tenim, per exemple, el Consorci de Formació i d'Iniciatives de Cercs, al Berguedà; tenim la Unió Intersectorial Empresarial al Ripollès, a Ripoll i al Ripollès i aquesta nova iniciativa també ajudada pel Departament i d'una manera significativa; tenim en el seu territori, també, l'Institut Català del Suro, iniciativa enormement positiva, perquè a més a més és una d'aquelles iniciatives que no es fa estrictament a la defensiva com algunes d'aquestes que a vegades s'han de fer, no hi ha més remei, aquesta és una iniciativa a l'ofensiva i per exemple aquí hi ha alguna diputada que em podrà desmentir si m'equivoco, perquè hi deu entendre, d'això, però els fabricants catalans de suro s'han pogut defensar millor que els seus competidors davant de la baixa en el mercat del vi, perquè hi ha hagut també un desplaçament cap a l'augment de qualitat, i com que resulta que els fabricants catalans de suro, a través de les *seves* actuacions i les nostres —perquè hem de ser humils, eh?— les *seves* actuacions i també les nostres, impulsant-los i ajudant-los, han aconseguit defensar-se millor i no perdre posicions, sinó guanyar-les, perquè han pogut competir en qualitat, quan els altres competien en preu.

El Centre de Promoció i Formació de Noves Tecnologies a Tarragona, l'Escola Superior d'Adoberia d'Igualada, en el

marc de què? En el marc d'un treball sectorial dirigit al tema de l'adoberia d'Igualada —estic mirant a veure si..., però no— i que concretament està donant uns resultats excel·lents, com el que s'està fent amb una tècnica molt similar en el tema del moble de la Sénia i que algun diputat d'aquest cantó de la sala ho coneix perfectament. Bé, doncs totes aquestes accions, que són accions que no es poden definir amb termes «rimbombants» —no sé si és una paraula catalana, però, si no, hi posen cometes— de plans de sectors estratègics, però que sí que es poden definir i fer i executar amb un coneixement aprofundit de les característiques dels sectors industrials al nostre país i del nostre teixit industrial.

Senyor Puigcercós, jo insisteixo en la mateixa línia. Miri, si vol que li doni dades, resultats econòmics d'això que hem estat discutint, li diré que per no cometre aquell mateix error estadístic d'agafar un element massa petit, li diré que en el conjunt de l'acció del Departament en aquestes comarques que estan incloses en els decrets que ens permeten fer els incentius a la difusió industrial, en els darrers..., els anys que van des que humilment el qui els parla es va fer càrrec del Departament d'Indústria fins al final de l'any 92, les subvencions han sigut, tal com vostè ha dit, 4.378 milions de pessetes i han generat inversions per valor de 34.882 milions, exactament. Però és que a més a més, si a això hi afegim totes les altres accions impulsades des del Govern de la Generalitat, i de fet, essencialment, des del Departament d'Indústria i Energia —bé, ara no ho trobaré; ja li ho diré en la rèplica, senyor Puigcercós—, les xifres són molt més importants... —exactament; les tinc aquí. Fixi's: si en aquesta acció subvencionadora que, malgrat ser important per a aquests casos, és de vegades la menys significativa..., perquè ja pot subvencionar, que si l'empresa aquella necessita per exemple gas i el gas no hi és, per més subvencions que li donis no hi anirà. Bé, doncs, entre les subvencions, l'extensió de la xarxa de gas, l'electrificació rural, les accions de qualitat, les accions de comercialització i les accions que també hem de tenir en compte de l'Institut Català de Finances, que perquè vostès en tinguin una idea el 45% de les *seves* operacions es fan precisament en aquest territori, que no representa ni molt menys el 45% de l'activitat industrial catalana, però té aquesta desviació positiva en aquest sentit, si sumem tot això, en el període que acabarà, si tot va tal com està previst, l'any 96, a partir d'ara, del 93, la suma d'inversió en aquestes comarques serà de 171.000 milions de pessetes. Naturalment, molts d'aquests diners no són del pressupost nostre, per exemple la xarxa de gas —la xarxa de gas és una inversió d'una empresa que es diu Gas Natural, naturalment impulsada, dirigida, orientada quant a les prioritats pel Departament d'Indústria—, o bé altres que hi ha per aquí i que no tinc temps de detallar-li, la inversió canalitzada cap a aquestes comarques previsiblement en els propers quatre anys, incloent el 93, és de 171.000 milions de pessetes.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Puigcercós pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. PUIGCERCÓS: Bé, jo, o potser no m'he explicat bé o potser no se m'ha entès bé. Jo a vegades, de fet, també entenien una cosa i l'altra, una mica de tot; és a dir, el conseller ha promès un esforç de cartesianització, em sembla molt correcte, però a veure, jo el que estava demanant exactament i el que penso que seria interessant, és a dir, en base –ho repeteixo– a aquella compareixença que es va fer el mes d'abril en comissió, quan es va parlar d'aquestes comarques en recessió, comarques en dificultats, i en aquests moments ja cada cop haurem d'especificar menys, perquè em sembla que les dificultats ja són més aviat globals, ja no podem cada cop..., cada cop serà més difícil territorialitzar, però el que estàvem demanant exactament és si hi havia mesures concretes, polítiques diverses, polítiques concretes, en cada cas, de cada comarca o grups de comarques en aquest cas, primer; en segon lloc, demanar coordinació que s'està portant a terme i quin és el moment, amb les propostes del Ministeri d'Indústria espanyol, quina és la situació en aquest moment; també voldríem saber quina és la situació, en aquests moments, dels programes europeus i la possibilitat de vehicular, en aquest cas, programes europeus cap aquí. I després, és clar, hi ha una cosa que em fa l'efecte que és clara, és evident, és a dir, la situació en aquests moments en aquestes comarques és difícil, hi ha hagut retrocessos, però és clar, si parlem de micro, si hem de parlar de micro-mesures, que potser els mesos de juny, juliol i agost no són suficients per comparar, ja ho sabem, jo he dit d'entrada al principi que els mesos de juny, juliol i agost era, normalment, això sí que per estadística, ja no micro, sinó dels últims anys, quan l'atur baixava, quan augmentava l'ocupació, ho he especificat, perquè era el sector de serveis, era sobretot el sector d'hostaleria i turisme que augmentava, ocupació temporal, moltes vegades en situacions, jo diria, de dificultat, en situacions de treball precari, però malgrat tot l'atur disminuïa, i aquest any, hem dit, per contra, es donava aquesta situació que en aquestes comarques que hem citat, l'atur en aquests mesos augmentava. Però hi ha un altre fet, i m'ha d'alegrar molt i, avui, suposo que tant jo com d'altres diputats de la comarca i de la zona del Ripollès marxarem contents perquè és la primera vegada que veiem una dosi de realisme aproximat en el cas del Ripollès. És a dir, jo no he dit mai que hi veiés sortida i que el tema del Ripollès estigués encarrilat, he dit que s'havia aturat una tendència. Potser té raó i, si no, anem a la cinta, com es diu sovint ací, anem a la cinta, però he dit que senzillament ni estava encarrilat ni està solucionat i possiblement tardarà molt, no mesos com s'ha dit aquí, que seguirem parlant d'indústria, tardarà anys a estar el tema absolutament, potser, algun dia en una altra situació diferent; jo no diré si estarà solucionat o no, però en una situació diferent. El que he dit exactament és que la situació del Ripollès havia baixat la tendència de destrucció d'ocupació, i que definitivament, malgrat tot, encara se segueix concentrant en dos sectors: el sector del tèxtil i el sector del metall en aquest àmbit, i he dit que aquesta tendència, la tendència que tenia el Ripollès en mesos i en anys anteriors, s'ha traspassat –i això sí que potser és una

realitat, perquè ho estem veient– a la Garrotxa, i aquesta tendència sembla que no i és una mena de llei del pèndol que va oscil·lant entre comarca i comarca. Realment, el que ens hauria d'interessar és saber, a banda dels diners que s'han invertit, i ben invertits que estan –és clar a vegades diem que entre el pressupost d'Indústria que s'ha citat abans aquí, 17.000 milions, s'està fent el que s'està podent bonament, i aquest ja és un altre cas i és un altre debat–, però el que volem saber és exactament: coordinació d'administracions, l'experiència que s'ha fet de coordinar, en el cas del Ripollès, desenvolupament; el cas també que ha citat del Berguedà, si es pensa projectar en altres comarques o, realment, en altres comarques es continuarà, en aquests moments amb aquesta –ho repeteixo– dispersió que s'està donant i que potser la prova gràfica que es té, moltes vegades, és, tant en el polígon industrial com l'oficina que s'obre des d'un consell comarcal o l'ajuntament, s'obre per potenciar o intentar..., però hi ha aquesta –ho repeteixo– dispersió i descoordinació.

És a dir, l'intent és aquest; és saber les guies bàsiques –les guies bàsiques–, ja suposo que també estem en base a pressupostos, però les guies bàsiques per a aquestes comarques amb problemes i ho dic i ho torno a dir: és a dir, d'acord que cada cop potser haurem de parlar menys de comarques amb problemes, perquè els problemes a hores d'ara ja són bastant globalitzats.

I, finalment, el tema de les duanes de l'Alt Empordà. És a dir, a veure, em sembla que ho sabem tots i per això mateix ens n'haurem d'estranyar molt més. Si ho sabem, la sensació que varem tenir amb l'Alt Empordà i sobretot amb el tema de les duanes és que, bé, ben bé que ens queien a sobre, i sobretot li queien a sobre al Govern de la Generalitat perquè, evidentment, la resposta va ser immediata. Jo recordo que va ser..., la resposta va ser en aquell moment: «és que no tenim competències, i ens supera el marc competencial», eh? Això també ja ho sabem tots; això és la resposta que es va donar aquí. És a dir, és un tema que ens supera, malgrat tot, es faran coses; va ser la promesa i el compromís que va haver-hi, però em sembla que si algú ho havia de saber i algú havia de prendre mesura en el tema de l'Alt Empordà era el Govern, era el Govern de la Generalitat i era el Departament de Treball o, en aquest cas, a l'hora de reincentivar i a l'hora de reindustrialitzar o industrialitzar, el Departament d'Indústria i, en definitiva, l'obra global de tot el Govern.

Per tant, el que interessa en aquest cas, penso que el motiu de la interpellació és senzillament saber: hi ha polítiques concretes en aquests grups territorials, que responen a dinàmiques com, repetir el cas del Ripollès, en aquest cas el de la Garrotxa o el de l'Alt Empordà, com també s'ha dit i s'especificava el dia de la Comissió pel cas de la mineria al Bages, als municipis afectats, hi ha polítiques concretes, hi ha coordinació entre les diferents administracions, siguin a nivell de la comunitat, sigui a nivell de l'Estat espanyol, quin tipus de coordinació, quin és el tipus de..., reconduir subvencions i ajuts europeus i de l'Estat, també, com el te-

ma de les ZUR cap aquí i, en definitiva, si hi ha una voluntat, a la llarga, de coordinar les iniciatives que s'estan donant en aquest cas tant a nivell dels consells comarcals, com dels ajuntaments i des del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pot contestar el senyor conseller a la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, moltes gràcies, senyor president. Començaré amb el tema de la Jonquera per deixar-lo clar.

Senyor Puigcercós, miri, davant d'un negoci que s'acaba a data predeterminada, el primer responsable és l'empresari; el segon responsable és l'Administració que causa aquella desaparició, i estic parlant de l'Administració de les comunitats europees, que no tenia previst —perquè tothom s'equivoca, també el Govern de Brusselles— cap programa per veure què passaria amb les activitats d'aquestes zones frontereres. Nosaltres no tenim competències amb duanes, però és que a partir d'ara ja no en té ningú, gràcies a Déu, de competències amb duanes. I, finalment... Home, també nosaltres, perquè, és clar, evidentment, qualsevol cosa que passa a Catalunya, també és responsabilitat nostra i nosaltres hem fet el que hem pogut, i ha sigut molt. I li asseguro i li repeteixo que no hi ha cap zona de Catalunya que tingui tants avantatges per invertir, en aquests moments, com el municipi de la Jonquera. Ho entén? I també el Govern de l'Estat, perquè, al capdavant, el que tenia competències administratives era el Govern de l'Estat. El que havia causat la desaparició d'allò era el Govern de Brusselles, però, escolti, no, home!, diguem les coses de debò i jo els ho vaig dir: el primer responsable de què fer i què passarà quan s'acabi un negoci que té data fixa i anunciada amb anys de finalització d'activitat, home, és l'empresari, òbviament. Ho és, senyor Puigcercós, perquè si ens oblidem de qui són les responsabilitats acabarem malament tots, eh?

Miri, per tant, vist el tema de la Jonquera, que és important, que està encarrilat, però que és absolutament irrellevant per les coses que vostè i jo discutim avui aquí, llavors, vostè em diu: «novetats des del mes d'abril». Doncs, miri, cap! Home, és clar! I si en la sessió que ve em fa una altra interpellació i em diu: «escolti, novetats des del dia 29 de setembre...» Doncs, miri, doncs, cap. O sigui, les mateixes línies d'actuació, tossudament sostingudes, que és una altra cosa que és bona. Home, amb algunes coses de les que vostè diu hi estic absolutament d'acord. Per exemple, per exemple: polígons industrials. Sí, senyor. Tenim, en aquests moments, una excessiva oferta de terreny industrial, però això a mi no em preocupa ni gota, eh? A mi em va molt bé, precisament, en situacions com la que estem travessant, és bo tenir una gran amplitud i abundància d'opcions i d'oferta, precisament. Ara, un altre problema serà el que entre tots hem forçat probablement l'Institut Català del Sòl, doncs, a anar una mica més enllà del que estrictament calia, però, és clar, en això hi han col·laborat enormement els alcaldes, molt legítimament, de cada poble. Cada alcalde vol tenir la

seva possibilitat d'oferta de sòl industrial. I, a més a més, en els anys aquells que vostè deia —em sembla que era vostè—, és a dir, fa quatre anys, l'any 89, sí, l'any 89, encara l'ambient a Catalunya era: hi ha una part de Catalunya que va molt bé i hi ha unes zones de Catalunya que es queden enre-re. I llavors era irresistible, i molt comprensiblement, la pressió d'aquells alcaldes que deien: «home, almenys que tinguem una oferta de sòl industrial, perquè si passa un empresari per aquí amb l'ajuda vostra el puguem captar».

Però aquestes coses passen. I, a més a més, es va fer un altre error, ja li ho dic per si un dia ens vol fer una altra interpellació. Aquest altre error va ser que es van gastar molts diners, es van invertir molts diners per acabar els polígons industrials i ens hem trobat moltíssimes vegades que el polígon industrial acabat resulta que no s'adaptava a cap de les empreses que volien anar per allà, perquè o no anava bé la superfície de la parcel·la o no anava bé la forma de la parcel·la, que passa, això, també. I llavors, s'han perdut oportunitats i, en canvi, s'han invertit molts diners.

Jo ja sé que la legislació urbanística, en això no dona facilitats perquè més aviat impulsa a acabar aquestes urbanitzacions, però és un gran error de la legislació urbanística; és a dir, la realitat és la veritat, i la legislació s'adapta a la realitat o, simplement, la que està equivocada és la legislació, quan el que seria intel·ligent fóra —i alguns alcaldes ara ho estan fent, aconsellats per nosaltres— és tenir la reserva de sòl industrial, tenir-hi els accessos, tenir-hi allò que se'n diu en anglès les *utilities*, és a dir, en català es diu els serveis públics, eh?, a peu de terreny i, simplement, fer «trajos» a mida quan a alguna empresa li sembla que allà és un bon lloc per fer la inversió i d'aquesta manera, a més a més, t'estalvies molts diners invertits i immobilitzats en el terreny industrial; i això ho estem fent. I estem aconsellant perquè, Déu me'n guard!, d'interferir en la capacitat decisòria dels ajuntaments. Per tant, estem aconsellant als ajuntaments aquest tipus d'accions i aquest tipus de coordinació amb els ajuntaments veïns, que també és molt important de vegades.

Miri, jo no tinc encara massa esperances de què podrem fer amb el Ministeri perquè encara tinc la sensació —que desitjaria molt poder-la canviar, de debò— que el Ministeri nou hagués modificat algunes actituds i punts de vista de l'anterior, però em temo, malgrat que detecto una certa bona voluntat, que encara continuen pensant que la indústria és Repsol i les empreses de l'INI i que no perceben que la indústria és, a més a més d'això, moltes altres coses i de vegades més importants en el seu conjunt. Per tant, no hi poso gaires esperances.

I quant al tema europeu, en el tema europeu, home, hem tingut una certa major elasticitat en flexibilitat, per part de les comunitats en el tema de quins són els territoris que poden ser elegibles per incentius a la inversió. I jo els puc anunciar que molt properament incorporarem en aquests territoris la part nord de l'Anoia i una part important d'Osona. Concretament, a l'Anoia, els municipis de: Calaf, Calonge de Segarra, Castellfollit de Riubregós, Copons, Prats de Rei,

Pujal, Rubió, Sant Martí Sesgueioles, Sant Pere Sallavinera i Veciana, i del Lluçanès: Alpens, Lluçà, Olost, Oristà, Perafita, Prats de Lluçanès, Sant Agustí de Lluçanès, Sant Bartomeu del Grau, Sant Boi de Lluçanès, Sant Martí d'Albars, Sobremunt i Sora.

A mi m'agradaria —i de fet hem actuat com si hi fossin— incorporar-hi, no només el municipi de Cardona sinó també els altres municipis afectats. De moment, d'una manera suau i a mi em sembla que d'una manera molt recuperable pel tema de la potassa, que ja els he explicat moltes vegades que és un problema de *dumping* de l'ex-Unió Soviètica i que està situada en aquell grup d'empreses de l'INI que sembla que tenen possibilitats de tirar endavant. Però, de moment, han tingut pèrdues de llocs de treball i a mi m'agradaria incorporar-hi aquests municipis, els de Sallent, Súria, etcètera, en el grup. Penso que ho podrem fer i nosaltres continuarem amb les mateixes línies d'actuació, intensificant-les si podem, i jo espero que sí.

I cada vegada que em vagi demanant novetats, jo les hi donaré, senyor diputat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment de la reactivació i la dinamització econòmiques i la creació d'ocupació

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el foment de la reactivació i la dinamització econòmiques i la creació d'ocupació, presentada pel diputat senyor Josep Maria Rañé, del Grup Socialista, que té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, al Grup Socialista i a mi personalment ens agradaria molt trobar el to adient per substanciar aquesta interpellació. No voldríem fer una interpellació en un to alarmista o catastrofista; en cap cas volem afegir més neguits als que ja existeixen. La situació és prou complicada, és prou preocupant, per si mateixa, perquè li afegim altres elements. Per això, com ja és habitual en els socialistes catalans, substanciarem aquesta interpellació en un to de crítica constructiva i de proposició responsable, però volem deixar ben clar que aquesta actitud de responsabilitat ha d'estar, està molt allunyada del fet que, per ser prudents, no podrem ser mai corresponsables de la manca d'actuacions que correspon fer al Govern. Serem responsables, però no corresponsables de la falta d'activitat.

No podem ni volem amagar la realitat; no podem perquè ens situaríem fora d'ella, i no volem perquè ens incapacitaria per afrontar-la. Potser podem anar per Europa dient que som un dels quatre motors, però seria una insensatesa molt gran que ens ho creguéssim nosaltres; ens incapacitaria per solucionar els nostres problemes. Potser és interessant ser membre d'algun d'aquests clubs dels rics, però si això s'acosta a haver d'amagar els nostres pobres, més val que

anem pensant si ens interessa aquest negoci, i el preu que hem de pagar.

Per això no podem ni volem amagar la recessió econòmica que pateix l'economia catalana i que es manifesta en tota la seva cruesa un cop que ha desaparegut l'efecte de dinamització econòmica que van suposar els Jocs Olímpics. No podem ni volem amagar que tenim el trist privilegi de ser la comunitat autònoma amb més suspensions de pagaments de tot Espanya; no podem ni volem amagar la caiguda de la inversió estrangera a Catalunya l'any 92 i la pèrdua de pes relatiu en relació amb la inversió estrangera a Espanya. No podem ni volem amagar el drenatge de la competitivitat que pateix constantment l'economia catalana havent de suportar unes taxes d'inflació superiors a les de la resta de l'Estat. No podem ni volem amagar l'acceleració de la destrucció de llocs de treball a Catalunya, que ha crescut un 45% el primer semestre en relació amb el semestre anterior del 92. No podem ni volem amagar que l'atur creix a Catalunya el doble de ràpid que a la resta de l'Estat: el 31%, des de juliol de l'any passat fins ara, a Catalunya, davant del 13%, a la resta de l'Estat. No podem ni volem amagar l'existència de comarques i zones deprimides com el Ripollès o el Berguedà. I no podem ni volem amagar els greus problemes plantejats a empreses que han estat i encara són puntals del nostre potencial industrial econòmic: La Seda, Unitat Hermètica, Iveco-Pegaso, Philips, Brow Boveri, ABB, Taurus, Potasas, el sector tèxtil, la Nissan i, últimament, la SEAT.

He dit que no volia fer una interpellació en to alarmista; és per això que després d'assenyalar quins són alguns dels llums vermells que té la nostra economia, es fa necessari constatar algun dels factors positius. El país ha fet un molt important esforç de modernització en el terreny de les infraestructures, dels serveis i de les estructures productives. L'evolució favorable del tipus d'interès i de la paritat de la pesseta són elements que ajuden a la inversió productiva i a la competitivitat exportadora; una modificació pressupostària del mes d'abril del Govern de l'Estat va estar orientada a afavorir l'economia productiva, un procés de negociació encara no tancat amb els grups parlamentaris, per tal d'aconseguir que els pressupostos del 94 recolzin una política industrial i econòmica més activa, i un procés, tampoc tancat, de concertació amb els agents socials i econòmics, per modificar de forma consensuada aquells elements que puguin ésser un fre al desenvolupament i capacitat de cessió de la nostra economia als nous reptes. Això és suficient? Ben segur que no, però ja és un pas endavant, un element que permet afrontar el futur amb més expectatives de les que teníem fa deu o quinze anys.

Per aquesta raó convé plantejar què més hem fet i què més podem fer a Catalunya per la reactivació econòmica i la generació d'ocupació al nostre país. S'ha fet poc, però podem i hem de fer més. Els pressupostos per fer front a la crisi no poden ser els mateixos que teníem amb una economia expansiva; per això la continuïtat dels pressupostos del 93 amb la política econòmica, industrial i d'ocupació que vostès van imposar en aquesta cambra és molt preocupant i ha

estat molt negativa durant l'any 93. Perquè la realitat —ja ho vam dir— estava canviant i, dissortadament, la realitat ens ha vingut a donar la raó.

Fa falta, doncs, un cop de timó que orienti l'acció del Govern cap aquesta direcció. És necessari que el Govern de Catalunya doni un cop de timó a la seva acció pressupostària orientant-la cap a l'activitat productiva. La seva negativa a negociar les propostes que els socialistes hem vingut oferint, tant en el debat pressupostari com en el debat de reforma, diguem-ne, de modificació del pressupost l'estiu passat, orientant-la cap a la reactivació de l'economia productiva, el reforçament de l'ocupació i les ajudes a les PIME és realment preocupant. I, a més a més, contradictòria amb allò que el seu Grup o el Grup de la majoria està fent al Congrés de Diputats i està plantejant al Congrés de Diputats.

Per últim, resulta molt negatiu per a Catalunya que el Govern desaprofiti el bon clima i les propostes que estan generant els agents econòmics i socials. El mes de febrer es va subscriure un acord entre Foment, Comissions i UGT, i des del mes de juliol tenim aturada i sense data de convocatòria la Mesa industrial de Catalunya per donar respostes; desapropitar aquest clima ens sembla molt preocupant. S'ha fet poc, però —ho repeteixo— podem i hem de fer més, i posaré algun exemple prou representatiu d'allò que es pot fer davant de situacions de crisi i alternatives. I com que sembla que avui és el dia, posarem l'exemple d'allò que podem fer davant el tema de la SEAT.

Per als socialistes catalans, la solució a la problemàtica de la SEAT és un element d'interès nacional, no tan sols pel volum directe d'ocupació —a prop de vuit mil treballadors ocupats directament que depenen de la continuïtat de les instal·lacions a la Zona Franca—, sinó per la destrucció del teixit industrial induït que produiria i que faria apropar-se amb un saldo de llocs de treball aproximat de trenta mil. Però no tan sols per aquest efecte directe de pèrdua de llocs de treball, sinó també per l'impacte altament negatiu que té per a l'economia de Catalunya. Des del punt de vista efectiu i des del punt de vista d'imatge, perquè perdriem un dels grans valors intangibles que tenim, la possibilitat que Catalunya sigui una zona atractiva per a les inversions internacionals. La sortida de Volkswagen, la fugida de Volkswagen o la deixada de produir de Volkswagen seria un element negatiu. Per tant, donar-li solucions a aquest tema és un tema d'interès nacional per als socialistes. I en això hi posarem tot l'esforç i tota la voluntat que puguem.

És en aquest sentit que jo crec que tots coincidirem que es fa necessari; primer, cercar la col·laboració i complementarietat en les actuacions de l'Administració de l'Estat i de la Generalitat; segon, articular mesures concretes que potenciïn el manteniment d'aquesta activitat productiva; tercer, la recerca del consens entre les forces parlamentàries d'aquesta cambra perquè mantinguem una posició de fermesa per donar resposta a elements que no tan sols són d'aspecte econòmic, sinó que tenen condicionants de caràcter polític i estratègic, i que, per tant, la fermesa i la unitat de totes les forces catalanes farà que, si més no, sigui un fre a la conti-

nuïtat d'aquest tema; i per últim, hem de plantejar també potenciar la negociació amb i entre els agents econòmics i socials que han d'establir els canvis necessaris per fer encara més competitiva aquesta instal·lació per poder-la mantenir.

Si entenem que aquestes són solucions per a un element fonamental com pot ser el d'aquesta empresa, si entenem que aquest és el mètode per donar sortida a una qüestió, a una problemàtica d'interès nacional, no serà també aquest el mètode per donar resposta a la problemàtica nacional número u de Catalunya, que és reactivar l'economia, combatre l'atur i crear ocupació? Nosaltres creiem que sí. És per això que al temps que reclamem un cop de timó de l'actuació de Govern en aquests temes oferim la nostra col·laboració responsable. En aquest sentit, es fa imprescindible orientar els pressupostos al 94, afavorir l'economia productiva i la creació d'ocupació, amb l'especial èmfasi en la petita i mitjana empresa, negociar i cercar l'acord sobre el conjunt del pressupost del 94 amb aquests grups parlamentaris i no perdre ni un dia més i reactivar la negociació amb els agents econòmics i socials.

Preparant aquesta interpellació, intentava cercar alguna idea que pogués resumir això i he trobat que en un llibre, *Papers d'economia*, escrit per Josep Maria Carrau, director de serveis d'estudis de la Caixa, amb una anàlisi sobre la situació de Catalunya, acaba tot dient: «La cuestión estriba en saber establecer los mecanismos de consenso y de motivación colectiva que impulsen al país hacia una necesaria modernización permanente, y eso es responsabilidad compartida de todos. Si no se asumen estas responsabilidades se corre el riesgo de desperdiciar las potencialidades del país.» És en aquest sentit que tornem a reiterar la nostra disposició a una activitat responsable i assumint les responsabilitats, però no que aquesta responsabilitat i aquesta prudència es puguin fer en cap moment corresponsables d'allò que estan produint, que és la manca d'actuació efectiva sobre la problemàtica industrial i econòmica.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Per contestar a la interpellació i en representació del Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Moltes gràcies, senyor president. Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, diputat senyor Rañé, abans d'entrar en el cos, diguem-ne, més o menys de resposta del que a la interpellació, per l'escrit, se'm deia que eren els criteris, concretament, els criteris de capteniment en fomentar la reactivació i la dinamització econòmica, permeti'm fer-li amablement tres precisions, una mica cronològicament, sobre temes que vostè ha formulat.

Primer..., i permeti'm una correcció, aquesta important, encara que potser per cacofonia a vegades es produeix aquesta certa confusió. El Govern de la Generalitat no parla mai dels quatre motors d'Europa, parla de quatre motors d'Europa, sense l'article definit. I, diguem-ne, això ha estat reiterat— en tot cas, ho poso en el seu coneixement i el de la

cambra—, perquè sempre hem dit que aquests altres tres motors són punts de referència, són regions europees més avançades a les quals ens volem acostar. Són punts de referència; no pretén la vanitat de posar-se en els mateixos termes, i per això es diu, «quatre motors d'Europa», no «els quatre motors d'Europa».

El segon punt és —i vostè ho haurà sentit possiblement... Per una banda, li trasllado l'excusa del conseller Subirà per no haver estat present a la substanciació d'aquesta interpellació, que a ell, lògicament per la matèria, li interessava; s'havia de reunir, tenia donada hora a un comitè d'empresa, d'una empresa molt important, i que segurament estan parlant dels temes de què vostè i jo estem dialogant aquí. Però, a la seva interpellació, una de les dues interpellacions, haurà sentit un tema que en certa manera precisa o matisa el que ha dit vostè, i és que és evident que, dins del context de crisi en què estem, la inversió estrangera ha disminuït a tot Espanya, diguem-ne a Catalunya, però que a Catalunya ha dit precisament que manté la mateixa proporció —el 35% ha dit, si no ho recordo malament— del conjunt de la inversió a nivell de tot Espanya.

I el tercer punt, vostè ha dit que per als socialistes catalans és d'interès nacional —em sembla que ho ha dit així— l'existència i la continuïtat de l'empresa SEAT. Jo no crec que..., en fi, en tot cas puc parlar per Convergència i Unió i em sembla que diria per tots els grups d'aquesta cambra: l'existència i la continuïtat de la SEAT és un tema d'interès nacional, estic segur, de tots els grups d'aquesta cambra, perquè estic segur que Iniciativa per Catalunya, Convergència i Unió, evidentment, i Esquerra Republicana i el PP segur que també participen d'aquest sentiment.

I, una vegada dit això, passo una mica a exposar-li estructuralment els criteris quant al que vostè planteja. Que és que és cert que, dins de la crisi en què estem, les qüestions fonamentals són la reactivació econòmica, la contenció de l'atur i la creació d'ocupació. I també permeti'm que li digui que estem dins d'una crisi econòmica a nivell mundial, a nivell europeu, a nivell espanyol i, per tant, la catalana està immersa dins de tot aquest univers. I que depenen també de factors aliens sobre els quals no podem influir i, en canvi, en reben les conseqüències. I especialment, dins d'aquests factors aliens, la marxa o desenvolupament que tinguin les economies motor, els Estats Units, el Japó i Alemanya. I li dic això per posar-ho en un marc objectiu, perquè les relacions econòmiques avui al món estan així, no per defugir responsabilitats del Govern de la Generalitat.

Quina és la posició del Govern? I en això em sembla que hi ha un punt de coincidència amb el que vostè deia. La voluntat d'actuar en concordança amb les mesures necessàries per fer, precisament, front i per superar aquesta crisi, que sigui una actuació en concordança amb el conjunt de mesures econòmiques que a nivell d'Estat s'hagin de prendre.

I com hem d'atacar la crisi? Doncs, miri, hi ha un consens per la majoria dels governs europeus afectats per problemes similars —francès, alemany, italià, etcètera—, que no és mitjançant polítiques keynesianes d'increment de la des-

pesa pública per generar una major demanda que activi l'economia, sinó mitjançant..., i aquí pràcticament i coincideixen tots, que la forma d'atacar aquesta crisi, per les seves característiques i la situació del pressuposts de tots els països, és mitjançant la reducció del dèficit, la disminució dels tipus d'interès, la disminució de la inflació, la incentivació de l'estalvi, la incentivació, per tant, també, o la possibilitat de la inversió facilitant, mitjançant l'estalvi, la inversió, i millorant, en resum, la competitivitat de les nostres empreses. Aquest és el camí, camí dur, però camí en què coincideixen, pràcticament, tots els governs que es troben amb aquests problemes a nivell europeu.

I quin és, per tant, el nostre principal desafiament? La reactivació. I sobre això s'han pronunciat en aquests darrers temps els diferents organismes. L'OCDE, el Fons monetari internacional, concretament, ens recomanen —i en informacions recents ho poden veure, informes recents— els canvis a les polítiques socials, canvis a les polítiques salarials, sanejament del dèficit públic i disminució dels tipus d'interès.

També la Comunitat Europea s'ha pronunciat sobre la necessitat de realitzar accions conjuntes, coordinades entre els diferents països, i concretament al Consell Europeu fa poc van tractar i preconitzen en certa manera el pla de xoc que va presentar el senyor Delors la finalitat del qual, substancialment, anava per les següents línies: aconseguir donar confiança empresarial, reactivar la inversió i crear llocs de treball.

A nivell de Govern espanyol —hem fet una visió a nivell dels grans organismes a nivell europeu— el problema s'intenta atacar per dues vies substancials: els pressupostos generals —fa molt pocs dies presentats— i l'anomenat pacte social. I aquest pacte social, que al mateix temps s'intenta desenvolupar a nivell de dos grans blocs —per dir-ho així—: el pacte de rendes i la modificació o regulació o reforma del mercat de treball. Sobre els pressupostos, permeti'm dir-li que nosaltres, la sintonia amb els pressupostos..., serà amb els de l'Estat, o que són en el projecte en principi presentat pels de l'Estat, segur que seran per nosaltres seguits amb el que és l'austeritat, necessàriament, entre altres coses, perquè els ingressos de la Generalitat depenen en gran mesura de quins siguin els ingressos generals de l'Estat. I també els incentius a l'economia productiva. Aquestes seran, en principi, dues característiques que impregnaran o que hi ha intenció que impregnin els pressupostos de la Generalitat.

Sobre el pacte social, permeti'm dir-li —perquè també té una importantíssima incidència sobre el conjunt de l'economia dels problemes que està tractant—, és que la nostra posició, la nostra visió és que seria desitjable, que donaria eficàcia i recolzament al conjunt de mesures imprescindibles que necessàriament s'han de prendre per redreçar la situació, i, en tot cas, la pregunta que es planteja és de dir: «Escolti, si no hi ha acord, si el pacte social depèn de tres parts, en aquest cas.» Doncs, si no hi ha acord, la veritat és que el Govern necessàriament haurà de prendre una sèrie de mesures imprescindibles; millor que hi hagi acord, però ai-

xò no allibera els governs, que han de prendre les decisions que són necessàries per redreçar la situació.

Els nostres criteris, ja, sobre... —entrant ja més concretament a nivell de política global—, per reduir el dèficit pressupostari, per millorar la competitivitat cal reduir la despesa pública —i en això estem en coincidència amb tots els informes de tots els organismes que li hem dit abans—, la disminució dels tipus d'interès, reformar la fiscalitat a fi d'incentivar l'estalvi i la inversió, reformar la legislació laboral; incentivar R+D, la recerca més desenvolupament; posar especial accent en la formació —i abans també en la interpellació s'ha dit que aquest era un dels grans capitals en potència, un dels grans reptes—, tant la formació professional com la formació ocupacional; ajudar les petites i mitjanes empreses; el decrement de l'impost d'activitats econòmiques, rebaixar-lo; el decreixement de la fiscalitat sobre certes activitats productives, i mesures concretes de lluita contra l'atur, entre les quals esmentaria, per exemple, la necessitat d'introduir, amb els avantatges corresponents de Seguretat Social, els contractes d'aprenentatge, establir les bonificacions per als contractes per a formació en pràctiques, en el seu moment suprimides com a elements dinamitzadors de la contractació; restablir els contractes a sis mesos; programes d'autoocupació de joves; programes de majors de quaranta-cinc anys; programes, diguem-ne, d'ocupació per a zones o comarques deprimides a nivell de Catalunya.

Vostè sap que els criteris de pauta de conducta que nosaltres proposem han sigut vinculats substancialment, almenys darrerament, per mitjà de la Comissió de Política Industrial constituïda —i vostè n'ha fet referència en les seves paraules— pels dos sindicats majoritaris, les dues patronals —la Pimec i el Foment— i per una representació d'aquest Govern, concretament de les conselleries d'Indústria i de Treball.

I voldria dir-li, recordar i fer saber a aquesta cambra que el dia 13 de juliol es va consensuar una declaració conjunta sobre els criteris bàsics i els principis que havien de guiar l'acció de tots, de tots els agents: del Govern, de les empreses i dels sindicats. Aquesta declaració de principis important —no entraré en el seu detall per manca de temps—, però sí que és important destacar que havia de ser ratificada pels mateixos negociadors, per les organitzacions representatives dels negociadors. El Govern de la Generalitat ho va fer en la seva sessió del dia 27 de juliol; la resta d'organitzacions han rebut la ratificació entre el 14 i el 17 de setembre, o sigui, fa molt pocs dies.

Bé, ara cal avançar, una vegada produïda aquesta ratificació, ja en la segona fase, que seria la concreció de programes i projectes determinats. En resum, per tant —i li contesto ja potser la pregunta essencial; altres coses m'hagin quedat al tinter—, serà imminent, per tant, una vegada ratificat, per dir-ho així, la convocatòria de la Comissió per anar a aquesta segona fase..., segona fase que no hi podíem anar si a la primera els mateixos sectors que havien de ratificar, doncs, no ho havien fet.

Evidentment, les decisions que es puguin prendre dins d'aquesta, dins la Comissió de Política Industrial, vindran, evidentment, condicionades per les disponibilitats globals que permetin els pressupostos de la Generalitat, que haurà de tramitar en aquell moment aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, evidentment, accepto l'excusa del senyor Subirà, però com que la interpellació estava feta al Consell Executiu, veig que el conseller és prou representatiu d'aquest organisme. I, en tot cas, dir que estem molt contents que hi hagi una primera afirmació, en el sentit que la resta de grups coincideixen amb nosaltres en la idea de considerar el tema de SEAT com d'interès nacional, i, tenint en compte que aquesta mateixa tarda estàvem presentant una proposició no de llei al respecte, la farem extensiva a tots els grups per veure si allò que són paraules, després es transformen en criteris d'actuació concrets, i, per tant, que en lloc que sigui una proposició del Grup Socialista, que sigui una proposició de tots els grups d'aquesta cambra defensant la continuïtat de l'activitat productiva a la Zona Franca.

Dit això, doncs, a mi la veritat és que la primera frase que m'ha vingut al cap ha estat la d'un president americà que va morir, que sempre deia «no demanis què pot fer Amèrica per tu, sinó què pots fer tu per Amèrica». I el que he trobat és que aquí es parla del que pot fer Espanya i Europa per nosaltres, però no he estat capaç de trobar què és el que farem els catalans per Catalunya, o almenys el Govern de Catalunya per Catalunya. Llavors, això, em costa de trobar-ho perquè realment aquesta interpellació tenia una raó de ser.

Fins ara hem viscut en una situació amb uns diferencials en alguns temes positius de Catalunya vers la resta de l'Estat i se'ns ha anat dient constantment que amb això alguna cosa tenia a veure el Govern de Catalunya; vam anar a unes eleccions autonòmiques on el president Pujol ens va repetir fins a la sacietat dient-nos «Europa creix el 3; Espanya, el 4; Catalunya, el 5»; i a continuació en aquesta cambra s'ha repetit: «alguna cosa hi tindrem a veure nosaltres».

Doncs, ara que creixem menys i que tenim menys inversió estrangera..., el senyor Subirà potser parlava d'algun altre informe; jo parlo de l'informe del qual parlava la Caixa, on es veu clarament que la inversió de Catalunya l'any 92 perd pes relatiu davant de tota la inversió global d'Espanya, mentre la resta segueix pujant. Per tant, jo parlo d'aquest informe; si parla d'un altre, podem confrontar informes. La nostra informació, la de la Caixa, de *Papeles de economía*, del senyor Fuentes Quintana, diu que Catalunya perd inversió estrangera en el conjunt de l'Estat, i això és una realitat que no podem amagar, perquè és la primera conseqüència per poder afrontar la solució dels problemes.

Per tant, esperem i veiem amb preocupació que teníem un entorn favorable, molt favorable, a Catalunya, per assolir

un acord, un acord sobre indústria. Des de l'any 91 està plantejat; no s'ha començat a discutir fins que els agents socials no han pres la iniciativa, i ara el tenim aturat. I el tenim aturat perquè s'ha volgut ratificar amb una proposta de treball de tres punts, la Comissió d'Indústria tenia tres punts: analitzar, diagnosticar, fer veure quines mesures podien fer i determinar quines accions es podien fer. Per voluntat del Consell Executiu s'ha volgut parar la negociació enmig del camí; un cop hem arribat a fer l'anàlisi, el disseny, allò que en diuen ara, un cop fet el disseny, però després allò, quan és l'hora de posar els diners, s'ha aturat; s'ha d'esperar la ratificació, s'ha de veure no sé què; l'última reunió ens van dir que no es convocava perquè encara no s'havia arreglat allò del 15%... Excuses de mal pagador, perdoni. La realitat és que, la Comissió d'Indústria, no podem suportar a Catalunya en aquests moments que estigui dos mesos sense funcionar, quan els agents socials estan amb vocació de donar propostes i comprometre's. No podem, allò que se'n diu, aconseguir el consens de la societat, aturar-lo per problemes burocràtics i formals.

Nosaltres —ho repeteixo—, per concloure, hem fet una proposta que ens sembla la més operativa en un debat d'aquestes dimensions; hem proposat negociar els pressupostos del 94 per adreçar-los a la solució dels problemes de l'economia catalana; hem plantejat això: negociar aquests pressupostos aquí, els grups polítics que estem en aquesta cambra, negociar-los i portar-los consensuats.

I, per tant, plantejar una solució en aquesta direcció: no haver d'esperar a un joc que jo crec que seria negatiu, que creiem que seria negatiu, que els ciutadans veiessin que en lloc de pactar uns pressupostos que poden donar una sensació d'anar tots en una pinya, hem d'anar a uns pressupostos plantejats des del Govern rebutjant sistemàticament esmena rere esmena que fan els grups de l'oposició. En aquesta circumstància entenem que seria un canvi qualitatiu que milloraria el clima a Catalunya i que donaria una empenta important. I hem plantejat també recuperar aquest tema.

D'aquí sortirem avui sense que ens diguin per quin dia es tornarà a reunir la Comissió d'Indústria. I això, perdonin, però amb aquesta situació, amb els problemes que hi ha a les empreses, amb els problemes que hi han al territori, amb la situació general és realment poc edificant i diu poc en aquest sentit. Seguirem plantejant una oposició constructiva, una oposició de proposta i de resolució, però —ho repeteixo— aquesta prudència no ens farà mai decaure en la idea que no serem mai corresponsables de la seva falta d'actuació respecte a aquest tema.

I només per acabar una cosa: si tot allò que proposen i estem negociant a Madrid ho apliquessin aquí, potser aniríem molt millor.

(Remor de veus. Veus de «Molt bé!».)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. El conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Rañé, home, el Govern, mentre les organitzacions socials estan

pensant si ratificaven el document, no ha deixat de governar; no ha deixat de governar i abans també hem sentit el conseller Subirà, doncs, que governar en la mateixa línia, anar governant en la línia que fa pocs mesos ell va exposar a la Comissió de Política Industrial, o a la comissió corresponent a la sessió, em sembla, del mes d'abril... Però, permeti'm, llavors, fer-li algunes precisions o complements de demostració que estem governant.

Miri, per una banda, és important, és bo que la cambra conegui que aquest document que està consensuat i que és la pauta d'actuació que nosaltres en principi ja seguim i que, en tot cas, hem de posar fil a l'agulla en certs aspectes complementaris o de desenvolupament, comprenen declaracions com, per exemple, el compromís d'actuar —i li ho dic només a títol d'epígraf i no en el detall dels continguts— sobre la qualitat i la productivitat industrial; sobre les transferències de tecnologies; sobre capacitació professional; sobre promoció industrial i creació d'empreses; sobre adequació d'infraestructures; sobre localització industrial i sobre conservació i sanejament mediambiental.

Per part nostra aquestes línies en el que és la mesura de les nostres responsabilitats, hi estem actuant evidentment, perquè, si no, no ho hauríem aprovat.

Permeti'm recordar-li —i també és bo que la cambra ho sàpiga, perquè vostè més d'una vegada m'ho ha recordat— que referent al punt tercer dels que li he dit, sobre la capacitat professional, és bo que sàpiga també i tingui la satisfacció que, si Déu vol, demà passat la permanent del Consell de Treball té la intenció de ratificar l'acord de creació del Consell Català de Formació Ocupacional, negociació que ja està tancada i que, senzillament, únicament ha de ser ratificada per l'òrgan, diguem-ne, de representació institucional corresponent. I ho dic perquè és molt important, diguem-ne, la constitució d'aquest òrgan, òrgan de participació institucional, i de consulta i assessorament.

Permeti'm, també, dir-li que hi ha hagut actuacions importants en el camp econòmic i, en general, a totes les conselleries o departaments amb responsabilitats econòmiques, infraestructurals, de foment, comerç i turisme. Per exemple, a nivell d'agricultura, és evident que en el seu moment el conseller d'Agricultura es va presentar aquí —té importància també de cara a l'ocupació, en aquest cas, del camp específicament— sobre el Pla de reestructuració de les cooperatives agràries. I, respecte a Treball, per exemple, com a mesures d'actuació per crear ocupació, per lluitar contra l'atur, només recordar-li que l'any 92 hem gestionat programes o de formació, ocupació, o de foment de l'ocupació per valor de 23.000 milions de pessetes i que han beneficiat o s'hi han acollit 116.000 persones, que enguany, després que l'acord tripartit es va rebaixar, és a dir, ara no es tracta d'incidir més sobre aquest tema... L'esforç econòmic, l'aportació econòmica als programes gestionats per a formació i per a foment de l'ocupació pugen 15.734 milions de pessetes i 81.000 els beneficiaris.

Permeti'm recordar només que segueix amb tota intensitat i en la seva normalitat el Pla de foment de competitivitat,

exposat en el seu moment pel conseller d'Indústria, i que representa una inversió en quatre anys de 87.000 milions de pessetes.

Per tant, en tot cas, penso que és, diguem-ne, potser ritu de l'oposició dir que el Govern no està governant. I jo crec que són dades objectives, les que li exposo, que el Govern està governant en la mesura de les seves possibilitats.

En últim terme dir-li que, almenys per a la nostra agenda, no hi haurà problema: dins de la propera quinzena no hi ha cap inconvenient que es reuneixi la Comissió de Política Industrial. Vostè m'ha d'acceptar que no ha sigut ratificat fins fa pocs dies i, per tant, difícilment la podem convocar. També, lògicament, si hem de parlar de possibles partides a proposar als pressupostos perquè s'hi apliquin, perquè s'apliquin, diguem-ne, en determinades actuacions i programes concrets, és lògic, perquè si no, seria fer volar coloms, de saber les disponibilitats de què pot disposar la Generalitat, de quins ingressos disposarà, perquè difícilment pots comprometre allò que encara no coneixes.

Per tant, és lògic que hi hagi hagut, diguem-ne, aquesta situació. I no tant, en aquest cas, ha sigut per nosaltres; hauríem pogut parlar de criteris sense acabar de concretar quantitats.

I em sembla que..., ah!, sí, i un darrer punt; senzillament vostè diu: «escolti, negociar el pressupost», doncs, escolti, a mi em sembla que no és propi que aquest conseller sostregui a aquesta cambra el debat parlamentari, per això suposo que estan establerts els debats parlamentaris. Per tant, no és competència, abans que es presenti el projecte de pressupostos, que sigui, diguem-ne, negociat fora de la cambra el que correspon a la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pla integral de la gent gran

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre el desenvolupament del Pla integral de la gent gran, presentada per la diputada senyora Rosa Barenys. *(Pausa.)* Doncs, el senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, l'alarma i la inquietud que ens ha causat la publicació del Decret 195/1993 farà que hi haguem de dedicar, a aquest Decret, una bona part del temps d'aquesta interpel·lació. Malgrat això, espero també poder disposar del temps suficient per parlar més àmpliament del desenvolupament del Pla integral per a la gent gran.

El Sr. PRESIDENT: Deu minuts, eh? Deu minuts.

El Sr. SOTO: Els deia que el Decret 195/1993 ens ha causat alarma i inquietud pel seu contingut general i, especialment, pels efectes que pot tenir per a la gent gran, i no pot ser d'una altra manera. Aquest Decret, que es va publicar el 9 d'agost, modifica el règim regulador de la promo-

ció, el finançament i les prestacions econòmiques dels serveis socials. Aquest Decret ha aportat bàsicament dues modificacions: fins ara es preveia que els serveis i establiments residencials d'iniciativa social pública i concertada podien percebre, com a contraprestacions econòmiques, una part dels ingressos econòmics dels seus usuaris. La primera modificació ha estat que ja no sols es farà en els serveis i establiments residencials, sinó en tots els serveis i establiments que realitzi tant l'ICASS com la iniciativa social. La primera modificació ha estat donar valor jurídic a una pràctica que ja es venia fent.

La segona modificació, que és la que més ens preocupa, que és la modificació fonamental, és que si fins ara s'establí que, en qualsevol cas, l'usuari havia de mantenir, per a la seva lliure disposició, una quantitat equivalent al 20% de la pensió mínima de jubilació, i que en el cas dels matrimonis ingressats la garantia era del 30%, aquesta garantia de lliure disposició desapareix en alguns casos.

Es diu –i estic llegint textualment el text del Decret–: «La garantia de lliure disposició no serà d'aplicació quan els usuaris de serveis i establiments residencials no puguin ocasionar altres despeses que les pròpies de la seva estada a l'establiment.» Això significa que a partir d'ara alguns avis, no sabem quants, aquells que no puguin ocasionar altres despeses que les pròpies de la seva estada a l'establiment, no disposaran d'aquesta clàusula de despesa personal, que era el 20% de la pensió de jubilació. Perquè ho entenguin, aquest 20% de la pensió mínima de jubilació és a l'entorn d'unes 9.000 pessetes; eren uns diners, uns recursos que els avis utilitzaven per a les seves despeses personals, ja fos per comprar colònia, per prendre un suc o un cafè amb els amics, per poder comprar-se un jersei..., coses tan elementals i tan simples i tan senzilles com aquestes. A partir d'ara, aquesta situació s'ha modificat radicalment: aquesta garantia de lliure disposició no és ja per a tots els usuaris; hi ha uns usuaris, no sabem quants ni com, que deixen de tenir aquesta clàusula de lliure disposició.

Des del nostre punt de vista, senyores i senyors diputats, aquesta modificació, aquest Decret és una nova mostra d'incompetència, d'ineficàcia i, sobretot, una mostra d'insensibilitat social. Aquest Decret, aquesta modificació crea una manifesta situació d'inseguretat jurídica, en introduir un concepte tan deliberadament confús, tan discutible i tan subjectiu com el de no poder ocasionar altres despeses que les pròpies de la seva estada a l'establiment. Qui pot impedir, per exemple, senyor conseller, que els usuaris puguin ocasionar altres despeses? És que hi ha algú que els ho impedirà? Hi ha algú que impedeixi, fins i tot, a les persones immobilitzades que li demanin a un familiar o a un altre avi que li faci una determinada despesa? D'altra banda, qui determinarà..., quina serà l'autoritat que determinarà qui pot ocasionar altres despeses que les pròpies de la seva estada a la residència? Aquest Decret no diu qui l'aplicarà ni com. Des del nostre punt de vista, és una porta oberta a tot tipus d'abusos, i, senyor conseller, d'aquests abusos, en el passat n'hem vist uns quants.

La garantia de lliure disposició —deia— implicava que, fins ara, a molts avis els quedava a l'entorn de les 9.000 pessetes per a les seves despeses personals. Desposseir-los, espoliar-los aquests diners, senyor conseller, és totalment contrari al principi de dignitat humana més elemental, i, òbviament, al principi de dignitat humana que estableix el nostre text constitucional. Aquest Decret ens fa retrocedir al més obscur dels passats; és una franca regressió fer dependre totalment les persones de les residències, és a dir, una persona que es quedi sense aquesta clàusula de disposició i sense cap tipus de recurs ni d'ingrés, si vol fer alguna despesa, l'haurà de demanar a la residència, suposem. Això —perdó per l'expressió—, això és una barbaritat, no és una altra cosa, senyor conseller.

Jo no hauria esperat mai d'un conseller de la Generalitat i del Govern de la Generalitat l'aprovació d'una normativa tan retrògrada com aquesta. Jo crec que no és acceptable, que no es pot deixar les persones en una situació de dependència tan espectacular com la que aquest Decret comporta.

Aquest Decret tampoc és coherent amb el principi de no-discriminació i amb el principi d'igualtat. Voldria assenyalar, també, que aquest Decret és clarament contrari a una doctrina àmplia i clara del Tribunal Constitucional a aquest respecte. Igualment, des del nostre punt de vista, aquest Decret erosiona l'estat social de dret que proclama la nostra Constitució: significa avançar en el camí justament contrari al que hem emprès entre tots des de 1977. Nosaltres som radicalment contraris que un dret reconegut constitucionalment, com el dret a rebre una pensió i de tenir dret a una pensió, pugui ser anul·lat totalment per una altra prestació social. En la situació actual es fa necessari utilitzar una part de la pensió, probablement, per a finançar un percentatge de les despeses que implica l'estada en una residència, però si es produeix una anul·lació total de la pensió per a finançar això, creiem que estem davant d'una situació que no és correcta, perquè fa anullar, fa desaparèixer, fagocita completament la pensió, que, d'altra banda, és, ja ho he dit, un dret constitucional.

En definitiva, aquest Decret, que no estava previst en el Pla integral de la gent gran, és un decret manifestament injust: obre la porta a tot tipus d'abusos, no soluciona cap problema i n'obre molts, molts de nous. Jo li anuncio, senyor conseller, que si vostè s'entesta a mantenir aquest Decret, la nostra oposició, i crec que l'oposició de moltes altres persones a Catalunya, serà una oposició aferrissada, i que si aquest Decret s'intenta aplicar, jo crec que no és difícil preveure a Catalunya problemes molt importants, des del punt de vista polític, des del punt de vista social i també des del punt de vista jurídic.

Jo crec que no hi ha res pitjor, en política, que no reconèixer els errors. Jo espero escoltar la seva rèplica, senyor conseller, les raons i els motius veritables, els reals, els que l'han impulsat a redactar aquest Decret, però voldria escoltar també que pensa derogar-lo, o, en tot cas, que el modificarà substancialment, radicalment, fins al punt que sigui un

decret no reconeixible i que no tingui res a veure amb el contingut del Decret actual.

Ha estat aquest Decret una forma estranya, molt estranya, de celebrar l'Any europeu —que encara continua—, l'Any europeu de la Gent Gran i de la convivència entre generacions. Aquest any hauria d'haver servit per a avançar i no per a retrocedir, i, en aquest cas, amb aquest Decret estem retrocedint, i estem retrocedint espectacularment.

He dit que malgrat la importància i l'actualitat d'aquesta qüestió voldria també plantejar altres qüestions relacionades amb el Pla integral de la gent gran, i, ja que tinc poc temps, em centraré en l'anàlisi de la xarxa social que tenim per satisfer les demandes d'ajuda de la gent gran. A Catalunya hi ha una llista d'espera per ingressar en una llar-residència de la gent gran a l'entorn d'unes deu mil persones. Si tenim en compte que a Catalunya disposem d'una mica menys de trenta mil places, estem davant d'una llista d'espera, davant d'unes llistes d'espera que no són conjunturals, sinó que són estructurals, és a dir, estem davant d'una situació que es perllongarà molts anys, perquè l'augment de la demanda es continuarà produint i perquè també, a part de l'augment de la demanda, el nivell d'inversions i de capacitat de creació de noves residències és clarament i obertament insuficient. És aquest un problema molt greu i que cal resoldre, perquè al darrere d'aquestes deu mil persones hi ha una situació d'angoixa, de preocupació i de frustració.

Nosaltres no som partidaris..., o, més ben dit, som partidaris que l'ingrés a les residències sigui el *darrer* dels recursos, i creiem que l'important és que hi hagi alternatives perquè els avis, perquè la gent gran pugui continuar vivint a les seves llars, amb les seves famílies. Però el problema és que si les places de les residències són obertament insuficients, les alternatives a les residències tenen un grau de desenvolupament molt baix: per exemple, una gran alternativa a les residències són els centres oberts, els centres de dia, que és allà on la família pot portar l'avi i després recollir-lo i passar el dia. A Catalunya sols hi ha 70 centres, 1.800 places. És clarament insuficient. El mateix hauríem de dir dels serveis d'alarma telefònica, o dels pisos tutelats, o de les subvencions als avis per facilitar la seva atenció a les llars familiars: les xifres són, des de tots els punts de vista, insuficients. I, finalment, un servei que podria ser extraordinàriament eficaç, el servei d'atenció domiciliària a la gent gran, l'hem col·locat en la pitjor de les situacions en què es pot col·locar un servei, que és a la categoria de traspassable, i quan d'un servei es diu que «el traspassem», tots sabem què passa: és un servei que es degrada, que no s'hi inverteix..., per negociar així millor.

Per tant, la situació és una situació realment complicada i difícil, i voldríem conèixer quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb aquesta situació i per capgirar-la. I voldríem conèixer també les explicacions del conseller de Benestar Social sobre aquest Decret, que tanta alarma i inquietud ha causat.

Esperem amb interès, amb expectació i amb preocupació les seves explicacions.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, realment la interpellació era una altra: vostè ha introduït..., i jo li ho contestaré, no defugiré el debat, però ha de quedar clar que aquesta és una manca de respecte a la cambra, el fet d'anunciar una interpellació, el mes de març de l'any passat, i ara canviar-la per una qüestió que es pot realment debatre i s'ha de debatre, amb el procediment que vostès escullin. (*Remor de veus.*)

Però, bé, vostè ha introduït això... No voldria deixar, de qualsevol manera, de parlar del Pla integral de la gent gran. Però parlem primer del Decret, ja que vostè n'ha parlat.

Quan es parla d'un tema s'ha de saber de què es parla, senyor diputat, i aleshores no es pot llegir interessadament un text. I s'ha de saber el que vol dir la normativa. La normativa que afecta una matèria no és només un decret concret, és el conjunt de la normativa. Aquesta normativa, aquest Decret, procedeix d'unes lleis, i després d'aquest Decret hi ha d'haver una ordre i hi pot haver un reglament. I és el conjunt d'aquesta normativa que ha de regular aquesta problemàtica que vostè ha esmentat.

Vostè ha dit i ha llegit només un punt de la garantia de lliure disposició; no ha llegit, en canvi, un altre punt, que també hi és al Decret. I ja se sap que el Decret és tot: té importància la part dispositiva, però també l'exposició de motius té importància. I diu, concretament –ara llegeixo jo aquest punt que vostè no ha llegit–, diu: «D'altra banda, és necessari adaptar-la» –la normativa– «a les situacions de dret, i, en concret, a la situació legal de capacitat de les persones que en són usuàries.» Capacitat legal. Qui determina la capacitat legal? Els jutges. Això està claríssim. No es pot interpretar la part dispositiva de baix sense aquest aspecte, que està en el mateix Decret. Però aquest mateix Decret diu una altra cosa: «Aquest Decret entrarà en vigor als dos mesos de la seva publicació al DOGC.» Això no és normal, que entri al cap de dos mesos. Per què s'ha esperat dos mesos? Perquè calia tenir temps, ja que es va aprovar pel Govern a finals de juliol i es va publicar a l'agost, calia donar temps de fer la normativa que ha de desenvolupar aquest Decret, l'ordre que en aquests moments està per sotmetre a informe preceptiu a la Comissió Permanent de Serveis Socials. I aquesta ordre diu, concretament diu..., té dos articles; els llegiré: «La garantia de lliure disposició no serà d'aplicació...» –té dos articles i té la disposició, que me la salto, però que també és important. «La garantia de lliure disposició no serà d'aplicació quan l'usuari de serveis i establiments residencials reuneixi les condicions següents: a) que la seva situació física o psíquica li impedeixi governar-se per si mateix» –li impedeixi governar-se per si mateix–, «i així ha estat declarat en situació d'incapacitat per resolució judicial, i b)» –no n'hi ha prou amb això, no n'hi ha prou que el jutge digui..., que el declari en situació d'incapacitat–

«b) que la situació esmentada li impedeixi ocasionar altres despeses que les pròpies de la seva estada a l'establiment que no puguin ser cobertes per l'atenció residencial». I l'article 2 diu: «Quan un usuari reuneixi les condicions esmentades» –les dues–, «el director del centre o establiment residencial ho posarà en coneixement del servei competent, el qual, en aplicació de les disposicions generals que regulen el procediment administratiu, iniciarà expedient d'ofici que serà resolt» –no com vostè ha dit en altres ocasions per no sé qui, sinó resolt, serà resolt, un expedient d'ofici serà resolt– «pel director general de l'ICASS, previ informe dels equips tècnics corresponents». Això és el que diu l'ordre que desenvolupa aquest Decret, i així s'aplicarà.

Què és el que ha ocasionat la necessitat d'aquest Decret? Mirin, tots els exemples que vostè ha posat no es donen. El que es dona a vegades en aquests casos, que són pocs..., afecta més això els disminuïts psíquics profunds, una part dels disminuïts psíquics profunds, però afecta aquells avis que no poden demanar un cafè, ni poden demanar una colònia, ni poden demanar un jersei, ni poden demanar res perquè no estan en condicions, que això és el que salva..., i d'això se'n beneficien terceres persones. Qui pot negar el dret que té l'Administració de vetllar perquè la gent no se la vulneri en els seus drets. Qui ho pot negar? Qui pot negar que aquells diners que l'avi no en pot disposar perquè no té condicions..., en funció d'això, de disposar-ne, quan l'Administració realment té el cost que té, que això esdevingui de l'Administració, que és propi, que això ens permet realment ampliar la xarxa.

Per tant, aquesta és la qüestió. No em vull allargar més en aquest aspecte, perquè suposo que tindrem..., vostès han anunciat proposicions no de llei i preguntes; per tant, ho anunciarem. Però tinguin per segur que aquest és un decret correcte, que no es pot jutjar fora de les lleis, fora de l'ordre que està pendent de publicar i fora dels reglaments subsegüents. Qui visita les residències –l'invito que vostè ho faci– està d'acord amb aquest Decret. Perquè es donen casos molt lamentables, i si no hi ha aquesta declaració d'incapacitat, i després de la declaració d'incapacitat..., perquè una persona pot estar incapacitada, però pot poder realment fer aquest cafè que vostè deia o prendre aquella colònia o el que sigui, però si es dona la circumstància que està incapacitada i, a més a més, no pot fer això, home, a mi em sembla que disposar que això s'ho emporti el primer..., em sembla que això no és correcte. Per tant, és aquesta la qüestió que comentarem, en la forma que vostè desitgi, i aquesta ordre espero que realment estigui publicada abans que aquest Decret sigui vigent, que no n'és, de vigent, com he dit; no n'és de vigent. El moment que sigui vigent, doncs, això.

Per tant, jo li demano que..., aquests temes són molt sensibles, i li demano que, quan en parlem, en parlem en propietat. No en parlem així, llançant coses i dient coses que no són certes; simplement, no són certes. Això no ho pot fer ni vostè ni jo; ningú no ho pot fer. I, per tant, doncs, aquestes són qüestions que hem de parlar amb quietud i hem de discutir amb quietud.

Pla integral de la gent gran..., m'hauria agradat parlar-ne més àmpliament. Vostè sap que el Pla integral va sorgir com a conseqüència d'una situació nova en el camp de la gent gran. El doctor Folch i Camarasa té una frase que l'il·lustra. Diu: «A partir d'ara, totes les generacions que succeiran passaran més anys essent vells que han passat en qualsevol altra etapa de la seva vida; més anys essent vells que han estat infants; més anys essent vells que han estat joves; més anys essent vells que han estat en edat laboral.» I aquesta etapa ens situa en una problemàtica de necessitat, de cercar camins de realització de la persona i, realment, també de cercar nous aspectes assistencials que cal preveure.

M'hauria agradat introduir-hi alguns aspectes dels principis del Pla de la gent gran, però temo que els llums s'encendran aviat, i voldria dir algunes coses. Vostè ha parlat d'aspectes assistencials de residències. Miri, a Catalunya hi ha en aquests moments, el 2 de setembre del 93, hi ha 32.969 places residencials. Des que es va aprovar el Pla integral de la gent gran –que es va aprovar el 30 de juliol del 91; n'ha fet dos anys–, se n'han posat en servei 2.878; és a dir gairebé 1.500 per any –cosa que no podem fer en els propers anys, ja ho dic: no ho podem fer en els propers anys, perquè no tindrem els mitjans de fer-ho. Això representa el 4% de les persones més grans de 65 anys; és a dir, quatre places per cada cent persones més grans de 65 anys. La Comunitat Econòmica Europea diu que una bona *ratio* és quatre i mig, quatre places i mitja; no hi arribem, tampoc n'estem tan lluny. A la resta de l'Estat estem per sota del 3%; no he trobat la xifra exacta, però he trobat un document del representant del Plan gerontològic, que diu que per a l'any 2000 esperen tenir 3,5 –l'any 2000. Nosaltres no sé què tindrem l'any 2000, però en aquests moments estem al 4. Per tant, estem en una situació superior, millor del que està la resta del país, i realment no estem gaire lluny –estem lluny, però no gaire lluny– del que marca com a índex de referència la Comunitat Econòmica Europea.

Vostè diu que hi ha una llista d'espera de 10.000; no sé d'on la treu, no són aquestes les xifres que jo tinc. Les xifres que jo tinc són que hi ha una espera de 3.800. I que en els últims dos anys això no s'ha incrementat. I de la llista d'espera un 40% no tenen les condicions per entrar en una residència; en un altre 40% s'han de derivar altres recursos, i només un 20% estan en condicions d'entrar en residències. Aquesta és la realitat. De les 900 valoracions que s'han fet de gener a juny d'aquest any –900 valoracions que s'han fet de gener a juny d'aquest any–, només 360 han tingut una valoració que ha superat els 115 punts, que és una *ratio*, és una puntuació que nosaltres creiem que és l'absolutament necessària d'ingrés a residència. Per sota d'aquesta xifra, creiem que no és absolutament necessari.

Centres de dia..., estem en una situació insuficient, és cert. Nosaltres, quan vam aprovar el Pla, el 30 de juliol del 91, teníem 436 places, i en iniciar l'estudi, al voltant de 150. Però no hi havia normativa; en aquests moments hi ha normativa. Aquest serà un dels punts –ho he dit en altres ocasions; ho reitero ara–, serà un dels punts que serà prioritari

en l'actuació del Govern de la Generalitat. I també hi ha els habitatges tutelats. Aquí és un equipament més recent; en aquests moments hi ha 41 projectes en estudi, que equivaldrien a 773 places, i dintre d'aquest mes proper s'inauguraran a Balaguer, Artesa de Segre i aquí, a Ciutat Vella –no sé si serà el setembre o el mes que ve, però serà abans de final d'any–, a Ciutat Vella, Barcelona.

Jo li voldria dir –vaig molt ràpid– que també hi ha hagut dos decrets que són molt positius en aquest camp que parlem. Un és que la Generalitat es compromet a donar plaça residencial a tota persona que estigui per sobre de 115 punts; si no té plaça en residència pública o no la té en privada sense ànim de lucre, se li dona un complement de pensió perquè pugui estar atès en una residència privada amb ànim de lucre. Per tant, en aquests moments, des que aquest Decret ja està en funcionament, uns cinc-cents casos se n'han beneficiat.

I després també hi ha un altre Decret d'ajuda a les famílies que tinguin un avi amb discapacitats a casa seva; també aquí hi ha unes cinc-cents famílies que tenen aquestes ajudes per poder mantenir l'avi amb discapacitats a casa seva.

L'atenció domiciliària no va bé. L'atenció domiciliària, no és que la vulguem traspasar; l'atenció domiciliària s'ha de traspasar, entre altres coses, perquè és atenció primària en serveis socials; però no va bé. Ens gastem molts diners i no en traiem tot el fruit. És per això que es van fer unes jornades amb totes les persones que puguin opinar-hi, municipis i sectors socials, i en funció d'aquestes jornades que ja varen tenir lloc, i en funció de les conclusions, analitzarem –amb els municipis d'una forma especial– les actuacions que cal fer de cara a millorar aquesta qüestió.

Bé, també hi ha l'ajuda telefònica, que a mi m'hauria agradat referir-m'hi un moment, o el conveni que ha fet amb les residències de la FERS, és a dir, les que pertanyen a l'àmbit religiós, però no em dona temps; en tot cas, queda per a una altra ocasió.

Ara, el Pla integral de la gent gran no és només l'aspecte assistencial, i això sempre ho reclamo. Hi ha un altre punt que és molt important, que és el fet de donar aquells recursos, aquells impulsos que la gent gran necessita per realment realitzar-se a la vida. I és per això el Congrés de la Gent Gran, és per això realment que els casals de la gent gran, que així es diuen des del Congrés, realment tindran actuacions de tipus cívic i actuacions intergeneracionals que procurarem encoratjar.

No em dona temps –ja he abusat de la benevolència del senyor president–, no em dona temps de seguir més. Espero que puguem debatre després, si em dona ocasió a la rèplica o en una altra ocasió, que realment parlem del Pla integral de la gent gran i no d'un aspecte que s'hi ha hagut d'afegir i que em sembla que no tocava, honestament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Soto pot fer rèplica.

El Sr. SOTO: Una primera i molt ràpida puntualització per dir que és obvi que una mesura com la que estava con-

templada en el Decret no estava prevista en el Pla integral de la gent gran, que és obvi que afecta molt radicalment aquest tema perquè afecta el finançament, efectivament, de les activitats previstes en el Pla de la gent gran i, per tant, és absolutament legítim –no sols legítim, sinó convenient i obligat políticament– parlar-ne d'això avui, quan plantegem aquesta interpellació. I dir que és una falta de respecte a la cambra, com comprendrà..., no crec que sigui acceptable.

Anem al fons de la qüestió. Vostè... (*remor de veus*) –si em permeten...–, vostè ha defensat aquest Decret amb dos arguments. Amb un primer argument dient que aquest Decret sols s'aplicarà a les persones incapacitades. Vostè té uns serveis jurídics al Departament de Benestar Social, que són uns bons serveis jurídics, que han hagut de fer una oposició com a persones llicenciades en dret. Si vostè els hagués dit: «Quan faci el Decret de modificació, digui "la garantia de lliure disposició no serà d'aplicació quan els usuaris de serveis i establiments residencials estiguin incapacitats per resolució judicial..."», ho haurien posat. I si no ho han posat és perquè no els ho va dir i perquè el que es volia fer amb el Decret era una altra cosa.

I, senyor conseller, les seves paraules són sens dubte molt importants i valuoses, però el que té força jurídica en l'estat de dret no són les declaracions d'un conseller, per molt important que sigui, ni que sigui vostè; el que té força jurídica a l'estat de dret són les normes, i és la norma que està redactada. Efectivament, interpretada en el conjunt de normes, amb totes les normes que vostè vulgui, amb la legislació actual, el que compta és que la modificació el que diu és: «La garantia de lliure disposició no serà d'aplicació quan els usuaris de serveis i establiments residencials no puguin ocasionar altres despeses que les pròpies de la seva estada a l'establiment.» I això és el que diu i la resta són declaracions molt respectables, molt interessants, però que fins que no modifiquin aquest Decret no tenen cap valor jurídic.

I després, senyor conseller, vostè, això que ha dit avui que aquesta Resolució sols seria aplicada a les persones incapacitades ho va dir també en unes declaracions als mitjans de comunicació el passat dia 23. El dia 24, el dia següent, jo tenia un debat a Catalunya Ràdio amb el secretari general del seu Departament. Aquí està la cinta d'aquell debat. En aquell debat, el secretari general del seu Departament –no una persona qualsevol, el número dos del seu Departament– deia que aquest Decret s'aplicaria també a persones que no estiguessin incapacitades. Està la cinta a la seva disposició. I contradiu les afirmacions que va fer aquell dia i les que està fent ara vostè aquí. Per tant, si hi ha algú que juga, que fa frivolidat, que actua amb lleugeresa, que llança afirmacions poc solvents, no som nosaltres, senyor conseller; serà vostè o el secretari general del Departament de Benestar Social.

Segona consideració. Fins i tot en el cas que fos un decret aplicat únicament a les persones que estan incapacitades jurídicament, jo li haig de dir que la incapacitació jurídica té uns efectes, que és la limitació a uns determinats efectes jurídics, però que la incapacitació s'utilitzi per a fer

una política de discriminació i dir: «les persones que estan incapacitades, aquest 20% que tenen de lliure disposició personal, el perdran», jo crec que no és correcte ni acceptable, perquè la majoria de les tuteles –ho ha dit vostè– es fan i es fan bé, i s'exerceixen en favor i en interès dels avis o de la persona tutelada. I qui ens garanteix que l'Administració o un centre concertat efectuarà millor aquesta tutela que la persona que el tutela actualment? Fins i tot en aquest cas, perquè el Decret no diu això, però fins i tot si diguéssim això, això s'ha de discutir i s'ha de discutir seriosament.

Vostè ha utilitzat una segona línia argumental, que era la de dir: els abusos. Fins i tot, va dir: «els diputats socialistes haurien d'anar, a principis de mes, a cada residència a veure les cues que es formen per treure diners, els avis, de la llibreta, etcètera». Miri, aquesta justificació, que és colpidora, és una cua en una residència, és un cas d'abús, si no es pot aplicar en algun cas és, generalment, en els casos de les persones incapacitades, perquè els tutelats no tenen d'anar ni a fer cua, perquè normalment tenen l'exercici de l'administració dels béns i dels patrimonis totalment: no necessiten, normalment, ni la signatura ni necessiten anar a fer cua a una residència. Per tant, la utilització d'aquest exemple, senyor conseller, la pot fer vostè mateix; jo me l'estalvio, perquè no vull entrar en polèmiques innecessàries.

Vostè ha parlat –molt ràpidament... Jo voldria dir què és el que crec que s'ha de fer en aquesta qüestió. El que s'ha de fer és tornar a la situació passada, a la situació en què la clàusula de lliure disposició del 20% estava garantida per a tots els usuaris dels establiments de serveis socials, i jo li proposaré en el text de la Moció tornar a aquesta situació.

En segon lloc, que ens enviï un estudi a aquesta cambra, al més ràpidament que pugui, en què ens permeti detectar els casos que es puguin produir d'abús, en els casos de la incapacitació i en les persones no incapacitades. I també que ens proposin les mesures jurídiques, administratives, polítiques i socials per a resoldre-les, però sense afectar al més mínim aquesta clàusula de disposició personal.

Finalment, vostè ha parlat del tema de les residències –molt ràpidament. És un dels temes del Pla integral de la gent gran; és obvi que hi ha altres temes molt importants –jo he tingut el temps que he tingut i vostè també ha tingut el temps que ha tingut–, i jo li voldria dir que és evident, que crec que seria una ceguesa no reconèixer que tenim un dèficit de places en les residències, molt important –vostè l'ha quantificat en tres mil; nosaltres creiem que és molt més alt, molt més alt–, i, en qualsevol cas, el que ens preocupa és que vostè diu: «no podrem mantenir aquest ritme en els propers anys». Miri, jo li posaré un exemple: en aquests deu anys, el Govern de la Generalitat, en una comarca ben emblemàtica, el Baix Llobregat –una comarca important, amb problemes d'envelliment de la població, etcètera–, ha construït, en deu anys, una llar-residència, una llar-residència. Sí, senyor. Llars-residència: una, la Jaume Nualart, a Cornellà, setanta-dues places. En el mateix temps, en els mateixos deu anys: set oficines de Benestar Social i un centre cívic a Sant Boi, fent quasi paret amb un altre centre cívic de

l'Ajuntament de Sant Boi. Efectivament, és una qüestió de prioritats, sens dubte, i els recursos públics són escassos i el que hem d'intentar és administrar-los correctament. En tot cas, més enllà del dèficit de les residències, el problema –vostè ha reconegut en alguns casos mancances importants en tot el que és l'alternativa a les residències– en el tema de centres de dia, en el tema de serveis d'alarma telefònica, en el tema, tan important, del servei d'atenció domiciliària a la gent gran, que vostè mateix ha dit i ha reconegut que funciona malament... Són aspectes de què tindrem de continuar parlant en successives interpellacions.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. El conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, miri, si parlem del valor jurídic, no es pot treure aquest Decret, perquè aquest Decret no en té cap, avui, encara, de valor jurídic; el tindrà el dia que sigui vigent. Per tant, si parlem de valor jurídic, s'ha de dir això. I el dia que tingui valor jurídic, hi haurà també una altra norma, que tindrà a veure amb aquest Decret.

I ja li he dit –que vostè ara, doncs, s'ho ha tornat a deixar– que no es pot interpretar això que ens ha tornat a dir sense esmentar el que diu l'exposició de motius, que ho diu clar, un decret és un decret global; és com treure una paraula fora de context. No val, això; això és un exercici incorrecte. Ara, de qualsevol manera, de valor jurídic, no en té cap; quan el tingui, això estarà corregit.

En segon lloc, no és suficient, no és suficient, senyor diputat, senyores i senyors diputats, no és suficient, conforme el que vostè ha esmentat ara –jo ho he dit clarament–, que una persona sigui declarada amb incapacitat perquè perdi aquest valor. He dit que, a més a més, a més a més –aquesta és una condició, però donada aquesta condició se'n necessita una altra–, sigui realment comprovat, per expedient reglat, i resolt pel director general de l'ICASS, que això és el que dirà realment l'ordre, que aquesta persona no en pot fer ús. Perquè, si no en fa ús, qui en fa ús? D'aquestes nou mil, deu mil, onze mil, dotze mil pessetes que aquella persona no en pot fer ús, qui en fa ús? Perquè en fa ús un o altre, eh?, ja li asseguro jo que en fa ús un o altre. En fa ús la família. N'ha de fer, la família, d'ús, d'això? Jo crec que no. Aleshores, en tot cas, aquest és un punt que podem debatre, però jo crec que no. Jo crec que no, si no és, realment, que tingui la família altres drets sobre la persona que aleshores ho facin necessari. I això també se li reconeix.

Sobre el que vostè diu: «els centres concertats, els directors...» No, no, és que els centres concertats i els directors no intervindran en això. Ja he dit i he llegit que per a això es necessita, primer, el «parte» de la incapacitació i, després, la resolució del director general de l'ICASS, cas per cas. Per tant, això és quelcom que, ho he dit abans, em sap greu tenir-ho de dir ara, perquè això ja s'havia dit.

Jo no he dit mai que els diputats socialistes hagin d'anar a les residències; jo he dit que, en tot cas –ho he dit ara, fa

poc, no l'altre dia–, vaig dir: «qui vulgui comprovar què és el que passa, que vagi a les residències» –diputats socialistes, convergents i jo mateix, el que sigui. Això és el que jo he dit.

Quant a les altres qüestions del Pla integral de la gent gran, jo aquí no tinc la relació del Baix Llobregat..., sé que a l'Hospitalet –no és ben bé el Baix Llobregat, però està al costat de Cornellà– ja s'han fet moltes residències i sé que se n'han fet en altres indrets, però ja li passaré la llista, en lloc d'improvisar ara; en lloc d'improvisar ara, que no tinc la llista, ja li passaré el que s'ha fet. Però la realitat, residència per residència, és la que jo he dit: aquestes 32.900 –33.000, a la pràctica– places residencials. I són insuficients? Doncs són insuficients. Ho diu el Pla integral de la gent gran. No en tenim suficients. Com ho són ara..., no són tan insuficients si tinguéssim els altres recursos que ens fa falta crear, perquè realment moltes persones podrien ser ateses en centres de dia si tinguéssim tota la xarxa de centres de dia, i moltes persones podrien ser ateses en habitatge tutelat si realment el tinguéssim. Des d'aquest punt de vista, doncs, li dono la raó: la té. Vull dir, és quelcom que el Pla... És per això que totes les residències de vàlids, pretenem en un termini ics convertir-les o en assistides o que siguin habitatge tutelat, perquè realment estan en una situació que no s'adeqüen ben bé a les necessitats que hi ha en aquest moment.

Aquesta és la situació. Nosaltres dedicarem els nostres esforços en el futur, que farem més residències, però els dedicarem sobretot a fer habitatge tutelat i centres de dia, que és el que manca, juntament, fent residències en aquelles comarques en què hi ha més mancança, perquè hi ha dues comarques que encara estan més mancades que aquesta que vostè ha dit: hi ha la Terra Alta, que no en té cap, de residència, per exemple, i l'hem de fer, o hi ha l'Alta Ribagorça, que una vegada resolta la problemàtica que hi havia entre dues ciutats d'allà, doncs, exactament, la farem. Aquestes dues no en tenen cap. Per tant, hem de fer una distribució del territori adequada i realment hem de prioritzar aquests centres de dia, aquest habitatge tutelat, i rectificar l'atenció domiciliària, que li he reconegut que no la portem bé, i això quan es faci el traspàs a les administracions locals ha d'estar amb altres bases que no són les d'ara, perquè les d'ara, realment, pel que costa, pel que uns i altres invertim, no ho portem bé.

Jo espero que, d'aquest tema, que és molt important –jo venia amb molta il·lusió de poder-ne parlar i poder-ho debatre–, doncs ho puguem tornar a fer, i els invitaria que tornéssim a replantejar quan poguéssim el tema, perquè és un tema molt important, més enllà del Decret –que també en podem parlar sempre que vulguin, i realment fem això...–, però el Pla integral de la gent gran és quelcom que és molt important, que afecta una part molt important de la població de Catalunya, i la part de la població que forma part més entranyablement de la societat. I, per tant, a aquest tema, li hem de dedicar el temps, l'atenció i els esforços que siguin necessaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.
Fins a les deu del matí de demà, se suspèn la sessió.

(Són les vuit del vespre i dotze minuts.)

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

